

HARALD G. JENSEN

Hvad øjet ikke ser

Aspekter af den åndelige verden

Forlaget ANGEL

HARALD G. JENSEN

Hvad øjet ikke ser

Aspekter af den åndelige verden

Forlaget "A N G E L"

Hvad øjet ikke ser

Aspekter af den åndelig verden

© 1. udgave 2001, Forlaget ANGEL

Harald G. Jensen

Illustrationer: H.C.Hauge-Rasmussen

Omslag: Billede malet af H.C.Hauge-Rasmussen

Bogen er sat med Palatino af MLP / Ca'Luna

og trykt hos Toptryk Grafisk, Gråsten

Fotografisk, mekanisk, elektronisk eller anden gengivelse
eller mangfoldiggørelse af denne bog eller dele heraf er ikke
tilladt ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Printed in Denmark 2001

ISBN nr. 87 986470-4-0

Forlaget ANGEL

Harald G. Jensen

Tlf: 86 85 98 02

www.siriusmedia.dk

mail: Siriusmedia@Ofir.dk

Tidligere udgivelser:

Atlantis – landet med de grønne enge, 1997, ny udgave: 2000

Hjælp – det spøger, 1998

Den usynlige virkelighed, 1999

Tak til Kate

for inspiration og stor hjælp ved udarbejdelsen af denne bog,

Tak til Charly for tilladelse til at gengive hans vision og

tak til Bente Lindgren for kanalisering af bogens titel.

Indholdsfortegnelse

KAPITEL 1:

Tilbage til fremtiden	side	7
<i>– om at være clairvoyant</i>		

KAPITEL 2:

Nye spøgelseshistorier	side	12
<i>– fra nær og fjern</i>		

KAPITEL 3:

Eksorcisme – <i>om åndeuddrivelse</i>	side	43
--	------	----

KAPITEL 4:

Sjæle- og Traumeterapi	side	63
<i>– om nye terapiformer</i>		

KAPITEL 5:

Mine egne regressioner	side	73
<i>– om at finde den røde tråd</i>		

KAPITEL 6:

Alle religioner står for fald	side	107
<i>– en åndelig nødvendighed</i>		

KAPITEL 7:

Charllys vision – <i>om livets cirkel</i>	side	119
og Min egen vision	side	122
<i>– om en gammel hemmelighed, som nu skal afsløres !</i>		

Litteraturfortegnelse	side	128
------------------------------	------	-----

Forord

I denne min fjerde bog vil jeg gerne fortsætte med at fortælle om mine oplevelser i den spirituelle verden. Min første bog, som udkom i 1997, handlede om det forsvundne kontinent ATLANTIS, og bogen var skrevet i romanform med indlagte facts.

Den er nu udkommet i anden reviderede udgave (nov. 2000)

Den næste bog "*Hjælp – det spøger!!!*", som udkom i 1998, handlede om mine første oplevelser med spøgelser og onde ånder. Den tredje bog "*Den usynlige virkelighed*", som udkom i 1999, handlede om mine andre oplevelser fra den åndelige verden. Denne bog er faktisk en fortsættelse af både bog nr. 2 og nr. 3, idet jeg vil fortælle videre om de meget spændende oplevelser, som jeg har haft med de vildfarne sjæle, som de bedst kan lide at blive kaldt. Ydermere vil jeg fortælle om andre spirituelle fænomener, som jeg har oplevet, bl.a. åndebefrielser (også kaldet åndeuddrivelser).

Det er mit håb, at det kan bibringe læseren – både begynderen og den viderekomne – nogle forklaringer på, hvad der foregår i den usynlige verden – den verden, som øjet ikke kan se. Når jeg skriver øjet mener jeg naturligvis det almindelige fysiske øje. Hvis man derimod kan træne sig op til at kunne se med "Det tredje øje" i stedet, ville man kunne se og opleve de samme ting som jeg. Jeg er ikke født med denne specielle evne, men har opnået den ved årelang og benhård træning, hvilket for mig er den eneste måde at opnå sand og dybtgående viden på.

Jeg er nok det, som man kalder synsk, selvom jeg foretrækker betegnelsen "clairvoyant" (på dansk "*klarsynet*"). Imidlertid er jeg også clair-audient, hvilket betyder "klarhørende", idet jeg kan "høre" hvad ånderne og mine vejledere fortæller mig. Det gør man gennem telepati. Det er jo så praktisk indrettet, at telepati ikke er knyttet til et bestemt sprog, men kan forstås rent umiddelbart af alle, da det er overførsel af tanker. Imidlertid skal man hele tiden bevare sin skelneevne, for nogen gange sætter "de" en på prøve

deroppe, og så gælder det om at bevare jordforbindelsen og ikke lade sig binde en skrøne binde på ærmet. Man skal med andre ord koble hjerne og hjerte, og det er jo også det, som skal blive tilfældet, når vi engang alle er kommet op i 5. Dimension.

Tilbage til fremtiden

– Om at være clairvoyant

Mange har spurgt mig om, hvordan jeg er blevet clairvoyant.

Det ved jeg faktisk ikke selv. Da man bad mig om at starte et kursus i clairvoyance måtte jeg afslå, for jeg ved egentlig ikke hvordan man udvikler den evne.

Jeg kan ikke engang prale af, at jeg altid har været clairvoyant. Det er kommet lidt efter lidt igennem alle de år der er gået, siden jeg kom ind i den alternative verden. Helt præcis begyndte det dagen efter min 50- års fødselsdag, hvor jeg påbegyndte et aften-skole-kursus i astrologi i Virum, hvor jeg den gang boede.

Min lærer var den kendte astrolog Sigvard Mahler Dam, søn af den lige så kendte astrolog Poul Mahler Dam. Han vidste meget om astrologi, men næsten lige så meget om alt det andet, som hører den alternative verden til. Ind imellem sin undervisning i astrologi fortalte han bl.a. om reinkarnation, om hvileløse ånder og især om at bruge sin sjette sans: Intuitionen.

Han sagde rent ud, at hvis man ikke kobkede sin intuition på under tydningen af et horoskop, ville man aldrig blive en god astrolog, fordi man så ville løbe vild i alle de mange tydninger, som findes på de samme aspekter.

Det tænkte jeg meget over, for han forklarede jo ikke hvordan man fik udviklet sin intuition. Jeg måtte derfor selv ud for at søge efter en forklaring, og det gjorde jeg ved at melde mig ind i en forening ved navn "Selskabet for psykisk forskning". Der var nu ikke megen forskning i den forening, så der kunne jeg ikke få hjælp.

Da jeg senere begyndte at lave regressionsterapi, opdagede jeg, at jeg via min efterhånden bedre og bedre udviklede intuition kunne følge med i, hvad mine klienter oplevede, når de var tilbage

i tidligere liv. Jeg kunne simpelthen danne billeder inde i mit hovede og kunne retlede klienten, hvis vedkommende var ved at komme ind på et galt spor.

Det kunne måske godt af nogle opfattes som manipulation, men jeg kunne jo ikke bare tie stille og lade klienten få en helt forkert oplevelse.

Da jeg senere flyttede til Silkeborg, blev jeg af min partner Kate introduceret i *Natur-balance-Huset* i Silkeborg, som er en lokal afdeling af *Landsforeningen Natur-Sundhedsrådet*. Det er en forening, som prøver at gøre alternative behandlinger mere kendte, og søgende mennesker kan komme og få en gratis prøvebehandling af en eller anden art. Her var der den bestemte aften mangel på behandlere og mange gæster, så jeg blev kastet ud i at lave små korte clairvoyancer uden forberedelse.

Det lykkedes fint, og jeg har siden fortsat med at arbejde med at udvikle mine evner på det område i det regi. Sammen med Kate har jeg så udvidet repertoiret ved at udarbejde en ny form for alternativ behandling, kaldet "SJÆLETERAPI". Det er en blanding af håndlæsning, som Kate laver, efterfulgt af en clairvoyance, som jeg laver. Det giver klienten et godt billede af sine muligheder her i livet og de talenter, man har med sig fra tidligere liv. Men mere om det i kapitel 5.

På Ca'Lunas Helsemesser rundt om i Jylland har jeg samarbejdet med John Braad fra *Hjemmet* og Jens Chr. Frederiksen i et panel, hvor vi besvarer clairvoyante spørgsmål fra publikum. Det har været en spændende oplevelse, i det vi alle tre går ind i det clairvoyante fra tre forskellige vinkler. Det viser igen, hvor svært det er at definere, hvad clairvoyance egentlig er.

Jeg har dog alligevel prøvet at opstille en liste over de mest almindelige former for begrebet clairvoyance – eller klarsyn:

- 1) Man kan "høre ord" fra det hinsides – også kaldet klarhøring
- 2) Man kan "se billeder" – enten som film eller "lysbilleder"
- 3) Man kan få klarsyn ved at berøre en klient – f.eks. under massage og healing

- 4) Man kan også opnå et slags "røntgensyn", så man kan gå ind i de indre organer og "se" hvor der er sygdomme.
- 5) Man kan få oplysninger "ned" via automatskrift.
- 6) Man kan lytte til sin intuition og få en fornemmelse af det rigtige svar.
- 7) Man kan gå i "meditativ tilstand" og få oplysninger der.
- 8) Man kan bruge intuitiv kanalisering
- 9) Man kan få "naturbevidsthed" og få oplysninger fra dyr og naturånder
- 10) Man kan få kontakt med afdøde og spørge og få svar der.
- 11) Man kan få en natlig vision
- 12) Man kan "finde" forsvundne personer gennem at berøre et fotografi eller en genstand, som har tilhørt den forsvundne.

De fleste clairvoyante bruger som regel en kombination af flere af disse muligheder.

Jeg har selv været alle mulighederne igennem, og nogle af metoderne bruger jeg oftere end andre. Jeg er nok bedst til at se billeder eller høre ord ved at se på klientens aura, men jeg eksperimenterer da hele tiden med at bruge andre af de tilgængelige metoder.

Når man "hører ord" fra det hinsides, opfatter jeg det som en stemme inde i mit hovede. Man får sjældent de store udredninger, for som regel er det få korte beskeder – somme tider i en kryptisk form, som man så skal afkode. Men er man fortrolig med at have kontakt til sin skytsånd, lærer man efterhåndens vedkommendes måde at "tale" på. Der er imidlertid også den fare ved kun at forlade sig på "en stemme", at drilleånder eller en ond ånd kan gå ind og tale til en. Efter min mening sker det kun, hvis man er besat af en sådan ånd. Derfor må man være helt sikker på at ens meddelelse er "god nok" Det kan man sørge for ved at indkoble en "censor", som man før man begynder seancen, har bedt om at sørge for, at man ikke får en forkert kontakt ind på "lystavlen". I det hele taget gælder det om at have ubegrænset tillid til sin mester foroven og ikke selv begynde at censurere – dvs. koble forstanden på.

Det gælder for alle øvrige kontaktmåder, men vel nok især når man får sine meddelelser ved at "se billeder". Man kan meget hurtigt komme i tvivl om det nu er ens vildtvoksende fantasi, som spiller ind.

Nogle ser faste billeder ligesom "lysbilleder" og det er kun i et kort splitsekund. Da gælder det om at være meget hurtig i opfattelsen. Lidt nemmere er det hvis man ser det som en film, der kører. Det kan være meget korte filmstumper eller længere sekvenser. Jo længere jo bedre, for så får man rigtigt tid til at "se klart". Desværre er det meget sjældent at det sker for mig, men når det sker, kan man næsten levere en hel roman om det man har set.

Mange healere kan få "klarsyn" mens de healer på en klient. Når de berører visse dele af kroppen kan de pludselig "se" nogle oplevelser, som klienten har været igennem – enten i dette liv eller i tidligere liv. Jeg siger altid: Dine kropsceller husker, hvad din hjerne har glemt. Det kan tit være ret barske oplevelser, men det er betydningsfuldt for klienten at få det at vide, for det kan være en meget traumatisk oplevelse som ligger bag, og den kan man så gå ind og få afdækket og behandlet.

Andre behandlere kan få det man kan kalde et røntgensyn, idet de under behandlingen, som f.eks. kan være Reiki-healing, massage eller zoneterapi, kan få oplysninger om kroppens organer. De kan "se", at der er noget galt med et bestemt organ, men ikke helt præcis, hvad der er i vejen. Imidlertid er det nok til at opfordre klienten til at gå til læge.

Nogle få medier kan få kanaliseret meddelelser ned via det man kalder "automatskrift". Jeg har selv engang fået en sådan meddelelse. Det var fra min afdøde mor, som meddelte mig, at hun nu var blevet min åndelige vejleder. Hun ville gerne fortælle mig, at hun nu helt havde forandret syn på jordelivet. Mens hun levede var hun nærmest ateist, for ud over de obligatoriske besøg i kirken, når der var barnedåb eller konfirmation af hendes 4 børn, holdt hun sig konsekvent ude fra kirken. Jeg har aldrig fået at vide hvorfor, men hun har sikkert haft nogle ubehagelige oplevelser med folkekirkepræster – ligesom jeg selv iøvrigt – og det havde gjort, at

hun havde mistet sin trang til at søge kirken. Men nu var hun som forvandlet. Hun talte om, hvor lyst og dejligt hun havde det og om at GUD er kærlighed. Så fremsatte hun nogle profetier om mit fremtidige liv. De fleste af disse forudsigelser er gået i opfyldelse, så jeg stoler meget på de oplysninger man kan få ad den vej. Dog er der her også grund til at advare alle, som forsøger sig i kunsten, at kontrollere meget nøje, at det ikke er en "drilleånd", som er gået ind "på linien".

Man kan også blot nøjes med at bruge sin intuition. Man "ser" da klienten med sit tredje øje, og da kommer der tit skjulte meddelelser ned. Hvordan det fungerer er lidt svært at forklare, hvis man ikke selv har prøvet det. Men det kan også bruges til at "kigge" svindlere ud, så man kan advare andre mod dem. Jeg kan tydeligt se på en person om vedkommende arbejder ud fra og med hjertet eller om vedkommende måske bruger "sort magi" for at fremme sin magt, dvs. ud fra egoistiske hensyn. Adskillige såkaldte clairvoyante – også blandt de mere kendte – bruger de mørke kræfter til at imponere deres omgivelser med og derved skaffe sig klingende mønt i kassen. Som regel kan man let kende disse *fupmagere* fra de ægte clairvoyante ved blot at se på deres prisliste. Er priserne urimeligt høje kan man godt gå ud fra, at dem bør man holde sig fra. Der er ikke noget forkert i at tjene penge på sine clairvoyante evner, men hvis det sker til urimelige takster, bør man nok være noget tilbageholdende med at benytte sig af deres tjenester. Deres evner kan skyldes, at de bruger de mørke kræfter (som i parentes bemærket er lige så stærke som de lyse kræfter), og så kan man komme grumme galt afsted.

Nogle clairvoyante er nødt til at gå i enrum og gå ind i en meditativ tilstand for at få oplysninger ned. Det er dog som regel kun en begyndervanskelighed og skyldes nok mest, at man ikke stoler helt så sikkert på sine egne evner, men gerne vil have dem efterkontrolleret og helst skrevet ned på et stykke papir. Der er imidlertid ikke noget galt i at efterkontrollere sine meddelelser lidt grundigt i starten, men som regel tør man efterhånden stole mere og mere på det man får ned, og så kan den meditative tilstand

køres ned på et minimum. Jens Chr. Frederiksen har i sin bog "*Naturens bevidstheder og hjælpere*" fortalt om hvorledes han kan kommunikere med naturånder, som kan fortælle os om de skjulte hemmeligheder i naturen. De kan også kontaktes hvis man har brug for at få svar på rent konkrete spørgsmål om problemer f.eks. med sit hus eller sin have. Disse naturånder står i kontakt med højere bevidstheder og kan også fortælle en noget om, hvad man bør gøre for at kunne leve i harmoni med naturen og miljøet omkring en.

Man kan også lære at kontakte de døde og få svar, hvis man har uopklarede spørgsmål som angår afdøde familiemedlemmer. Ofte er disse afdøde blevet åndelige vejledere for de personer, som de har efterladt nede på jorden, og har man brug for at få deres tilgivelse for noget, som man har gjort mod dem mens de levede, men ikke nåede at få snakket ud om før de døde. Så kan man gennem et transmedie få den kontakt og få afsluttet sit karma med vedkommende. Tit nåede man ikke at få sagt farvel inden døden indtrådte fordi man i dødsøjeblikket var optaget af noget andet. Man kan så resten af livet gå rundt med et traume over de forspildte chancer. Det kan så hjælpe at få den kontakt og eventuelt få lidt at vide om ens nærmeste fremtid eller hvornår de f.eks. har tænkt sig at reinkarnere og hvor. Dette er en teknik, som jeg er begyndt på at praktisere i den sidste tid og det har været nogle dejlige oplevelser at se de menneskers ansigter bagefter seancen. Denne teknik kaldes trans-medie-kanalisering.

Endelig har jeg selv prøvet af få natlige visioner, som er kommet til at betyde kolossalt meget for min personlige udvikling. De har virkelig været af revolutionerende art, og jeg har kviet mig lidt ved at fortælle mine omgivelser om dem. Kendetegnet for disse profetiske udsagn har været, at man først får dem, når man er udviklet nok til at kunne modtage dem og ikke mindst når man kan bruge dem til noget. De kommende år skal vise om disse profetier går i opfyldelse. Et eksempel på en sådan vision kan læses i kapitel 7.

Flere spøgelseshistorier fra nær og fjern

I dette kapitel vil jeg fortælle om de mange nye oplevelser med spøgelse eller vildfarne sjæle, som de hellere vil kaldes.

Jeg har lært meget nyt om fænomenet igennem de sidste par år, idet jeg fornemmer, at jeg i takt med mine udvidede erfaringer har fået tildelt sværere og sværere opgaver. Ja – jeg har ligefrem fået omdefinert min opgave på den måde, at jeg i stedet for at foretage enkeltopsendelser nu mere skal gå over til masseopsendelser, fordi det gik for langsomt på den tidligere måde.

Derfor har jeg fået uddannet flere spøgelseshjælpere rundt om i landet, som jeg så henviser til, hvis jeg enten ikke har tid på grund af mine mange andre gøremål, eller fordi jeg skønner, at den opgave langt bedre kan klares af personer, som jeg har tillid til. Jeg tager ikke noget for at sende spøgelse op, men beregner kun en rimelig transportrefundering. Det er jeg nødt til at fortsætte med, for i og med at der nu skal ske flere masseopsendelser, er der jo ikke nogen som jeg kan pålægge nogen betaling, da de oftest sker på steder, hvor karmaloven har bundet sjælene til deres offersted. Igen og igen har jeg måttet konstatere, at den væsentligste årsag til åndernes tilstedeværelse her nede på jorden ikke, som jeg troede i starten, skyldtes besidderglæde, men mere og mere skyldes, at de jordbundne sjæle kræver retfærdighed for den måde de døde på. Men de personer, som engang var skyld i deres uretfærdige død, er jo tit for længst borte fra jorden, og derfor kan de ikke få den æresoprejsning, som de så stædigt og vedholdende har søgt i flere tilfælde i mange århundreder. Mange hvileløse sjæle er dog stadig bange for at blive straffede for de gerninger, som de begik i deres tid på jorden. Som oftest er disse gerninger dog straffri, idet det

helvede, som de frygtede at komme i, slet ikke findes oppe i Himlen, men i stedet for hernede på jorden.

Ligeegyldigt om det så i GUDS øjne var forkert, hvad de havde gjort, ved vi jo, at der slet ikke findes nogen straf i Himlen, men kun tilgivelse og kærlighed. Der er kun den betingelse, at man – hvis man altså har gjort noget forkert – angrer sin onde gerning.

Så får man straks tilgivelsen og kan trygt gå op ad trappen til de himmelske hvilesteder. Men det allervigtigste budskab jeg kan bringe til alle, som beskæftiger sig med at sende vildfarne sjæle op i lyset er, at der i året 2000 og i år 2001 er lovet fri adgang til at komme op UANSET OM MAN HAR ANGRET ELLER EJ. Det skyldes, at man deroppe har vedtaget, at få rensset Jordens atmosfære for alle urenheder (slagge, som jeg kalder det) før vi går ind i den nye tid. Derfor er det nødvendigt at give frit lejde for alle sjæle.

Derfor er der i disse år så stor opmærksomhed omkring fænomenet (f.eks. efter serien: *Åndernes magt* i TV-ZULU). Det mærker de hvileløse sjæle, og de laver derfor lidt diskret uro omkring sig, så folk bliver opmærksomme på, at de enten selv skal hjælpe dem op eller også få fat i en, som kan. Fra TV2's side bad man om at måtte bruge mit navn og tlf. nr. på TV-ZULU's hjemmeside, og det har virkelig betydet forøget arbejde for mig og mine hjælpere.

Da der imidlertid er så mange vildfarne sjæle og der trods alt kommer lidt flere nye til hele tiden, er det næsten et Sisufosarbejde at hjælpe dem op, men gennem de store masseopsendelser, som jeg fortæller om senere i dette kapitel, skulle det kunne lykkes at få reduceret mængden af disse sjæle væsentligt.

Til tider har der været flere vildfarne sjæle end levende mennesker her på Jorden. Løvrigt er det min erfaring, at spøgelseerne ikke mere vil fortælle hvorfor de endnu ikke er kommet op. Det er derfor helt umuligt af få vurderet om de spøgelsesopsendelser, som jeg og andre har foretaget og fortsat foretager handler om "rigtige" spøgelser, eller om det kun er noget som eksisterer i min eller andre spøgelseshjælperes fantasi. Rent faktuelle oplysninger via kirkebøger og andre mandtalslister, som måske kunne bekræfte rigtigheden af, at der engang i fordums tider på det og det sted fandtes

en lille husmand, som begik selvmord, er næsten altid umuligt. Spøgelserne er ligeglade, og det er de mennesker, som vi befrier for deres plageånder også. Desværre er det som om den sekteriske bevægelse SPIRITISTERNE for tiden ønsker at profitere af den øgede interesse for spøgelser og onde ånder, og prøve at bilde folk ind, at deres opfattelse af kontakten til det åndelige skal være enerådende. Det synes jeg er meget beklageligt, for den opfattelse er ikke den eneste rigtige. Der er mange måder at møde det åndelige på. Videnskaben kan heller ikke bruges til at bevise eller afvise noget som helst. En ung skoleelev, som skulle bruge mig til nogle oplysninger til en projektopgave i sin skole, skrev rent ud. *"Hvordan kan det være, at du påstår at der findes spøgelser, når Videnskaben har bevist, at de slet ikke findes?"* Jeg måtte jo svare ham, som jeg svarer alle skeptikere: *"Videnskaben ejer i dag ikke et eneste måleinstrument, som kan bevise om spøgelser findes eller ikke findes."* Man kan ikke bruge videnskab til at påvise noget åndeligt. Citat: *"At bevis ikke eksisterer, er ikke bevis på, at noget ikke eksisterer"*, Sir Martin Rees, astronom og videnskabsmand.

Det kan kun blive påstand mod påstand, og jeg har oplevet, at høre en såkaldt "Videnskabsmand" sige, at om jeg så dyngede 10.000 indicier op foran ham, så ville han alligevel ikke tro, FOR HAN KUNNE JO IKKE MÆRKE NOGET, OG KUNNE HAN IKKE DET, SÅ FANDTES DET IKKE." Spøgelsesopsendelse er altså ikke et spørgsmål om at tro eller ikke tro på at der findes spøgelser. Jeg opfatter at de eksisterer selv om mange ikke tror på at de gør.

Det er en subjektiv bevisførelse baseret på, at man ikke med de 5 normale sanser vil kunne mærke noget. Men det er netop humlen ved det hele, at det kan ingen. Man skal have aktiveret den såkaldte sjette sans, som jeg har valgt at kalde "fornemmesansen". Ellers opfanger man intet. Men netop denne sans har vi alle haft fra fødslen, og man skal bare gå igang med at bruge den.

Forøvrigt har vi en sans mere, som vi heller ikke bruger, selvom vi alle har den. Den kan kaldes "den syvende sans" og den består i, at man kan kommunikere med spøgelser (og sin egen skytsånd) via telepati. Det er en vidunderlig sans at få opøvet, for derigen-

nem kan man "tale" med vildfarne sjæle fra 2000 år tilbage eller fra en helt anden kultur og sprogstamme.

Det har jeg kunnet uden noget besvær, for det er jo i virkeligheden det samme som tankeoverføring, og alle ved jo at tanker ikke er knyttet til et bestemt jordisk sprog. Tanker bliver først til et sprog, når de passerer stemmebåndet og kommer ud af munden. Jeg har haft mange spændende og interessante oplevelser med spøgelse. Dem vil jeg nu i det følgende fortælle lidt om. Jeg har med vilje sløret en del navne og lokaliteter af hensyn til de involverede.

Jeg blev inviteret til at deltage i en tv-serie på TVZULU, som skulle bringes om foråret 2001 med titlen "Åndernes magt", men den blev ikke vist på grund af de førnævnte troværdighedskriterier, da historien desværre ikke kunne verificeres gennem studier i arkiverne. For os, der var med til denne masseopsendelse, var den i høj grad en virkelig oplevelse. Endnu er tiden desværre ikke moden til at tro uden medfølgende dokumentation. Jeg havde til lejligheden inviteret to af mine spøgelseshjælpere fra Christiania. Seancen foregik i en privat lejlighed inde på Christiania, og mine hjælpere var en ældre mand og en ung kvinde.

De havde nogle specielle ceremonier, som de mente var nødvendige for en opsendelse. Det var bl.a. en lille sang, som de gentog i det uendelige, og selvom den i sig selv var meget smuk, har jeg altid privat haft en modvilje mod at gøre for meget ud af ceremonier, idet jeg har den opfattelse at spøgelseerne egentlig er ligeglade.

Vi så pludselig en meget mørk skikkelse materialisere sig i vores lille kreds, og selv om tv-kameraet intet opfattede, så gjorde vi. Jeg mente at kunne identificere den mørke skikkelse som en SS-officer fra 2. verdenskrig og de to andre gav mig ret. Jeg spurgte ham om hvorfor han ikke var kommet op, og han pegede ud i rummet, hvor vi pludselig alle tre opfattede en større menneskeskare på omkring 50 mennesker. De stod nu pludselig i kreds om den mørke skikkelse og truede af ham. Vi opfangede efterhånden at det drejede sig om en højtstående SS-mand, som under krigen havde tortureret og fået dræbt en masse frihedskæmpere. Det var dem og

nogle af deres pårørende, som var bundet i et negativt karma med denne mand. De ville ikke op selv, fordi de krævede retfærdighed og han kunne ikke komme op, fordi de dels bandt ham til sig og dels ville han ikke angre, hvad han havde gjort.

Jeg forklarede nu alle de forsamlede, at tiden nu var inde til at give slip og lade SS-eren komme op. Det var der jo nu mulighed for, idet der som sagt var lovet frit lejde. Manden skyndte sig nu op ad trappen til ånderiget væk fra den vrede hob. Så snart han var væk var alle pludselig villige til at opgive deres "sit-down" strejke, og i en lang kæde svævede de nu op ad trappen ledsaget af den lille tilgivelsessang, som mine hjælpere fremførte.

Da jeg imidlertid ikke kunne få noget navn, blev udsendelsen altså desværre smidt i skotbunken. Det er der så ikke noget at gøre ved. Her i foråret 2001 ringede de igen til mig fra TV-ZULU og ville have mig med i en ny omgang af "Åndernes magt". Jeg sagde nej-tak – dels fordi de stadig holdt fast på verifikationskravet og dels fordi jeg kun ville have medvirket, hvis de havde ændret seriens titel til "Tankens magt". Ånder har ikke nogen magt, så titlen er efter min mening noget sludder. Dog vil jeg ikke underkende, at serien har haft en stor betydning for mange mennesker, idet det nu pludseligt blev legalt at fortælle om oplevelser med spøgelser. Mange har hidtil tiet, fordi de var bange for at omgivelserne troede at de var blevet tossede. Nu blev det pludselig tilladt at tale om fænomenet. Og det er godt nok!

Spøgelserne på Hansted Hospital

Lidt nord for Horsens ligger et gammelt kloster, som i vore dage er lavet om til et plejehjem, Patienterne er meget svage og faktisk kunne man godt kalde det et hospice. Sygeplejerskene havde i længere tid været meget opskræmte over nogle hændelser, som de ikke umiddelbart kunne finde forklaringer på. De sendte bud efter mig og jeg fornemmede straks ved ankomsten at der var flere vildfarne sjæle på spil.

Mange gange havde de om aftenen hørt nogen køre med en gammel rusten trillebør henover det ellers tomme loft. Nogle steder i det gamle hus var der kolde steder, hvor man ikke skulle stille sig, hvis man ikke ville tappes for energi. Den værste af de mange historier, som de fortalte, var om en meget gammel og svag dame, som faktisk lå i sengen hele døgnet. Hun var totalt hjælpeløs og kunne ikke tale. En morgen personalet kom ind på hendes stue var sengens store tunge jernsengehest taget af og stillet pænt op ad væggen. Damen lå på den bare madras uden dyne idet alt sengetøjet var taget fra hende og lå i en bunke på gulvet. Hun kunne ikke fortælle om, hvad der var sket, men det var helt givet, at denne uorden havde hun ikke selv kunnet magte at frembringe på grund af sin meget svage tilstand.

En anden ældre dame oplevede, at der pludselig midt om natten kom "nogen" og stillede hendes gamle tunge polstrede stole midt ud på gulvet i gangen, hvor personalet fandt dem om morgenen. Der skulle to stærke mænd til at bære dem ind på plads igen.

Jeg fik hurtigt kontakt med de 4 sjæle, som havde lavet al postyret. Da jeg spurgte dem om hvorfor de havde båret sig så ukærligt ad, svarede de som med en mund, at det var jo den eneste måde hvorpå de kunne få gjort opmærksomme på deres tilstedeværelse. Den ene af dem var iøvrigt en stor kraftig mand med svulmende muskler, så der fik vi en forklaring på møbelflytteriet. De var alle tidligere fattigfolk på hospitalet. Da jeg spurgte om de var villige til at komme op, svarede de bekræftende, og de forsvandt hurtigt op ad trappen. Lidt senere måtte jeg igen derud og lave en ny oprensning af flere sjæle, hvoraf nogle var tilkomne fra omegnen. Det har jeg oplevet andre gange, så det er en meget almindelig foreteelse.

Spøgelset på Hansted hospital.

Venderne ved Nyborg Strand

Fra danmarkshistorien kender vi jo alle historien om Kong Valdemar Den Stores kampe mod Venderne i 1200-tallet. Det var et krigersk folkeslag, som boede på det nuværende Rügen i Nordtyskland. De hærgede de danske kyster som vikingerne havde gjort det før dem. Et af deres togter fik dog en sørgelig ende, idet de på kysten lige ud for det nuværende Nyborg mødte en gruppe kampklare danske krigere. Det kom til et blodigt slag og største parten af Venderne blev dræbt og resten måtte flygte over hals og hoved ud til deres både på stranden og sejle hjem igen.

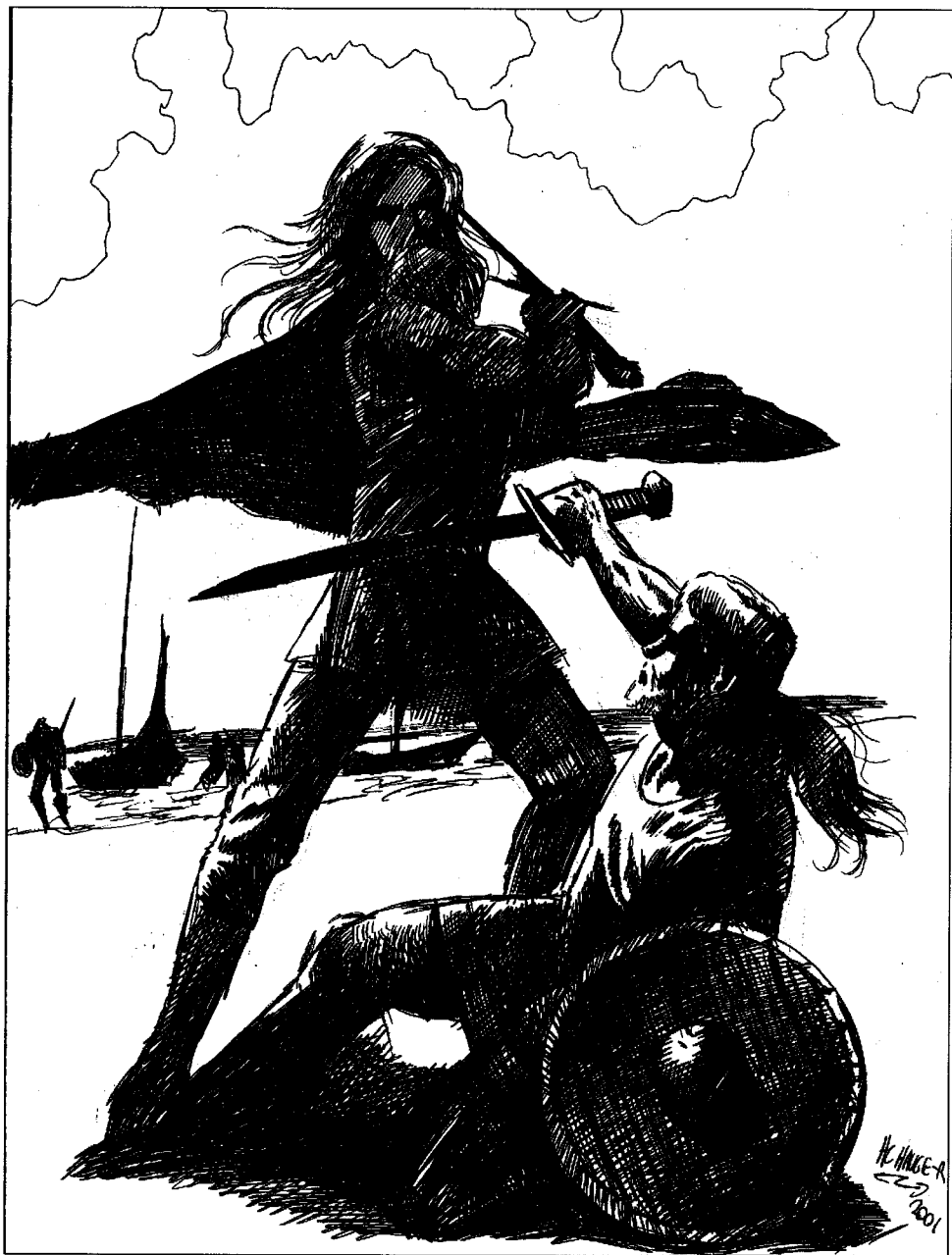
Ligene af de slagne Vendere blev kulet ned i en stor fællesgrav, som blev gravet på stranden, og der lå de nu lige til den dag, hvor jeg kom forbi. Sjælene var nemlig ikke kommet op, fordi de ikke ville angre deres grusomheder.

Jeg bad om at tale med en repræsentant for dem, og der viste sig for mig en lille lavstammet mand i fuld krigerudrustning med hjelm, brystplade og bukser, som var omviklede helt op til skridtet.

Jeg forklarede ham, at der desværre ikke var anden mulighed end at begive sig op ad trappen ti himmelen, hvis de altså ville genfødes hernede igen. Efter nogen parlamenteren med gruppen som i hvert fald ikke var under 50-60 sjæle, gik de endelig med til at forlade deres jordiske rester og begav sig under protest op ad den lange trappe.

En af de følgevirkninger, som denne massegrav havde forårsaget var at jorden i flere familiers haver i området ikke kunne dyrkes. Alle træer og buske visnede straks efter plantningen, og selv græsset havde svært ved at gro.

Det samme har jeg oplevet ved en anden lejlighed, idet en landmandsfamilie henvendte sig til mig for at få opklaret hvorfor der ikke ville gro noget i en bestemt mark på den nordlige del af Lolland. Jeg kunne da ved hjælp af clairvoyance se, at der lå flere hundrede lig begravet under marken fra engang i middelalderen. Måske var det også en vendergrav som den jeg lige har omtalt.

Fynboer i kamp mod Vender.

Masseopsendelsen fra Collosseum i Rom

Nu jeg er igang med at fortælle om mit speciale: *Masseopsendelser*, vil jeg gerne gå videre med den næste oplevelse med masseopsendelse. Min partner Kate og jeg var på en almindelig turistrejse til Rom. Det vil sige – det troede jeg da. En af dagene var vi inde i den store ruin, som kaldes Colosseum, hvor de gamle romere for ca. 2000 år siden foranstaltede voldsomme blodige gladiatorkampe. Deltagerne var dels frivillige men størsteparten var enten slaver eller krigsfanger. Senere brugte man også den store lukkede arena til af aflive alle de kristne, som man forfulgte på grund af deres tro. Man brugte vilde dyr, som man sultede og derefter slap løs på de værgeløse mennesker. Det var en grusom historie.

Da vi kom ind i Colosseum så vi, at det gamle arenagulv var fjernet, så man kunne kigge lige ned i alle de fangehuller, hvor man opbevarede de stakkels mennesker inden dyrene blev sluppet løs på dem. Der lå et dybt mørke over alle disse afdækkede rum og Kate spurgte straks efter vi var kommet ind om jeg troede der var spøgelser her, for hun fornemmede noget mørkt. Jeg tunedede ind og ganske rigtigt. En lille kraftig fyr på ca. halvanden meters højde viste sig foran mig iklædt den typiske gladiatordragt, som vi kender fra historiebøgerne og flere film. Han sagde gennem telepati til mig. "Ja – vi har længe ventet på dig. Vi havde fået at vide at nu ville du komme og udfri os. Vi er parate."

"Jamen – hvor mange er I da?" spurgte jeg ham.

"Åh – vi er vel et tusind sjæle inkluderet alle de sjæle fra de afledede kristne".

"Ja – men så lad os da komme igang" svarede jeg ham og bad dem alle stille sig op i en lang række og begynde at gå op ad trappen til porten. Det gik egentlig hurtigere end jeg havde regnet med og det var her jeg opdagede at de kun "gik" de første fire-fem trin. Derefter lettede de og fra at være meget mørke silhuetter blev de lysere og lysere jo længere de kom op ad trappen og til sidst var de helst gennemsigtige og lyse, da de gik gennem porten. Det vil altså sige, at der foregår en slags rensning af det mørke i sjælene under

To gladiatorer kæmper på liv og død i Colosseum i Rom.

turen op, så den "rensning i skærsilden" som præsterne altid har fablet om forgår helt smertefrit og lynhurtigt under selve opstigningen. Man bliver da hele tiden klogere.

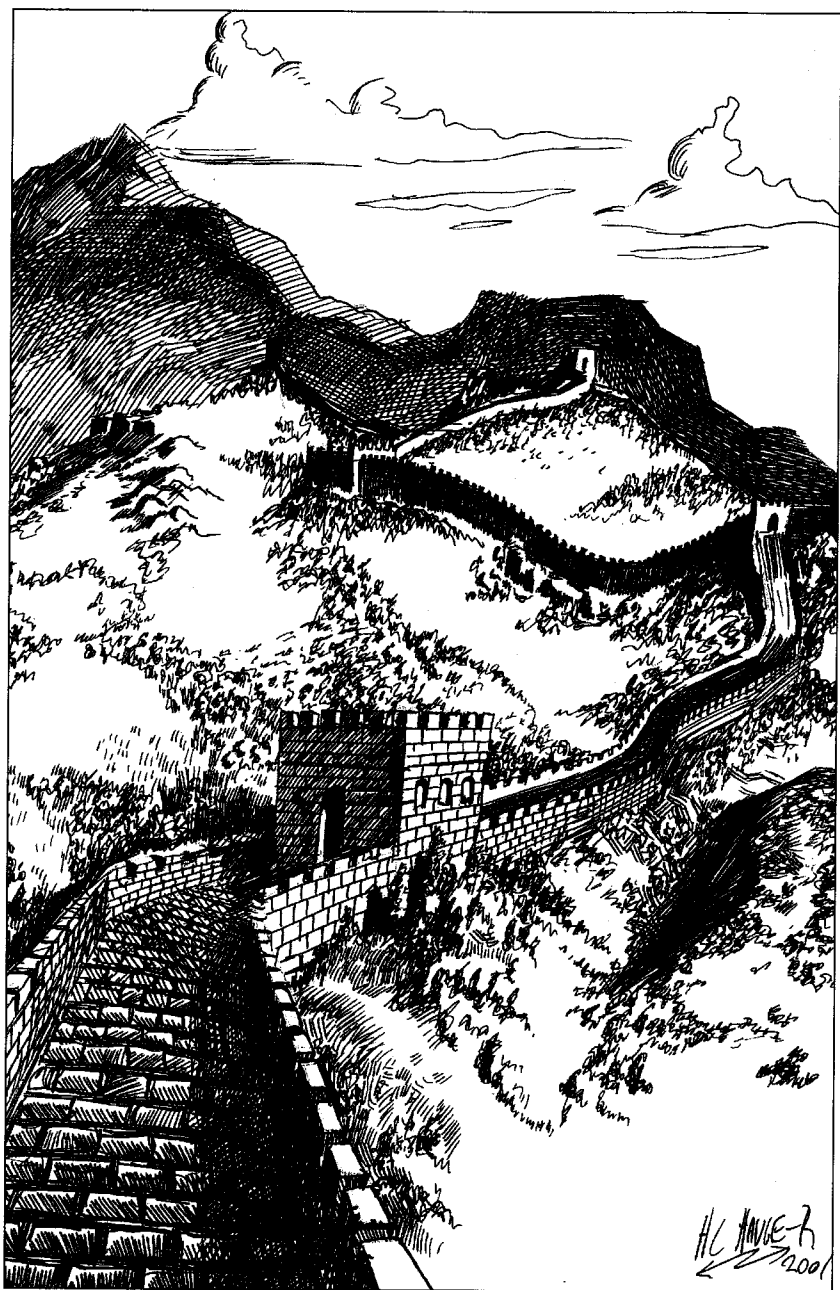
Den store kinesiske mur

Når man engang er slået ind på den vej, der hedder spøgelsesopsendelse, er man tvunget til at forsætte, føler jeg. Jeg bliver sat på større og større opgaver, og da jeg er en lydig og tro tjener kunne jeg ikke drømme om at sige nej til en hvilken som helst opgave de måtte sætte mig på deroppe fra. Efter den succesfulde opsendelse på Colosseum i Rom, kom turen til en endnu større opgave, som jeg end ikke var klar over før jeg stod midt i den.

I efteråret 2000 så vi en annonce i den lokale avis om en rejse, som skulle gå til Kina til en yderst favorabel pris. Vi blev senere klar over hvorfor den var så billig. Vi bestilte straks billetter.

I Beijing blev vi indlogeret på et kæmpehotel med 1000 værelser i ti etager. Det var meget luksuriøst, og det var blevet bygget for at lokke den olympiske komite til at holde OL i 2008 netop i Kina. Det nød vi godt af.

En af dagene var vi på tur til den store kinesiske mur, som er ca. 5.000 km lang. Den var bygget i mange århundreder som værn mod de vilde mongolske krigerstammer. Da det kom til stykket kunne den alligevel ikke holde dem ude. Derfor kan man godt kalde den verdens mest meningsløse bygningsværk. Som bygningsarbejdere brugte man slaver, krigsfanger og lokale bønder. Det var et meget slidsomt arbejde, for den er bygget midt ude i den vilde og uvejsomme natur også i vintertiden. Det var en fantastisk oplevelse at stå på denne mur, som strakte sig fra horisont til horisont så langt øjet rakte. Man kan levende forestille sig de umenneskelige vilkår, som disse murbyggere må have levet under. Vi ved ikke hvor mange tusinde, der døde under opførelsen, men da man på de kanter aldrig har regnet et menneskeliv for ret meget, har man vel ikke engang lavet en statistik over antallet af døde.

En lille del af den store kinesiske mur.

For hver ca. 200 m var der bygget et stort firkantet overdækket vagttårn og det var, da Kate og jeg stod i et af disse vagttårne og beundrede udsigten, at hun pludselig sagde til mig: "Jeg får sådan en underlig frysende fornemmelse – tror du der er spøgelse her?"

"Nej" sagde jeg. "Lad nu vær". Jeg er da for pokker på ferie, ikke?"

Men der hjalp ingen kære mor. Har man engang taget seletøjet på, får man aldrig fri. Jeg lukkede øjnene og koncentrerede mig, og bad eventuelle lokale spøgelser om at manifestere sig for mig.

Straks stod der en lille mandsling på knap halvanden meter kun iklædt et lændeklæde og med en krop der mest af alt lignede de forfærdelige billeder vi har set af fanger i Hitlers koncentrationslejre.

Jeg spurgte ham om der var flere og om de gerne ville hjælpes op i lyset. Han svarede mig straks gennem telepati, at der alene under dette vagttårn var kulet 32 sjæle ned. Og mindst ligeså mange under alle de andre tårne. Jeg kunne jo lynhurtigt regne ud, at det ville være et kæmpearbejde, som jeg jo slet ikke havde mulighed for at gennemføre at besøge alle de vagttårne, som strakte sig langs den store mur. Det forklarede jeg ham, og han svarede, at det behøvede jeg heller ikke. Alle de vildfarne sjæle havde fået at vide, at der en dag ville komme en mand, som ville udfri dem af de jordiske lænker og nu var manden kommet.

Jeg spurgte igen om de kunne fortælle mig, hvordan jeg skulle kunne løse denne opgave, for vi havde kun afsat ca. 1 time til selve besøget, før vi skulle videre. Han svarede mig, at jeg blot skulle vise dem vejen og garantere for deres sikkerhed. Når den første af de mange tusind sjæle var nået op til porten og var blevet sluppet igennem ville alle de andre straks komme i en lang række.

Og så lærte han mig noget nyt.

"Vi vil ikke op i den kristne himmel" sagde han med fast stemme.

"Jamen – hvor vil I da hen? spurgte jeg.

"Selvfølgelig op i den buddhistiske himmel, din dumrian! Vi er jo alle sammen buddhister – ikke?"

Den kinesiske vismands forklaring om Astralplanets indretning.

"Jo, men så må I forklare mig, hvor man finder den Himmel, for den har jeg da aldrig hørt om før." Jeg troede i min naivitet, at alle sjæle i hele verden skulle op ad den samme trappe efter døden.

"Du ved da, at der ovenover det plan, som du kalder Mentalplanet, ligger et plan som du selv kalder Buddha-planet. (Se side 19 i *"Hjælp – det spøger !!"*) Det er der vi skal op."

"Hvor finder jeg så adgangen til dette højere plan?" spurgte jeg.

"Når du skal hjælpe sjæle op i den kristne, den jødiske og den muslimske himmel, sender du dem op ad trappen på bjerget til venstre på Astralplanet. Den trappe har 80 trin. De skal alle op i den samme himmel, for ligegyldigt hvad de ellers tror, så ender de alle det samme sted. Vi andre, som er lidt mere udviklede åndeligt, skal op ad bjerget til højre, og trappen her har 120 trin. Og hvis du endelig vil vide det, så skal hinduerne altså op ad den trappe du kan se på bjerget lige frem på planet. Op til deres plan – Nirvana-planet, er der 160 trin. Iøvrigt ligger der til venstre midt mellem jeres bjerg og vores et mindre bjerg med en trappe på 40 trin. Det går op til rovdyners himmel. Deres sjæle kan man naturligvis ikke blande med de mere udviklede dyr som husdyr, hunde og katte. De har deres egen himmel på det lille bjerg som ligger mellem vores bjerg og hinduernes. Det har 60 trin op. Har du nu forstået det?" Jeg måtte indrømme at det var en stor mundfuld gammel visdom serveret en kold efterårsdag på toppen ad den kinesiske mur af en meget klog gammel mand. Jeg nåede aldrig at få sagt ham tak for hans lille forelæsning. For umiddelbart efter gik jeg igang med at sende dem op af den nye trappe, som i mine "øjne" kun bestod af råt udhuggede trin i klippeskråningen.

Næste morgen, da jeg lå i min hotelseng og hvilede ud efter gårdsdagens strabadser, stillede jeg ind på min skytsånd og spurgte ham nysgerrigt, hvor mange sjæle der egentlig var blevet til den forrige dag.

Han svarede mig "Åh – jeg fik ikke det nøjagtige tal, men jeg skønner omkring 8.000 sjæle." Det var dog en post.

"Ja – men du skal da ikke tro, at du er færdig. Du er først lige begyndt med at lave masseopsendelser, for jeg kan fortælle dig, at

det netop i år 2000 og næste år med er blevet givet frit lejde af min Herre og Mester for at få rensset jorden for alle de vildfarne sjæle og onde ånder, som har plaget Jer i årtusinder. Vi er jo gået ind i den nye tid og der er der ikke plads til alle de ulykkelige sjæle, som forurener Jordens atmosfære og generer menneskene. Så næste opgave ligger allerede parat til dig. Du skal næste år (i år 2001) tage til koncentrationslejren Auschwitz i Polen for at rense alle de 70 koncentrationslejre fra anden Verdenskrig for alle de stakkels sjæle, som ikke har turdet komme op i lyset, fordi de har forbandet GUD i deres sidste øjeblikke og søger retfærdighed for den overlast de led. De har fået at vide, at du kommer og hjælper dem op, og de vil komme strømmende til Auschwitz, når bare du starter opsendelsen. Når det er klarer, skal du en tur til England, som er et af de mest spøgelsesbefængte lande i Verden. Senere kommer der andre opgaver, så du har noget at glæde dig til”.

Derfor bestilte Kate og jeg en bustur til Polen til byen Krakow i det sydlige Polen i maj 2001. Lige vest for denne by ligger den mest berygtede lejr af dem alle – Auschwitz. Jeg fik yderligere at vide, at der alene i denne lejr skulle være 24.382 vildfarne sjæle, som gerne ville op i lyset nu. Den nittende maj 2001 tog vi så afsted til byen Krakow i Polen, som lå ca. 60 km øst for koncentrationslejren.

Det var en lang og drøj tur, som tog 21 timer fra vi tog hjemmefra til vi havde nået målet. Hvis ikke lige netop det var fordi vi var blevet bedt om at tage herved, ville vi aldrig have valgt et sådant rejsemål. Vi er begge mere til varmere egne end til det kolde ”Sydpolen”! Temperaturen var nu ikke allerværst. Den lå på 15-20° mens vi var der. Om onsdagen tog vi så med bussen ud til Auschwitz (tysk oversættelse af det polske Oswiecim). Her lå før Anden Verdenskrig en større militærforlægning for den polske hær, bygget som store firkantede murstensbygninger. De kunne umiddelbart overtages af den tyske besættelsesmagt i 1940 og da man fandt ud af, at denne lejr lå meget centralt midt i Europa blev lejren hurtigt fyldt op med først polske jøder og senere jøder og zigeunere fra hele det tysk okkuperede Europa. Man anvendte kriminelle fra tyske fængsler som opsynsmænd og det blev en ren dødslejr om

hvilken man sagde, at den eneste vej ud af lejren var igennem krematoriets skorsten. Ialt mener man at omkring halvanden million mennesker døde her under krigen. Det skete under forfærdelige omstændigheder. Nogle fanger blev simpelthen sultet ihjel og andre måtte arbejde som slavearbejdere i de fabrikker, som store tyske industrivirksomheder oprettede rundt om lejren.

Langt de fleste gik lige fra de tusindvis af kreaturvogne, som tyskerne sendte til lejren, direkte til gaskamrene. Man fortalte dem, at de blot skulle have et varmt brusebad, men i stedet for vand kom der gassen Zyklon B ud af bruserne. Krematorierne kørte i døgndrift og af og til supplerede man med store ligbål, hvis ovenene ikke kunne følge med.

Det er klart at al denne grusomme aflivning medførte at mange mennesker forbandede Gud i deres sidste øjeblikke, fordi han havde ladet dette ske uden at kunne beskytte dem. De fleste sjæle, som ikke gik op lige efter aflivningen, krævede derfor retfærdighed for deres forfærdelige skæbne.

Jeg kontaktede sjælene lige efter ankomsten og spurgte dem om de var parate. Det var de. Så satte jeg proceduren igang med at guide de første op i lyset, og da de andre så, at de kom derop uden problemer, stillede de sig villigt op på trappen og lod sig lede. Vi oplevede noget meget mærkeligt lige efter at vi havde sat opsendelsen igang. Pludselig kom der et voldsomt vindstød i alle de bævreasse, som groede rundt om i lejren. Et kort øjeblik efter blev der totalt vindstille. Vi tolkede det dels som sjælenes ankomst fra de andre 70 lejre rundt om i Tyskland og dels som englenes ankomst for at hjælpe de mest svage og bange sjæle op. De gik ind af porten en ad gangen.

Jeg fik at vide, at på grund af antallet ville det tage mindst 24 timer at få alle sjæle op. Det kom meget godt til at passe, for da jeg dagen efter kontaktede min skytsånd om det endelige antal fortalte han mig, at der i løbet af disse 24 timer ialt var kommet: 1.647.237 jordbundne sjæle op. Dermed var hele Tyskland rensat for disse sjæle mere end 60 år efter deres grusomme død.

En massegrav fra Auschwitz.

Spøgelser på slotte og herregårde

En af de almindeligste misforståelser om spøgelser er, at de kun findes på gamle slotte og herregårde. Det er en opfattelse, som er helt forkert. Måske er den næret af de mange historier om spøgelser og andre mærkelige foreteelser, som forfatteren Gorm Bentsen i sine mange bøger har specialiseret sig i. Ikke at forklejne hans indsats, for det har trods alt været med til at kaste lys over et fænomen, som der længe har hersket stor uklarhed over. Som før omtalt kunne man let førhen risikere at blive udsat for mistanke om at man ikke var rigtig vel forvaret oppe i hovedet, når man i et dannet selskab begyndte at fortælle om, at man mente, at der var et spøgelse i ens hus.

Hvor forkerte opfattelsen af spøgelsesfænomenet end har været i mange TV-redaktørers hoveder, så har den forøgede interesse for dette fænomen – især i den meget omtalte serie i TVZULU – dog alligevel været kraftigt medvirkende til at legalisere spøgelsers tilstedeværelse. Jeg er derfor ofte af forskellige fjernsyns-researchere blev bedt om at komme på et nærmere bestemt slot eller herregård og sende de derværende spøgelser op i lyset. Jeg har sagt ja fordi jeg har ment, at selv om jeg måske kunne medvirke til at cementere den gammeldags opfattelse af spøgelser, så har den blotte interesse for fænomenet været af større betydning for mig.

Jeg vil her kort berette om nogle af de slotte og herregårde, som jeg har besøgt. I nogle tilfælde har historierne vist sig at være rigtige og i andre helt ved siden af. Mange slotsspøgelser er blot vandrehistorier, som er opfundet for ikke at stå tilbage for naboslottet, og er derfor blot et slags prestigespørgsmål. Andre er opfundet i folkestuerne på slottet af gamle ansatte, som har skullet forskrække nyansatte ved at tildigte forskellige grufulde og blodige effekter. Her må jeg endnu engang fastslå: Almindelige spøgelser har ingen magt. Kun de spøgelser, som går ind i et menneske og besætter det, har magt. Ved at stjæle energi fra et levende menneske, kan de måske samle så megen energi ind, at de kan få ting til at falde ned fra hylderne eller de kan gå ind i elektroniske medier

som radio og fjernsyn og give sig til kende. Det er imidlertid ikke for at gøre folk bange, men for at gøre opmærksom på deres tilstedeværelse og derved få folk i huset til at sende bud efter sådan en som mig, så de kan få hjælp til at komme op i lyset..

Derfor ville jeg ønske, at man ændrede titlen på fremtidige udsendelser i TVZULU til "Tankens magt" i stedet for åndernes magt, for det er i virkeligheden det som det drejer sig om.

Et af de første slotte jeg har besøgt, var Egeskov slot på Fyn. Det har jeg imidlertid berettet om i min bog om spøgelse, så det vil jeg ikke gentage her. Jeg nævner det blot, fordi det lærte mig aldrig at spørge om tilladelse til at komme og sende spøgelse op fra et sådant sted. Slotsejere og herregårdsejere værner om de gamle myter og sagn, som hører med til historien om det sted, hvor de bor. Nogle steder er det fordi de tror, at de kan tjene penge på at lokke folk til under falske forudsætninger ved at bilde dem ind, at de kan få lov til at møde et ægte spøgelse, som måske endda kan lokkes til at opføre et lille show til al folkets fornøjelse. Uh – hvilken afskyelig tankegang. Hvor mange gange skal jeg sige, at spøgelse er ulykkelige væsener, som man ikke skal udnytte til at skabe profit på. Jeg håber, at man engang kan blive så oplyst, at man istedet for at prøve at udnytte deres reklameværdi, vil sende bud efter en af de efterhånden mange spøgelseshjælpere i dette land for at få sendt deres eventuelle spøgelse op i lyset, hvor de jo hører hjemme.

Et sådant nyt tilfælde kom jeg ud for, da jeg i fjernsynet så Prins Joakim, som jeg forøvrigt tror bliver vores næste konge, fortælle om sit slot, Schackenborg. Han viste bl.a. en uafvaskelig blodplet, som skulle være fremkommet en gang for længe siden da en "Ond grevinde" havde taget livet af et stakkels menneske og nu går igen som spøgelse.

Jeg skrev til slottet for at tilbyde min hjælp, men det blev yderst høfligt afslået af godsforvalteren, som bedyrede at man sandelig ikke kunne tænke sig at slippe af med denne grevinde, da hun var CITAT: "*den eneste virkelig onde grevinde i landet.*" CITAT slut. En sådan indstilling taler jo for sig selv, men den gode godsforvalter skal ikke vide sig for sikker på at jeg en dag tropper op uanmeldt

og sender den eneste virkelig onde grevinde op dertil hvor hun hører hjemme. Ellers også så sender jeg en af mine efterhånden mange hjælpere.

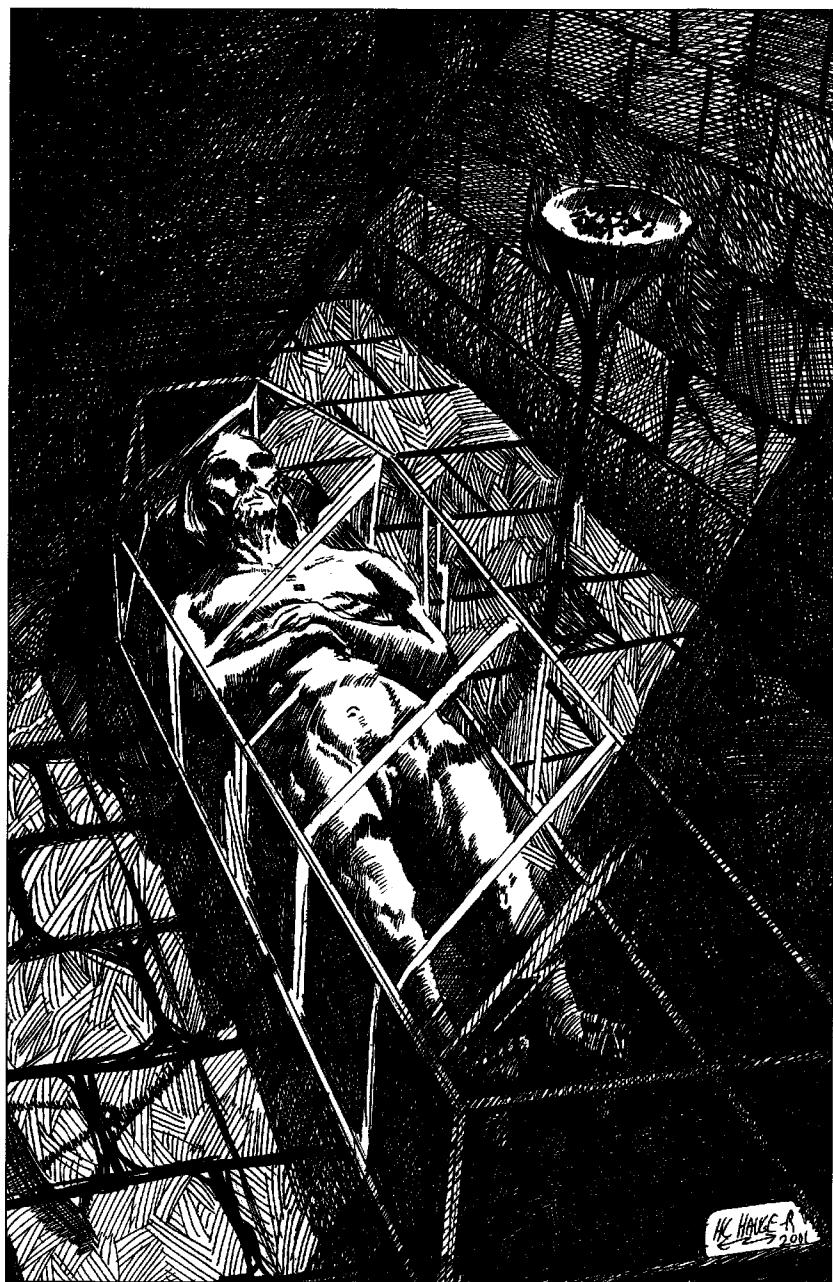
Den samme uforståenhed for det tragiske i spøgelsers tilstedeværelse på et slot mødte jeg, da jeg en dag for et par år siden kørte forbi det berømte slot Dragsholm i Nordvestsjælland. Ude ved vejen prangede kæmpestore skilte med tilbud om at komme på slottet til en "rigtig spøgelsesmiddag" med god mad og efterfølgende rundtur i slottet for at hilse på de mange spøgelser, der holdt til her.

På spøgelsesernes vegne blev jeg så forarget over denne grove kommercielle udnyttelse, at jeg prompte stoppede op og gik ind på slottet. Der skulle være rundvisning en time senere, men det gad jeg ikke vente på, så jeg satte alle tilstedeværende spøgelser stævne i slottets cafeteria, hvor jeg bestilte en kop kaffe til, hvad jeg vil kalde, en rigtig herregårdspris.

Straks meldte 5 vildfarne sjæle sig, som så mindelig bad mig om at hjælpe dem med at komme op og ud af denne for dem meget ubehagelige udnyttelse. Det drejede sig selvfølgelig først og fremmest om slottets mest prominente spøgelse – nemlig Jarlen af Bothwell, som i mange år lå til lit-de-parade i en glaskiste aldeles nøgen, som Gud havde skabt ham. Det var i selv en yderst usmagelig omgang med lig, men vel næppe strafbart. Jeg har selv set ham i kisten inden han for nogle år siden blev fragtet hjem til England, hvor han fik en anstændig begravelse.

Men hans sjæl var bundet til dette fangested, og i hans følge var også den fangevogter, som havde til opgave at sørge for at han ikke flygtede. Desuden var der den fornemme slotsfrue, som havde ydmyget ham på det grusomste og behandlet ham værre end et dyr – dog sandsynligvis med myndighedernes fulde opbakning. Endvidere var der en tidligere kokkepige og til sidst en lille forpjuasket køkkenpige, som var blevet gravid med en karl på slottet, og derfor havde begået selvmord ved at drukne sig i voldgraven.

De troppede alle 5 mere end villigt op på trappen i nævnte rækkefølge. Man var sig vel sin stand bevidst. Jeg havde en lille diskussion med Jarlen, da han nægtede at lægge sit lille sidesværd fra

Jarlen af Bothwell i sin glaskiste på Dragsholm slot.

sig i græsset ved siden af trappen. Men da jeg overbevidste ham om, at man heller ikke gik ind i en kirke med våben på sig, men lagde dem fra sig i våbenhuset, indvilligede han modstræbende. Så alle, som nu herefter lader sig narre til at tage en tur op på slottet for at opleve et rigtigt spøgelse kan godt blive hjemme. Alle spøgelserne er rejst.

Med et Lokal-TV-team var jeg på slottet Clausholm i Østjylland, hvor der efter sigende også skulle være indtil flere spøgelser. Jeg fandt ud af, at dette slot under Svenskekrigene i 1500-tallet havde været besat af en svensk hærafdeling under ledelse af en svensk oberst. Greveparret havde vist nok været lidt for gæstfri, for ihvertfald fandt de sig i, at deres unge datter på ca. 20 år blev oberstens elskerinde og blev besvangret af ham. Da svenskerne var rejst efter fredslutningen i Roskilde i 1559, blev den unge dame inde-muret i slottets vinkælder. Hun var dog ikke alene, for den svenske oberst samt hendes onde fader var der også i et skænbundet fællesskab. De var dog villige til at forlade slottet for at komme op i lyset nu da lejlighed bød sig.

Efter opsendelsen udtalte slotsherren dog, at han ikke et øjeblik troede på at jeg havde fjernet noget spøgelse. Hvis han havde indrømmet det, ville slottets renommé jo være blevet skadet, for hvad er et gammelt slot uden rigtige spøgelser?

På Mejlgård slot, som ligger på Djursland og idag rummer et alternativt kursuscenter, var man dog meget interesseret i at slippe af med et aldeles ubehageligt spøgelse. Historien gik, at en slots-herre ved navn Adam Meilgård engang for længe siden havde banket sin egen søn ihjel, fordi han havde fundet ham i seng med barnepigen. Siden havde han begravet liget under et par gulvfliser i det der i dag kaldes "Den blå stue". Da man i 1891 restaurerede slottet fandt man skelettet af et barnelig under gulvet.

I det værelse, hvor mordet havde fundet sted, sov en af slottets gæster, og hun havde sendt bud efter mig, da hun ikke kunne få lov til at sove i fred om natten fordi der var så megen uro i rummet og en uforklarlig kulde i et bestemt hjørne. Jeg fik sendt faderen op først, og efter ham kom så den dræbte søn, som viste sig at være en

HC HANKE-R 2001
Det dræbte barn på Meilgård slot.

15-16-årig knøs. Han gik hånd i hånd op ad trappen med den lidt for kærlige barnepige, som trofast var blevet hernede på jorden for at vente på hans udfrielse.

Bagefter bad man mig gå med op på loftet, hvor der omkring en bestemt skorsten var en susen og brusen hver eneste nat. Nogle havde hørt klagende stemmer og der var tegn på at der var en massiv tilstedeværelse af hvileløse ånder. Jeg kontaktede dem og bad om at måtte tale med en repræsentant, da jeg umulig kunne forstå noget af al den talestrøm, der væltede frem på den mørke og halvkolde loft. En ældre mand viste sig derefter for mig.

Det viste sig så, at slottet var blevet bygget midt ude i en opfyldt sø. Så slap man for at udgrave en voldgrav. Problemet var blot, at denne sø engang i oldtiden havde været en offersø fra Asatroens tid. Her havde man druknet mennesker hvert forår som offer til Guderne for at de skulle sørge for en god høst. Det var ikke let at få antallet af sjæle oplyst, men jeg tror vi endte på et antal omkring 63, og det indbefattede både mænd, kvinder og børn. De ville helst ikke op i den kristne himmel, men jeg overtalte dem alligevel til at gå op ad trappen, hvis de ville befries for fangenskab her på jorden. Det gjorde de så.

Slottet Gl. Estrup, som også ligger på Djursland har jeg besøgt to gange med to forskellige tv-hold. Slottet er idag herregårdsmuseum og landbrugsmuseum, og der er til stadighed mange gæster hele året rundt. Vi fik lov til at komme en tidlig formiddag inden der blev lukket op for gæster.

Det viste sig igen at handle om en indemuret jomfru, og denne gang var hun sandelig en rigtig jomfru. Hun var datter af Rigmarsk Jørgen Skeel, som døde i 1631. Titlen Rigmarsk betød, at han var øverstkommanderende for landets hær. Han havde mange børn, men et af dem – en pige, var faldet uheldig ud, idet hun var født med hareskår. Det gjorde hende naturligvis uegnet til et godt giftermål, så hun blev allerede som barn forvist til et værelse på det man også idag kalder "Hovmestergangen". Her boede slottets hushovmester i en lille lejlighed og han fik til opgave at holde pigen udenfor offentlighedens viden. Her levede hun så i mange

år på sit værelse, og til selskab fik hun en hund. En skønne dag blev rigsmarskallen dog træt af at føde på dette unyttige væsen, og han beordrede hushovmesteren til at bortskaffe hende. Det gjorde han ved at liste sig ind på hendes værelse midt om natten og dræbe hende ved at lægge en pude over hendes misdannede ansigt. Siden udsprede han rygtet om hendes død med en historie om, at djævelen havde hentet hende fordi hun havde haft "unaturlig omgang med en hund". Liget af den unge jomfru blev af hushovmesteren indemuret i en gammel kamin. Her fandt jeg hurtigt frem til hende og spurgte hende, hvorfor hun ikke forlængst var kommet op i lyset. Hun svarede mig, at hun ville have den uretfærdige beskyldning fjernet, da den var løgnagtig.

Jeg lovede hende at offentliggøre, at hun var blevet uretfærdigt behandlet, og derefter gik hun i følgeskab med den lidt for lydige hushovmester, som var blevet hernelde på grund af sin onde gerning, op ad trappen og ind i lyset. Under en efterfølgende rundgang på slottet fik jeg øje på kæmpeportrættet af rigsmarskallen Jørgen Skeel i egen høje person: Jeg spurgte ham om at han også ville geledes op. Han hvislede: *"Jeg ønsker ikke at tale med den herre!"*

Men da jeg et halvt årstid senere igen kom på slottet for at hjælpe en gruppe TV-studerende fra Århus Universitet med "en god historie", var han endelig blevet parat til at forlade sine jordiske efterladenskaber, og han gik villigt op ad trappen. Så nu skulle slottet altså endegyldigt være rensat. Der er også opfundet en masse andre gyselige historier omkring slottet, men jeg fandt ingen andre spøgelser end dem jeg har nævnt og sendt op. Ca. 17 km nordvest for Vejle ligger en anden herregård, som hedder Store Refstrup (ikke at forveksle med den anden store herregård i Nordjylland St. Restrup). Den nye ejer af herregården tilkaldte mig, fordi hans hustru flere gange havde fornemmet, at hun blev jagtaget af et eller andet, når hun stod og strøg i den gamle riddersal.

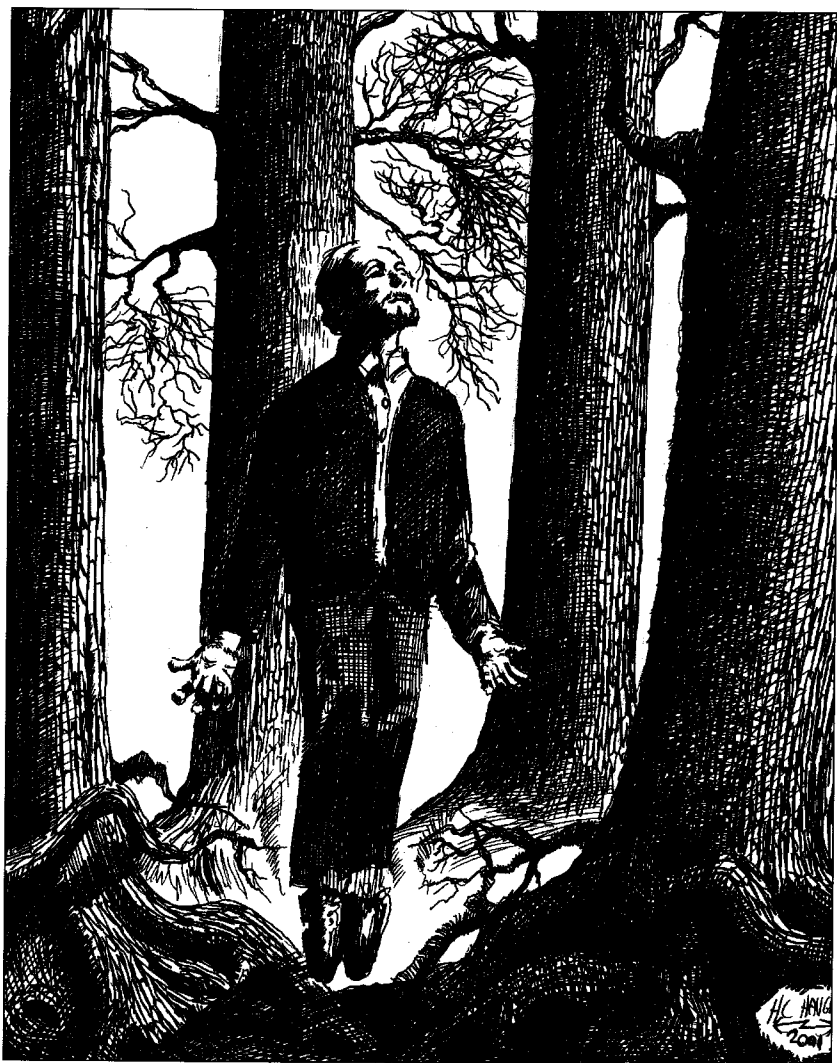
Ejeren havde gransket lidt i arkiverne, og havde fundet ud af, at det var en Fru Margrethe Bachmann, enke efter en kancelliråd Bachmann, som i 1741 havde rejst Store Refstrups hovedbygning sandsynligvis ovenpå resterne af en langt ældre bygning på stedet.

Hun skulle have været en ret enerådig og havesyg dame, som man digtede mange grimme historier om. Bl.a. skulle hun have snydt bygmesteren af slottet, da det viste sig, at det blev dyrere at opføre end først akkorderet. Hun ville imidlertid ikke give ham en skilling mere, og bygmesteren blev så forarmet, at han efter sigende til sidst måtte æde af svinetruget for ikke at dø af sult.

Da han gik ud af porten efter færdiggørelsen vendte han sig om og udstødte en forbandelse over huset, idet han udtalte, at alle som senere fik gården ville forøde alle deres penge på den og sælge den hurtigt igen eller dø i armod. En spådom som i allerhøjeste grad gik i opfyldelse, idet mange af de foregående ejere netop var gået fallit og havde begået selvmord.

Sagnet går nu, at hver gang der kommer en ny frue på gården, møder Fru Bachmann op og tager hende i øjensyn. Hun dukker derefter op med jævne mellemrum og bliver hun tilfreds med gårdens nye herskerinde viser hun sig aldrig mere. Det var det, som den unge frue havde oplevet. Er hun ikke tilfreds med den nye frue bliver hun ved med at genere hende indtil hun får nok og fortrækker. Nu var man imidlertid ved at lægge helt nyt gulv i ridersalen og det passede åbenbart Fru Margrethe så godt, at der blev passet så godt på hendes ejendom, at hun var meget villig til at gå op i lyset, da jeg ankom.

Men den nye ejer havde endnu et spørgsmål. Det hed sig i følge gamle sagn at en tidligere ejer var begravet sammen med sin hest i en lille stensat jordhøj i gårdens tilgroede park, og han havde for-gæves søgt i gamle papirer om der nogensinde var blevet lyst gravfred over denne jordhøj. Han havde ikke kunnet finde noget. Jeg gik med ud og bad om i et klarsyn at få historien opklaret. Svaret lød, at der ikke var begravet noget menneske eller hest i jordhøjen, men kun en meget elsket jagthund, som havde tilhørt en tidligere ejer. Da jeg imidlertid bevægede mig lidt i det tilgroede vildnis opdagede jeg fire træer, som stod plantet i en regelmæssig firkant. Da jeg gik midt ind mellem træerne mærkede jeg pludselig en underlig susen og det var lige som jeg littede lidt fra jorden. Den besked jeg fik, var at jeg befandt mig i et gammelt helligvie fra

Asatroens tid, og at det var et gammelt landskabstempel for indslusning af det kosmiske lys.

Bagefter fortalte ejeren mig, at man netop et lille stykke derfra havde udgravet en samling gamle lerpotter med knoglerester fra stenalderen, som jo godt kunne tyde på, at stedet havde været et helligt sted for Asatroen.

Som et foreløbigt slutpunkt i disse spøgelseshistorier vil jeg gerne fortælle om mine oplevelser på det gamle Tølløse slot på Sjælland.

Der skulle Ifølge Gorm Bentson ikke være spøgelse netop på dette slot, men det var der. Kate og jeg deltog i et sommerkursus, som blev holdt i sommeren 2000 af *Den frie universelle kirke*. Selve slottet var kun administrationsbygning medens der udenom var bygget flere moderne huse, som resten af året husede en efterskole.

Flere af deltagerne, som vidste at jeg beskæftigede mig med spøgelse bad mig om at undersøge om der alligevel skulle være et enkelt eller flere spøgelse, som endnu ikke var kommet op. Det var der.

I samarbejde med min hjælper, Anni fra Fyn, som også deltog i kurset, fandt vi frem til en 12-13 stykker. Der var først og fremmest en gammel slotsherre, som var tilstede med hele sin familie, som han efter eget udsagn skulle have tyranniseret ud over alle grænser. Da de var sendt op fra den gamle riddersal, fandt vi i et lokale på første sal en staldkarl, som havde pisket en hest ihjel, og i kælderens en hel flok af tidligere ansatte, som enten havde druknet sig af ulykkelig kærlighed eller som havde begået onde gerninger, som de var bange for at blive straffet for. Bedst som jeg troede at alle var kommet op strømmede det til med vildfarne sjæle fra hele omegnen, som benyttede lejligheden til at smutte med op.

Dette fænomen har jeg ofte stødt på, så der må altså være en indre kommunikation blandt spøgelse om hvor og hvornår de kan komme op, og jeg er helt sikker på, at den førnævnte frie adgang for øjeblikket til de himmelske pauluner, er rygtedes blandt spøgelse, så mange af dem, som heller ikke har fundet vejen op til "LYSET" eller som har prøvet at snyde Vorherre ved at besætte et menneske, nu øjner chancen for at komme op. Jeg håber derfor på at alle vildfarne sjæle når at komme op inden fristen udløber 15. marts 2002. Der er dog en lille mulighed for yderligere dispensation.

Åndeuddrivelser

– også kaldet eksorcisme

Allerede i Bibelen står der beskrevet, at et menneske kan blive besat af sjælen af et andet menneske. Der fortælles flere steder, hvordan Jesus uddrev onde ånder af mennesker, som var blevet besat. Igennem hele menneskehedens historie har besættelser fundet sted, og de gør det også idag. Problemet er bare at hverken Folkekirken eller det psykiatriske behandlersystem tror på besættelser. Man kalder derfor al unormal opførsel for en sindssygdom og behandler det med piller eller elektrochok. Mange mennesker kunne få en normal tilværelse, hvis blot man anerkendte muligheden af, at det kunne være noget andet end blot en hjernefejl. Jeg kan ikke sætte noget tal på hvor mange der ville kunne hjælpes ved en ændret indstilling til problemet, men jeg gætter på, at ca. 2/3 af alle, som er diagnosticeret som værende skizzofrene, måske "blot" kunne være besatte.

Dem kunne jeg (og andre) hjælpe, hvis vi blot fik lov. Men som lægeloven er skruet sammen, så hører sygdomsbehandling ind under det etablerede sundhedsvæsen, og almindelige "fuskere" må ikke behandle på patienter. Heldigvis bliver kvaksalveriloven af 1970 ikke brugt ret meget i dag, fordi der er kommet så mange alternative behandlere, at man simpelthen ikke kan overskue, hvem der overtræder loven, og derfor kun tager den i anvendelse, hvis en patient har været udsat for påviselig fare. At patienter har givet deres samtykke til behandlingen fritager ikke behandleren for straf. Nu er det jo sådan, at en alternativ behandling aldrig kan udsætte en patient for livsfare endsige skade. Den kan enten virke eller ikke virke. Så enkelt er det.

Dog må man ikke behandle på patienter, som "er i kur" hos en læge, men når kuren er blevet afsluttet uden at patienten er blevet helbredt eller påviseligt har fået det bedre, kan ingen forhindre en patient eller dennes pårørende eller værge i at søge andre helbredelsesmuligheder.

Ofte sender man sådanne patienter hjem eller til en beskyttet bolig med en pose piller. Så sendes en person fra distriktspsykiatrien på besøg en gang om ugen udelukkende for at kontrollere om vedkommende har taget sine ordinerede piller. Min påstand er at hvis man spørger patienten om vedkommende har det godt, svarer denne som oftest blot ja for at undgå at blive indlagt igen. Vi kan simpelthen ikke være bekendte at behandle disse mennesker så dårligt.

Jeg har prøvet at hjælpe sådanne patienter gennem en åndebefrielse, som jeg har valgt at kalde det. Efter at det blev kendt, at jeg gerne ville hjælpe sådanne mennesker ud fra en anden teori, som jeg har udviklet fra mit arbejde som spøgelsesopsender, har jeg været bestormet af mennesker og især pårørende, som har bedt mig om at se på sagen.

Jeg har da haft den store tilfredsstillelse, at mange har fået det væsentlig bedre eller endog har følt sig helbredt efter min metode. Men det er en kendsgerning, at fuldstændig helbredelse tager lang tid – mindst 1/2 år, fordi der altid vil være nogle "rester" tilbage i bevidstheden, som så skal "blegne" med tiden. Man kan sammenligne det med en lejlighed, man er flyttet ud af. Der vil da altid på væggene og på gulvene være nogle "efterladenskaber" fra den tidligere beboer. Der skal naturligvis gå nogen tid før disse rester er væk.

Først lidt teori

Som man vil erindre fra min bog *"Hjælp – det spøger !!!"* så har jeg min egen opfattelse af, hvad der sker, når vi dør. På Astralplanet mødes vi med vor skytsånd. Her foregår det, som man kalder *Dommedag*. Der fældes ikke nogen dom, men vi tvinges til at gen-

opleve det liv, som vi lige har forladt nede på jorden, og hvis vi i dette liv har foretaget os noget, som vi ikke burde have gjort – f.eks. skadet eller ihjelslået et andet menneske – så opfordres vi til at angre den begåede misgøing. Nogle ville også kalde det “vor synd”.

Kan vi ikke erindre, at vi skulle have begået noget ondt mod et andet menneske, ser vi ligesom på en skærm en lille filmstump af begivenheder i det forgangne liv, hvor vi ikke var helt så næstekærlige, som vi burde have været.

Når vi så erindrer vore misgerninger spørges vi igen om vi nu angrrer det vi gjorde. Svarer vi ja er sagen klar. Skytsenglen træder til side og viser os en trappe, som vi kan gå op ad til den port allerøverst oppe, som vi kalder Himmeriges port. Den vil da stå åben for os, og vi kan begive os op til en hviletid eller et frikvarter, hvor vi kan rekreere os mellem livene. Undervejs op bliver vi da rensede for vore “synder”. Når vi selv er parate, kan vi så gå ned i et foster og besjæle det for igen at blive født på jorden.

MEN – nu kommer så skillepunktet, som Jesus beskriver som “at skille fårene fra bukkene” eller skille “de onde fra de gode”. De sjæle, som absolut ikke – selv efter at have set filmen om deres u gerninger på jorden – vil indrømme at de har gjort noget galt i deres egne øjne, vil da få besked på at begive sig ned i de nedre regioner af astralplanet for at tænke sig om endnu engang. Hvis de så efter en tid skulle komme på bedre tanker, kan de stille op til en overhøring igen og denne gang indrømme deres skyld. Så får de lov til at komme op i lyset uden problemer. Helvede eksisterer altså ikke, men der hvor de “onde sjæle” opholder sig er der minus 50° og der er bulderravende mørkt. Så når de har befundet sig på dette ensomme sted helt uden kontakt med andre, er det da ikke så underligt, at de ser sig om efter en anden mulighed. For indrømme noget vil de altså ikke i deres stædighed.

Da sker det, at de søger kontakt med en person hernede på jorden for om muligt at snige sig ind i vedkommendes krop og derved prøve at snyde Vorherre. De fleste mennesker er så stærke i ånden at de let kan afvise et sådant besættelsesforsøg, men nogle

personer opsøger selv faren uden at vide det.

I mange år har man leget den lille leg, som er blevet døbt *Ånden i glasset*. For hundrede år siden hed legen *Oui-ja-brættet*. Begge former brugtes til at skabe kontakt med "Åndeverdenen" for at få noget at vide om fremtiden eller for at skabe kontakt til afdøde ånder. Desværre er den førstnævnte leg blevet mere og mere almindeligt. Når jeg har holdt foredrag om spøgelses på efterskoler eller ungdomsskoler, har det vist sig at op til 90% af de tilstedeværende unge har prøvet legen. Jeg har da altid benyttet lejligheden til at advare på det kraftigste mod denne farlige leg, for den har bevisligt i uhyggeligt mange tilfælde ført til at en deltager i legen er blevet meget alvorligt psykisk syg efter at være blevet besat af en sådan ånd, som altid er en ond ånd. Jeg skal senere komme med nogle eksempler fra mine egne oplevelser med dette fænomen.

Men også andre muligheder for en besættelse kan fremkomme, hvis en person forsøger sig med meditation i ekstrem grad uden at være beskyttet eller hvis en person har "huller i auraen" efter lang tids alvorlig fysisk sygdom, har været udsat for et alvorligt chok eller har været udsat for personligheds-nedbrydende behandling i barndommen eller ligefrem tortur.

Narkomaner og alkoholikere er også meget udsatte for at blive besatte af en sjæl af en afdød narkoman eller alkoholiker, som vil mærke *suset* igen. For at gøre det hele endnu mere kompliceret er jeg nødt til at fortælle, at jeg til min egen store overraskelse har fundet ud af, at man ikke alene kan blive besat af en ond ånd, men også af et naturvæsen – en trolde, en nisse eller den "afskyelige sne-mand". De kan få en uhyggelig magt over det menneske, som de har besat. Disse væsener har også en evne til at gøre sig bittesmå, så man næsten ikke kan opdage dem.

Jeg vil nu kort beskrive min metode, således som den udfolder sig nu. Kan være, at jeg om et år er blevet endnu dygtigere og har fundet andre metoder til at befri mennesker for deres uønskede "gæster".

Efter en omhyggelig udspørgen at klienten, som jeg forlanger selv skal have ønsket behandlingen, stiller jeg mig bag vedkom-

Forfatteren i færd med at uddrive en ond ånd, også kaldet "Åndebefrielse".

mende, som sidder på en stol med ryggen ind mod mig. Jeg nærmer mig nu hans hovede bagfra og fører begge hænder sidelæns ind mod hovedet. Er der en besættelse, vil mine hænder ganske langsomt blive tvunget fra hinanden indtil de er ca. 30 cm fra hovedet. Samtidigt vil jeg mærke et spark i min mave fra den genstridige ånd, så jeg ofte vil være ved at vælte bagover.

Efter at have bedt en kort bøn om hjælp befaler jeg nu den onde ånd eller hvad det er om at gå ud af klientens krop. Jeg vender mine hænder opad og trækker ligesom den onde besætter op af kroppen og stiller ham eller det ved siden af klienten på gulvet. Så først finder jeg ud af, hvad det er som jeg har trukket ud. Er det en menneskesjæl befaler jeg det uvelkomne væsen om at stille sig oppe på trappen på Astralplanet, som de udmærket kender, og befaler dem at gå op mod lyset. Det er altså med tankens kraft, at jeg fortager denne uddrivelse. Jeg venter med at vende mig mod klienten indtil jeg har set "sjælen" komme ind gennem porten.

Hvis det ikke er en menneskesjæl, men et naturvæsen, så kan jeg naturligvis ikke eksportere det op i lyset, for det hører jo til her nede på jorden. Så må jeg istedet for transportere det udenfor huset og bede et par engle om at komme og hjælpe mig med at flytte det ned i et naturområde, som ligger mange kilometer væk fra huset. Jeg har da ofte set sådanne engle komme og hjælpe mig af med "uhyret".

Derefter koncentrerer jeg mig om at "lukke af" for klienten. Det gør jeg først og fremmest ved at "hælde" æterisk guld d.v.s. lys ned i det lille hulrum i hjernen, hvor besætteren har befundet sig. Det sker gennem den ventil, som vi alle har ovenpå hovedet, som vi kalder for kronechakret. Det er igennem denne ventil, at de er sluppet ind. Derfor skal den lukkes eftertrykkeligt, når opfyldningen har fundet sted. Det gør jeg ved at lægge mine hænder over kors og trykke dem ned mod ventilen og dermed lukke den. En af de første åndeuddrivelse, som jeg var ude for, har jeg beskrevet i min bog "*Hjælp – det spørger !!!*". Det var lidt amatøragtigt udført de første gange, fordi jeg ikke kunne læse mig til hvordan man gjorde, men måtte følge min intuition.

Jeg "glemte" især at lukke klienten til bagefter, og jeg var heller ikke så god til at beskytte mig selv, og det er meget nødvendigt at man gør det. Jeg har dog ikke taget skade af min manglende beskyttelse, men efter at jeg har fået en permanent beskyttelse af mine arbejdsgivere deroppe, behøver jeg ikke længere at huske det. Jeg glemte imidlertid, at også mine eventuelle ledsagere skulle beskyttes, og det havde jeg en grim oplevelse med.

En af mine gode venner, Per, har en lille (pap)datter, som hedder Emilie. Hun kom en dag forbi den mindsten i form af et stenkors, som står i vejgrøften i Hørbylunde Bakker mellem Silkeborg og Herning.

Her blev den 4. Januar 1944 digterpræsten Kaj Munk likvideret af en terrorgruppe ved navn "Peter-banden". Den bestod af to tyskere og en dansker. Efter krigen fik de deres velfortjente straf, men da de stod oppe på Astralplanet foran deres skytsånd, nægtede de pure at have ansvaret for både denne gerning og flere andre lignende under Anden Verdenskrig.

De mente deres øverstkommanderende Adolf Hitler havde ansvaret og at de blot havde fulgt ordre, som en soldat jo skal. Derfor fik de ikke lov til at komme op ad trappen, men blev sendt ned i de nederste lag af Astralplanet for at komme på bedre tanker.

Da Emilie og hendes far passerer stenen udbryder den lille 10-års pige: "Hvorfor er Kaj Munk ikke kommet op endnu?". Hun havde som alle mindreårige børn en udvidet sans for det overnaturlige, så selv om Per ikke kunne se noget selv, foreslog han Emilie, at der skulle sendes bud efter mig.

En dag, da Kate og jeg alligevel kom forbi stedet, standsede vi op og gik over til stenen. Da vi stod foran stenen mærkede vi ikke noget, men da så Kate foreslog, at vi gik ned i grøften bag stenen, skete der noget. Der var Kaj Munk. Jeg spurgte ham høfligt, hvorfor han ikke var kommet op endnu så mange år efter. Han svarede lidt forlegent, at det var fordi han var kommet til at forbande GUD i sine sidste øjeblikke, da han mærkede pistolen i nakken. Han mente jo dog, at han som en Herrens mand og folkekirkepræst måtte have krav på en særlig beskyttelse. Nu var han naturligvis

bange for, at han på en eller anden måde ville blive straffet for det han havde gjort, og så er det vrede og bitterhed mod hans bødler, som binder ham til dem.

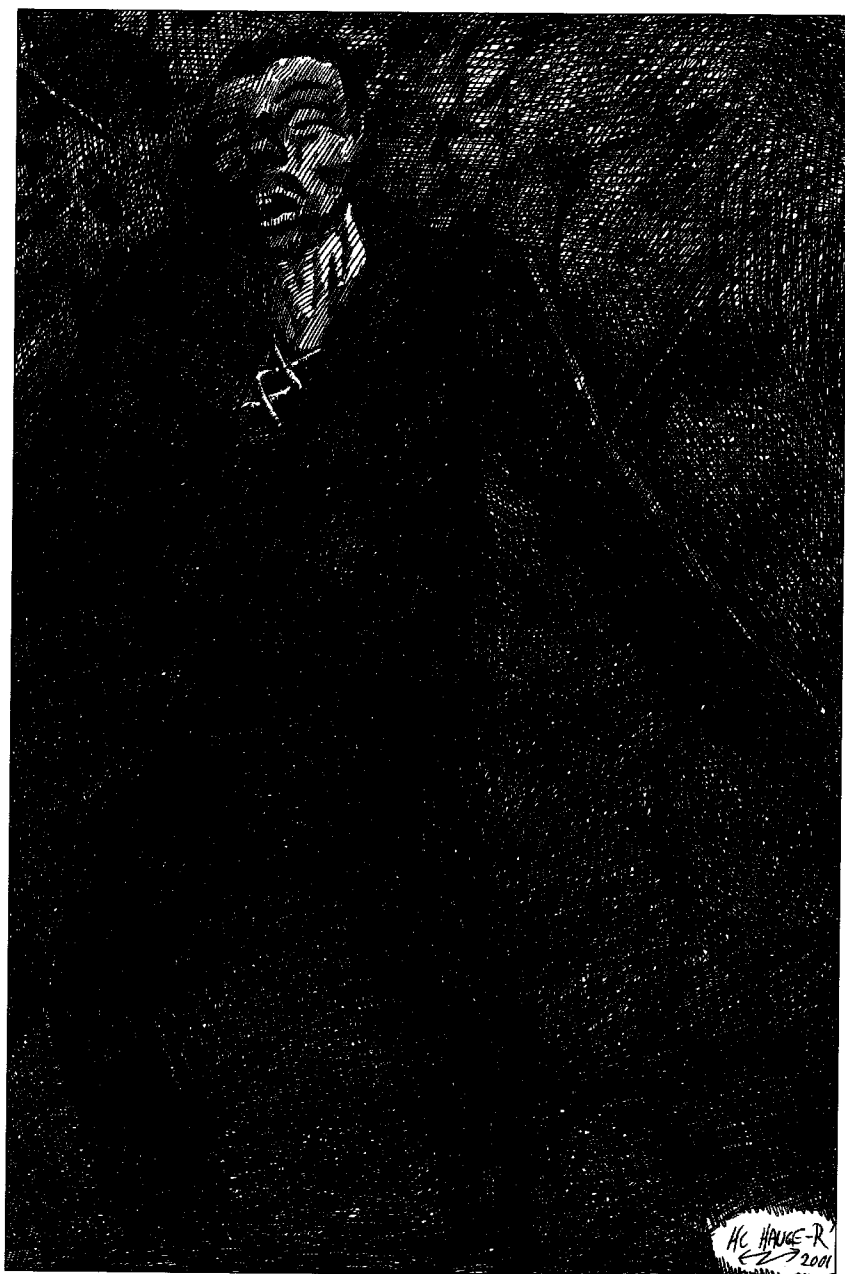
Da jeg spurgte ham, om han nu var villig til at komme op og møde sin GUD, nu da der var blevet givet frit lejde, sagde han taknemlig ja tak og han gik frejdigt op at trappen og forsvandt ind ad porten.

Men så skete der noget uhyggeligt. Kate, som stod ved siden af mig og fulgte med i Kaj Munks opstigen, begyndte pludseligt at ryste som et espeløv og hun råbte "Hjælp mig!" Hun fortalte bagefter, at det føltes som en tung, våd dyne blev trukket ned over hovedet på hende. Det viste sig, at det var Kaj Munks mordere – de tre Schalburgfolk, som alle tre på en gang prøvede at komme ind i hende og besætte hende. Jeg fik hende hurtigt beskyttet ved at trække hvidt lys ned over hende, og i stedet bad jeg de tre herrer om at styre sig. Jeg forklarede dem, at der som før nævnt nu var frit lejde for onde sjæle som dem, og hvis de nu ville op, skulle ikke noget kunne forhindre dem i det, da portvagten var trukket væk for en tid.

De viste sig villige til at gøre forsøget, hvis jeg blot ville garantere for deres sikkerhed, og det lovede jeg dem. Før de gik op ad trappen måtte jeg dog bede dem om at lægge deres grimme SS-kasketter med dødningehovedet på, og det gjorde de så omend nødigt. Igen så jeg hvorledes de tre sjæle fra at være kulsorte skygger langsomt blev rensede på vejen op og blev mere og mere hvide og gennemsigtige. Da de gik gennem porten var de helt hvide og rensede.

Denne oplevelse lærte mig at beskytte eventuelle ledsagere, og det forgår på den måde, at jeg først visualiserer, at jeg trækker en hvid kjortel ned over dem. Bagefter sætter jeg en meget særpræget hjelm på deres hovede. Den ligner en overdimensioneret klokkeblomst med en lille grøn top, som fungerer som antenne, så de stadig kan opfange besked oppefra.

Denne hjelm har fire store kronblade. De to hviler på hver sin skulder og den to andre dækker henholdsvis nakken og ansigtet.

Kaj Munks lig i grøften i Hørbylunde Bakker ved Silkeborg (4.1.1944)

Den er selvfølgelig usynlig for alle andre, men dem, som jeg beskytter, kan tydeligt fornemme det jeg fortæller. En sådan beskyttelse er som sagt permanent og livsvarig. Alle, som bliver antaget som mine spøgelsehjælpere får samme beskyttelse ned over sig, så de ikke tager skade på deres sjæl og krop.

Jeg vil nu gå over til at berette om nogle af de mest interessante oplevelser jeg har haft med befrielse af ånder.

De to første oplevelser på dette felt har jeg beskrevet i min bog *"Hjælp – det spøger!!!"*. Jeg kan tilføje at den unge kvinde fra Odense i dag har det godt og fungerer helt normalt. Men det tog lang tid for hende at komme sig både psykisk og fysisk efter den oplevelse.

Åndebefrielser i 2000 og 2001

I foråret 2000 fik vi besøg af en ulykkelig mor med sin godt 30-årige søn. Han havde fungeret normalt indtil teen-age årene, men var så begyndt at hænge ud med nogle kedelige typer, som fik ham lokket til at ryge hash. Han droppede ud af en uddannelse og fik det værre og værre psykisk, og blev til sidst indlagt på et psykiatrisk hospital. Han fik diagnosen grænsepsykotisk og røg ud og ind af hospitalet med jævne mellemrum.

Moderen bad mig kigge på ham, fordi hun ikke troede på lægernes dom. Jeg satte ham i stolen og undersøgte ham ved at holde mine hænder lidt ud fra hans hovede. Jeg mærkede straks den velkendte mørke kraft i ham og jeg fik samtidigt et "spark" i maven, så jeg nær var røget i gulvet selv. Jeg fortsatte imidlertid og fik til sidst halet en grim krabat ud af ham, som ved nøjere eftersyn viste sig at være en SS-officer fra Anden Verdenskrig. Efter at have udspurgt ham om grunden til hans tilstedeværelse i den unge mands krop, fik jeg svaret, at han var sjælen af en tysk officer, som havde været i spidsen for Gestapohovedkvarteret i Esbjerg under krigen. Han opgav et navn, hvad der er yderst sjældent, og moderen kendte en bibliotekar i Esbjerg, som gik ind og så efter i arkiverne.

Den usynlige livsvarige beskyttelsesdragt, som alle spøgelsesopsendere skal have på.

Navnet stemte. Så her fik jeg altså et af mine meget få beviser. Han var villig til at forlade den unge mands krop, især da han hørte om det frie lejde. Det er forståeligt at en sådan sjæl, som efter sin besættelse af manden næsten ikke havde set andet end indersiden af et hospital, var mere end opsat på at slippe op i lyset nu hvor muligheden var der.

Desværre slås den unge mand stadig lidt med sin trang til hashen, men han synes selv, at han har fået et langt bedre liv nu, hvor han er blevet befriet for den uvelkomne gæst. Men det fortæller også mig, at hashrygning og indtagelse af euforiserende stoffer åbner op for muligheden for at blive besat selv om man ikke har ønsket det eller har givet sin tilladelse til det.

Jeg vil også her nævne faren ved overdreven meditation uden at beskytte sig først, ligesom jeg vil gentage faren ved at lege *Ånden i glasset*. Jeg har desværre set alt for mange uheldige resultater af denne ansvarsløse leg med noget man ikke aner hvad er. At begive sig ind i den åndelig verden uden en kyndig vejleder kan være en yderst risikabel affære, for det er meget stærke kræfter man uforvarende kan komme til at "lege" med. Det svarer til at et barn leger med ild i en halmlade. Man skal vide hvad man gør. I foråret 2001 var jeg til Helsemesse i Øksnehallen inde midt i den gamle kødby i København for at holde et foredrag. Før jeg skulle derind var jeg blevet kontaktet af en bekymret mor, som havde en datter på 21 år, der netop var blevet besat under en leg med glasset ved en fødselsdagsfest hos en veninde i 15-års alderen. Jeg bad hende om at møde mig på en stand hos en af mine venner efter foredraget. Her trak jeg under påsyn af et par venner, som gerne ville lære *kunsten*, endnu en gammel SS-mand ud af hende. Hun lavede efter udfrielsen op i en grad, så selv hendes mor og søster slet ikke kunne kende hende, og hun begyndte at spørge mig ud om hendes fremtid nu hvor et nyt liv åbnede sig for hende. Jeg bad moderen ringe, hvis der skulle komme tilbagefald, men endnu har jeg intet hørt.

Nu skal man så ikke tro, at det er en mirakelkur med øjeblikkelig helbredelse. De behandlinger, som man på et Statshospital

udsætter de stakkels patienter for, sætter sine spor, så der kan godt gå lang tid før medicinresterne er ude af kroppen og man igen kan fungere helt normalt.

I Århus var jeg hos en ung kvindelig studerende igen ude for en af disse mange efterladenskaber fra Anden Verdenskrig. I det hus hvor hun sammen med flere andre studerende boede i et slags kollektiv, havde Gestapo haft et af sine mange tilholdssteder i Århus under krigen. Den SS-mand, som var inde i hende, havde pint mange frihedskæmpere i den lejlighed og der var i det hele taget en meget mørk og skummel atmosfære i huset. Det blev bekræftet af et par andre af de studerende, som hun boede sammen med. Han var ikke meget for at komme op selv om han blev lovet frit lejde, for i modsætning til så mange andre besatte fungerede denne unge pige næsten normalt selv om hun led af en meget stærk hovedpine ind imellem. Det er også et af de mange symptomer på en besættelse.

På en anden helsemesse i Grenå i januar 2001 mødte vi en ung kvinde, som kom til os for at få en prøvebehandling på sjæleterapi. Hun følte sig besat, og som en ekstra service holdt jeg bag hovedet på hende. Denne gang var det en *venligsindet* ånd, som havde besat hende. Det viste sig at være hendes afdøde mand, som ikke havde kunnet slippe hende efter døden. Det kan man da kalde en kærlighed ud over al forstand. Jeg bad manden om at forsvinde, for hans tilstedeværelse generede kvinden stærkt især da hun slet ikke kunne kommunikere med ham. Da jeg bad ham om at gå op ad trappen mod lyset sagde han undskyldende "Ja, ja, jeg skal nok!" ligesom Kjeld i Olsen Banden.

I en lille familie fra Struer var der store problemer med både moderen og en dreng på 10 år. Moderen var besat af en ånd, som jeg identificerede som den person Johs. V. Jensen i sine Himmerlands-historier kaldte for *Tordenkalven*. Det var en person, der som ung karl på en gård var faldet ned af en hest som stejlede. Derved

havde han brækket ryggen men mirakuløst overlevet som krøbling. Han gik rundt i hele Himmerland for ca. 100 år siden og logerede sig ind på forskellige gårde, hvor han for mad og husly kvitterede med sjofle sange og historier. Folk var lidt bange for ham, men han gjorde sit handicap til en livsstil, og klarede sig i en tid, hvor socialhjælp ikke eksisterede. Han må have holdt af det liv for efter sin død havde han haft svært ved at forlade det. Han var ikke et ondt menneske, men det vi idag kalder en særling. Han var overbevist om, at GUD ikke ville have ham fordi han var så grim. Jeg fik ham overbevist om, at han roligt kunne gå op ad trappen. for uanset hvordan han så ud og uanset hvad han havde lavet, var han en af GUDS skabninger og berettiget til at få sin hviletid.

Man kan også sige, at han var et eksempel på, at vi er nødt til at have jorden rensed for disse skabninger inden 2012, hvor jordens befolkning går ind i den femte dimension. Det vil nemlig betyde, at alle mennesker – ikke kun børn og synske voksne – kan både se og høre spøgelserne, og en sådan karl, som Tordenkalven ville virkelig have virket skræmmende på enhver.

Drengen var meget plaget af natlige mareridt, hvor han hele tiden drømte om slanger i en mørk urskov, som var efter ham. Jeg brugte mit klarsyn og fandt ud af, at han i sidste liv var amerikansk soldat i Vietnam. Her var han død i et baghold, hvor Viet-congerne havde lavet en faldgrube med giftslanger, som han uforvarende faldt ned i. Disse Vietnam-veteraner har vi iøvrigt haft mange af i vor sjæleterapi, hvor de ligesom de reinkarnerede koncentrationslejrfanger fra anden verdenskrig har store psykiske problemer i det næste liv.

I et andet tilfælde kom en ung mand til os for at få lavet en åndebefrielse. Han havde fået diagnosen skizofreni, men det viste sig, at han under en rejse til Thailand for nogle år siden havde gået meget i junglen derovre. Det viste sig at være farligt, idet han under en sådan tur var blevet besat af sjælen af en thailandsk soldat, som var blevet skudt i en af de lokale krige i området.

Jeg oplevede også at møde en ældre mand i Vendsyssel, som under en af sine mange spadsereture i den nordjyske natur havde fået en naturånd i sig. Nu var han meget åben af natur og måske også lidt for godtroende, for denne naturånd, som jeg vil karakterisere som en skovtrold, gjorde egentlig ikke andet end at genere hans nattesøvn. Da er de nemlig mest fremme. De holder ikke af dagslyset og kommer kun frem, når natten falder på.

En svensk dame ringede til os for at få hjælp. Hun boede på en gammel ødegård, som iøvrigt var en slægtgård, som hun havde arvet efter sin far.

Denne far havde forulempet hende seksuelt, da han levede, og nu selv efter hans død kunne han ikke lade datteren i fred. Hendes barndomsoplevelser havde gjort, at hun aldrig havde giftet sig og nu da hun var fyldt 60 år var det ligesom for sent. Faderen havde hængt sig for 11 år siden, da han troede at hans ugerninger var blevet opdaget.

Efter døden havde han besat hende for at påvirke hende til at blive gift og få et barn, som han så ville besjæle og på den måde komme til at arve sin egen gård efter hende. Han kunne nu godt indse at det ikke længere var muligt, og at det jo egentlig var hans egen skyld, så han tog taknemlig mod tilbudet om at blive hjulpet op i lyset. Jeg har et par gange hjulpet danskere bosat i udlandet med at sende spøgelse op over telefonen. Det kan imidlertid kun lade sig gøre, hvis personen i den anden ende af røret har de evner, der skal til.

Engang i foråret 2001 fik vi besøg af et forældrepar, som medbragte en lille dreng på 8 år, som hed Sigurd. Jeg har fået hans egen tilladelse til at nævne hans rigtige navn. Han var en meget speciel dreng, for han var nemlig et typisk stjernebarn. Det vil sige, at han for ganske nylig var kommet her til jorden for at hjælpe menneskeheden ind i den nye tid.

Han havde problemer i skolen, fordi han kedede sig, men hans intelligenskvotient var blevet målt til 130 og det betyder, at han

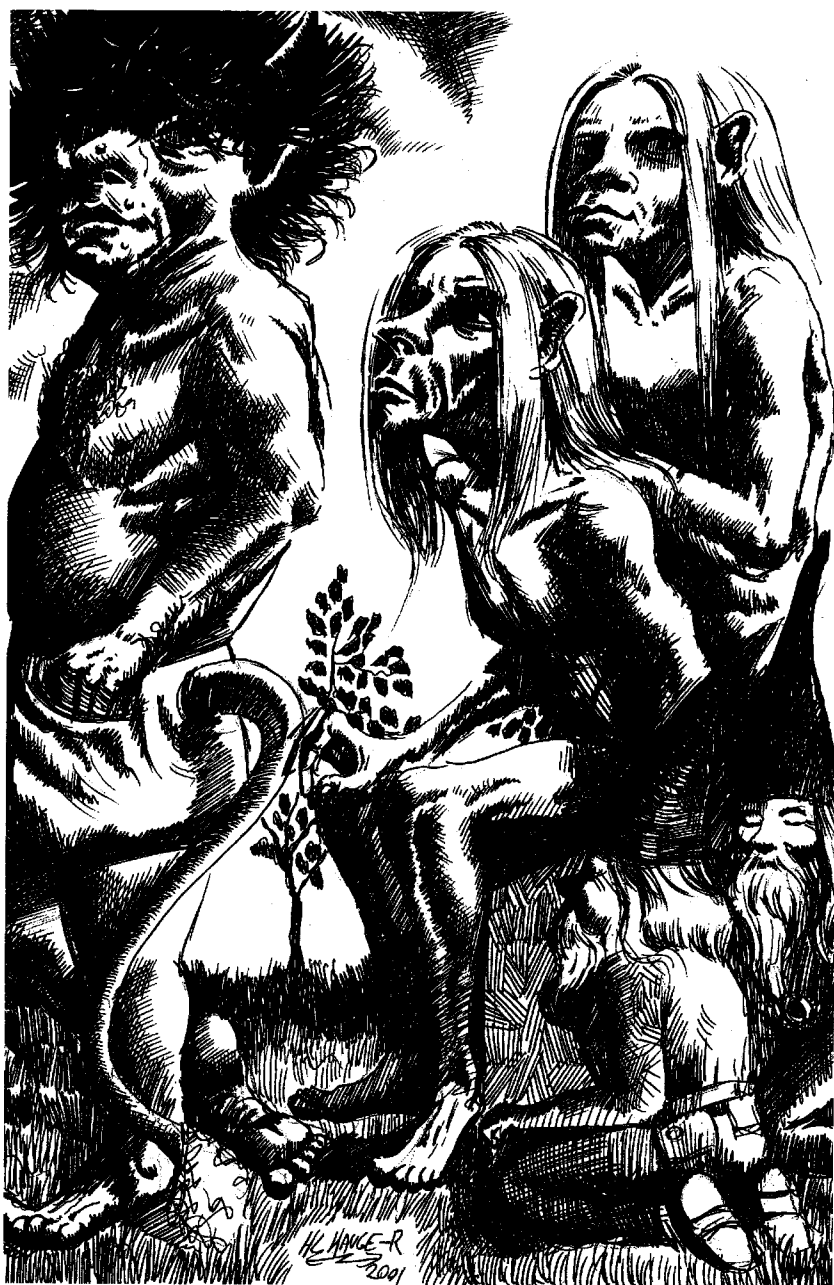
faktisk er et lille genibarn. Den danske folkeskole er ikke indrettet på at undervise børn som ham, og derfor klassificeres de som underudviklede, og bliver tilbudt specialundervisning. De burde i stedet for have undervisning som *genibørn*, da de ikke forstår den langsommelige form for indlæring, som praktiseres her på Jorden for almindeligt begavede børn. Desværre tilrettelægges al undervisning ud fra princippet om *lavest mulige fællesnævner* – dvs ud fra det niveau, som den mindst begavede elev i klassen er på.

I virkeligheden er de måske klogere end læreren, og så kan man ikke finde ud af hvad man skal gøre med dem. Det er de såkaldte DAMP-børn, som altså blot efter min mening er utilpassede stjernebørn, som kommer fra planeter, som ligger langt foran Jorden i udvikling. I dette tilfælde var han fra Sirius. Også på det materielle plan er de anderledes vant. Sigurd havde f.eks. nægtet at lære at cykle, fordi han sagde, at der hvor han kom fra bevægede man sig kun rundt i flyvende objekter og han ville ikke nedværdige sig til at bruge simpel muskelkraft for at komme rundt fra sted til sted. Efter besøget hos os rapporterede Sigurds forældre senere, at nu var han modstræbende gået med til at lære at cykle og prøve at følge med i skolen selv om den kedede ham. Nu vidste han hvorfor han var anderledes.

Inde i Sigurds hovede sad der en lille trold. Jeg fjernede den og fik den ved englehjælp transporteret langt ned i Silkeborgskovene. Bagefter fik han lov til at kigge lidt i Jens Chr. Frederiksens bog om naturånder, og han slog lige op på billedet af en skovtrold og udbrød "Der er jo ham, som var inde i mig!".

Da han gik sammen med sine forældre, sagde jeg tak til ham fordi jeg havde lært noget nyt. Meget selvbevidst svarede han, at han da var glad for at han kunne lære mig noget. For det kunne han. I det hele taget lærer vi noget med hver ny klient, som vi får besøg af.

Nogen tid senere var vi ude i en lille landsby nær Silkeborg, hvor vi besøgte et ægtepar, som havde store psykiske problemer. Kvinden var alkoholiker og det viste sig, at hun var blevet besat af en

Naturånder, som også kan besætte mennesker!

sjæl af en afdød alkoholiker, som helt dominerede hende, så selv om hun havde prøvet flere afvænningskure, hvad intet hjulpet hende. Der var en gammel alkoholiseret kvindes sjæl inde i hende, og hun protesterede kraftigt mod at komme ud af kvindens krop og blive sendt op. Men til sidst lykkedes det dog.

Det var noget værre med manden, for han var blevet behandlet i henhold til en diagnose, som lød på skizofreni. Inden i ham var der en meget stærk naturånd, som jeg bagefter fandt ud af måtte være en Yeti – *den afskyelige snemand*. Disse naturånder kan jo gøre sig ganske bittesmå eller meget store efter behag. Manden fortalte bagefter, at han som ung havde været rundt i verden og bl.a. også været i Indien. Her havde han truffet en såkaldt Guru, som ikke var af de gode. Den Guru forelskede sig nemlig i den pige, som manden havde truffet og fulgtes med, så han havde simpelthen sendt sjælen af en afskyelig snemand fra Himalayas bjerge ind i ham og snuppet pigen for sig selv. Manden havde måttet rejse hjem til Danmark og søge behandling, og det havde fuldstændigt ødelagt hans liv indtil nu. For at trøste sig drak han sammen med konen og røg også lidt hash ind imellem og det gjorde jo ikke hans tilstand bedre. Han var meget glad for hjælpen, men jeg er stadig i kontakt med ægteparret for måske at kunne hjælpe dem til at få stabiliseret deres tilværelse. Nogen tid senere kom manden til mig alene for at få en traumeterapi, og det viste sig da at han oveni også havde været udsat for incest fra sin fars side i barndommen. Det hjalp ham meget at få snakket ud om disse oplevelser. Det er nu dejligt, når man kan hjælpe sådanne mennesker.

Desværre har vores terapier ikke myndighedernes blå stempel endnu, men vi har da haft besøg af en ung knægt på 15 år, som var sendt os af en forstående og fremsynet forstander på et ungdomshjem, som brugte os som det sidste halmstrå for at kunne hjælpe drengen. Han var også incestoffer.

I det hele taget fatter vi ikke, at de bestemmende myndigheder ikke giver det alternative system chancen for at bevise, at vi kan noget, som lægerne og de autoriserede behandlere ikke kan klare.

Vi kan aldrig komme til at skade nogen, men har kun gode resultater at henvise til. Og vi gør det så sandelig ikke for pengenes skyld, hvad man ofte har skudt os i skoene.

Vi gør det for at hjælpe mennesker, som har prøvet alle udveje og til sidst griber til os som det sidste halmstrå, og enten kan vi hjælpe eller også kan vi ikke. Hjælper vor behandling ikke koster den ikke noget. Så simpelt er det. Lad resultaterne bevise vores værd og lad ikke en tilladelse til behandling afhænge af om vi kan fremvise flotte eksamenspapirer fra lange offentlige uddannelser. Vi arbejder på en anden måde og tager klienterne der hvor de er uden forudfattede meninger. Det bedste af det hele er, at vi aldrig reklamerer for os selv, men kun benytter os af mund-til-øre-metoden. Det er den bedste reklame man kan få.

Sjæle- og Traumeterapi

– om nye terapiformer

Efter at Kate og jeg havde mødt hinanden i 1998 fandt vi hurtigt ud af, at vi kunne komplementere vores viden og sammen udarbejde nye måder at hjælpe mennesker på.

Kate havde gået på kursus i håndlæsning hos den berømte håndlæser AGMA, som virkelig satte den moderne håndlæsning i system og gjorde håndlæsning til en respekteret kunst.

Samtidigt havde jeg gennem mine mange regressioner lært at bruge min clair-voyante evne, og vi fandt da på at lægge disse to terapier sammen og kalde det: SJÆLETERAPI. Grunden til at denne alternative behandling fik netop det navn var, at vi sammen kunne blotlægge et menneskes fortid, nutid og fremtid, så man fik en holistisk opfattelse af sig selv og kom helt ind til personens sjæl.

Det har jo alle dage været et menneskes vigtigste spørgsmål, når det nåede til skelsår og alder: *Hvem er jeg – hvor kommer jeg fra og hvor går jeg hen?*

Det første spørgsmål tager Kate sig af. Hun har en fantastisk evne til via de mange forskellige linier i en hånd at finde ud af hvilke evner, talenter og muligheder et menneske har i sig. Mange af disse ting er folk slet ikke klare over selv, men får man dem først oplyst, har man da en mulighed for at gå på opdagelse i sig selv og måske finde frem til nye livskvaliteter.

Mange mennesker kender uhyre lidt til sig selv. De tror ikke på sig selv og indretter deres liv efter hvad andre mennesker har fortalt dem, at de egner sig til. De tror, at et eksamensbevis fortæller alt om dem og deres muligheder for at skabe en god livskvalitet, og har de blot engang i ungdommen fået at vide: "Du dur ikke til

noget", så mister de evnen til at se nogen muligheder i sig selv. Men alle mennesker kan noget. Det gælder blot om at finde ud af hvad man kan, som Gummi-Tarzan så rigtigt siger. Var nogen kommet og fortalt mig, bare for 20 år siden, hvad jeg skulle komme til at beskæftige mig med idag, ville jeg heller ikke have troet dem. Som søn af en fattig og udslidt arbejdsmand og dermed ingen til at støtte en uddannelse økonomisk (NB: Vi havde ikke SU i min ungdom) så min fremtidsudsigter ikke alt for lyse ud. Men i stedet havde jeg mit gå-på-mod og det lykkedes mig på trods af alle odds at skaffe mig en god uddannelse som lærer.

Sådan har alle mennesker en chance for at drive det til noget, hvis de blot tror på sig selv og VIL frem i verden. Gennem sjæleterapien gør vi det enkelte menneske opmærksom på, hvilke muligheder livet trods alt har givet dem. De har blot ikke opdaget dem endnu.

Mange har måske kunstneriske evner, som de slet ikke er klare over, og som kunne udnyttes i mange uddannelser. Mange har evne for at give omsorg til andre og de opfordres derfor til at gennemgå en uddannelse, som kan sætte dem i stand til at have et lystbetonet arbejde og tjene til det daglige brød.

Det betyder utroligt meget, at man gør alt for at havne på den rette hylde. Man skal aldrig stille sig tilfreds med det næstbedste, når man kan nå det bedste. Derfor skal man kende sine muligheder og det prøver vi at forsyne dem med oplysninger om.

Ikke alene er det vigtigt at kende sine nuværende muligheder. Man bør også kende sine tidligere liv. Især det sidste liv før dette har enorm betydning. Man bruger nemlig de første tredive år til at repetere sit sidste liv. Man bearbejder det bevidst og ubevidst. Jeg plejer at kalde det: *at afbetale gammel gæld*.

Dvs at vi nu igen får chancen for at få erfaringer ud af vort liv.

Har man lavet noget skidt i sidste liv, så må man lære at tilgive sig selv og huske på, at vi heldigvis i nuværende liv ikke er ansvarlig for hvad vi har bedrevet i tidligere liv. Når vi går op gennem porten slettes vores livs tavle ren, og vi kan begynde det næste liv fuldstændig fri af fortiden. Det vil altså sige – helt fri er

vi ikke, for desværre husker vore celler, hvad vi har bedrevet. Derfor vil der altid være noget i det næste liv, som man skal have bearbejdet og udlignet. Det kalder vi vores læreproces, eller karma. Karmaloven siger, *at alt, hvad du sender ud i universet, vender tilbage til dig selv*. Derfor kan man godt komme ud for at tidligere livs dårlige gerninger viser en snert heraf i dette liv. Derfor gælder det om at se på det, tilgive sig selv herfor, men vigtigst af alt, erkende at det var måske knapt så heldigt og lære af det.

Vi skal huske på, at vi har fået Vorherres tilgivelse for hvad vi har lavet, fordi vi ved overhøringen på Astralplanet efter døden har angret hvad vi har gjort, før vi fik lov til at komme op ad trappen. Når først vi har gjort det er al skyld udslettet. Ikke gennem Jesu korsfæstelse engang for 2000 år siden, men ved vore egen erkendelse af at vi har fejlet. Det er og bliver det enkelte menneskes ansvar at tage vor egen skyld på vore egne skuldre og ikke tro på, at det har Jesus klaret en gang for alle.

Derfor går vi rundt med ubevidste skyldfølelser indtil vi får lært at indse, at vi ingen skyld har mere. Når vi kommer til tredive-års-alderen er det på tide at se fremad. Alle muligheder står faktisk åbne for os, hvis bare vi vil tro det. Tankens magt er enorm. Prøv den og du vil blive forbavset over hvad den kan udrette. Du skal tænke: *det og det vil jeg og så gøre det*. Piet Hein har et godt lille gruk om det:

*Den kunst at gøre hvad man skal
er kun et sammenspil af dette:
at ville hvad man skal
og gøre hvad man vil.*

Når folk får at høre hvad jeg gennem min skytsånd og mine andre åndelige hjælpere finder frem til om flere af deres mest markante tidligere liv, kan de ofte i sig selv høre et ekko af noget som de altid har vist, men ikke har kunnet få noget bevis for. Folk tror, at man kun kan tro på det, der kan bevises. Det passer ikke. Der ville aldrig nogensinde være gjort en opfindelse, hvis opfinderen, som

fik ideen, på forhånd var blevet afkrævet bevis for, at det kunne lade sig gøre.

Al fremgang i verden og i det enkelte menneskes liv beror på dette ene: At turde tænke nye tanker – både om sig selv og om sine potentielle muligheder. Det er det vi prøver på at hjælpe vore klienter til ved at levere oplysninger om dem og deres muligheder, som de ikke anede, de havde.

Men den vigtigste oplysning, som vi nok forsyner dem med er at fortælle om deres oprindelse. Hos os kommer der kun STJERNE-MENNESKER.

Vi opdeler jordens befolkning i jordmennesker og stjernemenesker. 90% af jordens befolkning er jordmennesker. De resterende 10% er det vi kalder stjernemenesker. Det vil sige, at de er kommet herved på jorden fra en anden planet, som kredser udenom en stjerne i Universet. De er blevet bedt om at komme herved for at hjælpe Jordens befolkning i kampen mod mørket. Det onde, som er årsagen til mørket og dets mange følger: krig og ufred, vold og ballade, har gennem hele jordens historie prøvet på at tage magten over lyset og skille mennesket fra GUD. For at forhindre, at Jorden derved nødvendigvis skulle destrueres, hvis den nogensinde blev en mørkeplanet, hvor kun ondskaben rådede, har GUD bedt utallige væsener fra andre planeter om at lade sig inkarnere hernede på Jorden og ved deres blotte tilstedeværelse være med til at sprede mørket og lade lyset skinne igennem. I min sidste bog "*Den usynlige virkelighed*" fortalte jeg om beboerne fra to af de vigtigste planeter, nemlig *Ganeb* (devaplaneten) og *Sirius* (intelligensplaneten) som GUD har bedt om at komme herved og hjælpe menneskeheden igennem de svære tider, så LYSET kunne komme til at sejre. Derfor befinder der sig et stort antal lysvæsener (eller lysarbejdere) blandt os. De har igennem utallige inkarnationer hver gang prøvet på at bekæmpe mørket ved at sprede lys og kærlighed omkring sig, og man må sige, at det er lykkedes for dem.

At Jorden slap for at "gå under" i 1999, som Nostradamus og andre havde spået, skyldes udelukkende deres hårde og seje arbejde

Stjernemennesker

PLANET/STJERNEBILLEDE	KENDETEGN	FUNKTION
SIRIUS (<i>Store hund</i>) Intelligensplaneten = SIRIANERE (Lysbærere)	Tætsiddende øjne Stor hjerneskal Intelligente og intellektuelle	Arbejder m. teknik f.eks. computere. Kan også være tekniksælgere. Mellemliderstillinger
GANEB: (<i>Svanen</i>) Kærlighedsplaneten = DEVAER (Lysbærer)	Hjerteformet engleansigt Store kærlige øjne Tit langt lyst hår Lidt godtroende (naive)	Omsorgsbranchen Servicemennesker Arbejder m. mennesker som pædagoger/syge- plejersker
AIX: (<i>Vandbæreren</i>) Den ny tids mennesker = AIXANERE	Brede mellem øjnene Lavtsiddende ører Lidt fremmedartet udseende/udstråling	Vejvisere for andre om- kring den nye tid. Hjælpfunktioner om ledelse og oplysning
VEGA: (<i>Lyren</i>) = Veganere	Naturmennesker Spinkle m. sundt udseende, stille og tilbeholdende	Fødevarebranchen, dyre- venner, naturmennesker og kostvejledere
PSI-THETA + THIRAX (<i>Orions bælte</i>) = ORIONERE	Meget høje og kraftige m. rundt ansigt og kloge, kærlige øjne Stor åndelighed	Pionerer, ledere. Har store magtfulde stillinger og udøver denne magt med kærlighed.
CIRDONIA + ACTURIUS (<i>Bjørnevogteren</i>) = ACTURIANERE <i>5. dimensions-mennesker</i>	Fremmedartet udseende Høje og spinkle Lysende og afklarede Arbejder for Mestrene <i>5. dimensions-mennesker</i>	Overmennesker, åndeligt pionerarbejde. Oplysning om den nye tid på et højt plan. <i>Kun få inkarnerede</i> <i>5. dimensions-mennesker</i>
ANDROMEDA + IRIOS (Galakse- og plejade- folket)	Meget fremmedartede En meget speciel udstrå- ling. <i>Kun få inkarnede</i> (P.S: De kan være både gode og onde)	Opfindere, der arbejder med nye former for energi og højteknologi. Nye tan- ker på det åndelige område
Der findes endnu flere planeter/stjernebilleder. Prøv selv at finde frem til flere kendetegn. Desuden foregår der også "Interaktion" mellem de forskellige planeter. Derfor er Stjernemennesker nogle gange en blanding mellem 2 eller flere typer		

for at holde mørket stangen. De har så også fået hjælp fra de 200.000 beboede planeter i universet. Ikke alle beboere af disse planeter har dog et udseende, som gør, at de rent umiddelbart vil falde ind i en menneskemængde uden at vække opsigt. Derfor er det sjæle fra et begrænset antal planeter vi har med at gøre her på jorden, men ude i atmosfæren omkring Jorden befinder der sig mange af de såkaldte UFO'er, som er stjerneskibe, bemanded med Stjernemennesker af et andet udseende. Ikke at forveksle med "*de små grå*" - rumskibe, som tit opfattes som UFO'er. *De små grå* kommer fra Plejaderne og er for det meste af negativ karakter. Der findes to slags stjerneskibe: *Ufo'er, som er observationsskibe*, som kommer fra Sirius og *evakueringskibe*, som kommer fra Acturius.

De har siden 1947 gjort hvad de kunne for at bremse mørkets fremfærd og man kan godt sige, at det er lykkedes for dem i meget høj grad. Vi er blevet skånet for en altødelæggende 3. verdenskrig, som ganske givet ville have lagt jorden øde og gjort den ubeboelig for levende væsener i mange tusind år. Mindre skærmydsler har vi ikke helt kunnet undgå, men siden 1999 efter at mange rabiate og voldelige samfundssystemer er faldet fra hinanden synes jeg nu, at det ser lysere ud for vor lille jord. De sidste krampetrækninger fra mørkets side oplever vi for øjeblikket gennem de uroligheder og terrorhandlinger, som finder sted i det hellige land Israel og i USA. Det er forøvrigt derfor at Danmark – ja hele Norden er blevet udsat til at være baselands for den nye tid og den fortsatte udbredelse af lyset. Israel kan jo umulig for øjeblikket rumme noget ro og fred for lyset og dets tjenere. Som jeg før har sagt, så går der ca. 30 år, før der kommer en varig fred i Mellemøsten og i resten af verden.

Nogle af de andre stjernemennesker, som vi har truffet, har andre vigtige opgaver. Devaerne og Sirianerne er de vigtigste lysarbejdere. Men også beboerne fra en planet, som vi har fået fortalt hedder AIX og som ligger i stjernebilledet Aquarius (Vandmandens tegn) er jo, som man næsten kan gætte det, pionerer for den nye tid. De skal hjælpe menneskeheden ind i den nye tid på den mest smertefri måde. Hvordan de skal gøre det, er deres sag, men gennem sjæleterapi kan vi råde og vejlede dem.

Andre stjernemennesker kommer fra ORIONS bælte. Den midterste af de tre stjerner, som udgør Orions bælte hedder Theta. Uden om den kredser ikke mindre end 14 planeter, som er opkaldt efter bogstaverne i det græske alfabet. Altså Alfa-theta, Beta-theta osv. Den vigtigste er dog den planet, som hedder PSI-theta. Beboerne fra den planet er udelukkende kommet herved for at lære menneskene at udøve magt med kærlighed.

Vi har haft nok af diktatorer og tyranner på denne jord, og nu skal det altså være slut. Vi skal lære, at man godt kan styre en hel nation uden brug af vold men gennem kærlighed. Disse stjernemennesker ender næsten altid i ledende stillinger og kommer måske til at herske over mange mennesker, men for fremtiden skal det altså gøres på en kærlig måde.

En af de mest spændende grupper af stjernemennesker kommer fra planeten Arcturius, som ligger 36 lysår fra Jorden. Disse arcturianere, som vi kalder dem, har rumskibe, som med en ufattelig hastighed kan bringe dem fra den ene ende af universet til den anden. De er ofte op til 30 km lange, og de ligger i en betryggende afstand fra jorden og er beregnet til at være evakueringskibe, som altså skulle kunne rumme hele jordens befolkning, hvis vi altså alligevel imod alle advarsler skulle finde på at trykke på den berømte røde knap, som ville udløse et atomragnarok. Lad os håbe, at der aldrig bliver brug for dem, men faren for at det kan ske lurder alligevel.

Af andre store kontingenter af stjernemennesker kan nævnes dem fra Andromeda og Irios. Der er mange fra Pleiaderne og fra Lyran. Så er der dem fra Vega, som man kalder Veganere, idet det betyder betyder folk, der slet ikke spiser mad, som er lavet af dyreprodukter – altså heller ikke mælk, ost, smør, osv. De er meget dyrevenlige.

Fra Orions bælte har vi foruden de før nævnte Thetanere også inkarnerede fra Thirax. De sidstnævnte er mennesker, som selv om de har store potentialer og høj åndelighed skal lære ydmyghed ved ikke at blive forstået.

Der er sikkert endnu flere stjernemennesker hernede og vi mø-

der hele tiden repræsentanter fra nye planeter. Der er her alle for at hjælpe os. Vi opdager stadigvæk nye stjernemennesketyper, og det er meget spændende at finde ud af deres opgaver. Vi lærer hele tiden noget nyt.

En anden terapi, som vi er begyndt på at bruge, udspringer ofte af vores sjæleterapi, hvis vi begge under en seance med en klient opdager, at vedkommende har været udsat for grænseoverskridende handlinger i barndommen. Det er utroligt hvor mange mennesker, der lider af dette traume. Det mest kendte er nok incest-traumet, som efter vore beregninger kan ramme helt op til hver tredje kvinde og ca. hver tiende mand. Det er uhyggeligt, hvor meget det kan ødelægge i et menneskes tilværelse. Hvis ikke det bliver behandlet i tide kan det vare hele livet og forpuste tilværelsen for ofrene.

Men også det, som vi andre vil kalde et almindeligt omsorgssvigt kan være meget belastende for ethvert menneske. Ofte er de imidlertid slet ikke klare over hvad de har været udsat for. De har haft så travlt med at bekæmpe følgerne, at de aldrig har givet sig tid til at sætte sig ned og prøve at finde ud af hvad der egentlig skete i deres barndom og ungdom.

Et ganske uskyldigt spørgsmål som: *"Hvor meget kan du egentlig huske fra din barndom?"* kan ofte sætte dem i stor forlegenhed, for de kan faktisk næsten ikke huske noget og der er i hvert fald store laguner i deres hukommelser, hvor de absolut intet kan huske.

Det er et faresignal for os, for en hjerne er sådan indrettet, at hvis man beslutter sig til at ville glemme en eller flere ubehagelige episoder i sin barndom, så reagerer hjernen med at lukke fuldstændigt af for al hukommelse indtil en bestemt alder. Den kan ikke selektivt glemme de enkelte episoder, men glemmer i stedet for alt fra den pågældende periode.

Vi opdager tit, at der er noget galt ved at se på folks øjne. Har de været udsat for et traume i barndommen får de det vi kalder *sorg-øjne*. Det vil sige, at det øverste øjenlåg er helt vandret ligesom de kigger ud under en skodde eller et visir. De har meget tit vrøvl

med kærlighedslivet. De prøver at købe sig til kærlighed ved at tilbyde fri og uforpligtende sex i håbet om, at manden så vil gifte sig med dem, hvis der kommer et barn ud af det. Ofte ender det med at en sådan pige har tre børn med tre forskellige fædre og nu er gravid med den fjerde. Det er noget rod både for dem selv og deres stakkels børn. De er ofte selvopgivende, deprimerede og lidt sjuskede med sig selv for "der er jo alligevel ingen der kan lide mig". Med andre ord: Dybt ulykkelige mennesker, der går rundt og ligner et offer.

Vi kan selvfølgelig ikke komme med nogen cases om denne terapi, for vores mulighed for at kunne hjælpe dem afhænger i høj grad af vores absolutte tavshedspligt om, hvad vi får fortalt.

Men når først de ligger på briksen åbnes sluserne for alvor og tit bliver vi betroet forfærdelige historier om vanrøgt og misbrug, som tit overgår de værste fantasier. Det utroligt hvad disse mennesker har været udsat for.

Derfor har vi også tilrettelagt terapien efter at disse ofre skal lære at tilgive både deres bødler og sig selv for at de fandt sig i det. Nu kan man jo med rette spørge, hvad et 5-6 års barn kan gøre for at stoppe overgreb, men der er altså måder man kan forhindre det på. Imidlertid er det så forsent, når skaden er sket. Alligevel hjælper det, at sige: *"Jeg tilgiver mig selv, at jeg fandt mig i det."* Vrede, had og bitterhed binder os til vore bødler. Tilgivelse opløser og frigør! Fremgangsmåden er den, at vi bringer dem i kontakt med deres skytsånd. Tit ved de slet ikke, at de har en sådan, men det har jo alle mennesker. Det sker ved at slappe dem af og bede dem visualisere den grønne eng, som vi kalder Astralplanet. Her kan alle få lov til at møde deres skytsånd og med hende eller ham i hånden går vi så ned i barndommen og kigger på, hvad der egentlig skete. Vi går frem fra 2-årsalderen og lader skytsånden fortælle i hvilken alder vi skal standse og se på noget. Så kigger vi på det som er sket. Ofte sker det ude fra "sidelinien", hvor man ser, hvad der sker med den lille pige eller dreng, som man var engang. Derefter nævner man krænkerens navn og tilgiver ham og bagefter sig selv som sagt. Sådan fortsætter man langsomt og roligt op gennem barn-

dommen op til dags dato og tit bliver klienterne meget forbavsede over det, som de husker, men som de troede de havde glemt.

For kroppens husker selv om forstanden er gået i baglås. En sådan udrensning kan betyde et helt nyt liv for klienten. Vi har fået mange positive tilbagemeldinger og faktisk ingen negative.

Ofte sker det dog at der kommer et lille tilbageslag, men det for-tager sig hurtigt og efter kort tid kan man begynde at se på livet på en helt ny måde og måske få styr på det. En fantastisk opblom-string har vi været vidne til hos mange. Det mest fantastiske er dog, at det er en engangsbehandling, som ikke skal gentages. Vi optager heller ikke noget på bånd, fordi vi ikke synes at det er no-get man senere skal rode rundt i. Ens traumer skal gennemleves og derefter pakkes godt ind i glemselens slør og lægges op på en hylde og så skal man se at komme videre med sit liv.

Mange højt uddannede psykologer og psykiatikere vil sikkert korse sig over vores behandling, som ikke er beskrevet i nogen af deres lærebøger. Men det er vi ligeglade med. Det der betyder no-get for os er at det virker og der er også det eneste, som tæller for vore klienter. Hos os skal de ikke gå i årevis og udkrænge deres in-derste sjæleliv. Det klares på en time og alle vore klienter er hidtil danset afsted fra os på lyserøde skyer. Det giver os en stor glæde at kunne hjælpe dem på denne simple og enkle måde.

Mine egne tidligere liv

– om at finde den røde tråd

Vi kommer nu til et kapitel, som jeg har haft mange overvejelser om. Indtil nu har jeg ikke fortalt om de mange liv, som jeg selv har oplevet dels gennem andres regressioner på mig og dels gennem natlige drømme, hvor jeg bad om at få belyst nogle årsager til, at det nu er gået mig i dette liv som det nu engang er gået.

Vi kan ikke altid forstå os selv når vi reagerer på en uforudset måde på visse tildragelser i vort liv. Mange lægger skylden på deres barndom, som var åh så hård. Det kan godt i mange tilfælde være rigtigt, men der har været en tilbøjelighed til at give denne mislykkede barndom skylden for alt mislykket i vort liv. Lad os nu i stedet prøve at se esoterisk på det. Esoterisk betyder *skjult viden*.

Vi bærer alle vore tidligere liv inden i os. Alle vore celler husker selv om videnskabsmændene siger, at det umuligt kan lade sig gøre. Men jeg har min viden fra utallige regressioner, som jeg har udført på folk i de sidste 16 år. Det er efterhånden blevet til et antal på over 4000 !

Fra vi er født til vi er 30 år gamle gennemlever vi alle vore tidligere liv, som tidligere nævnt. For nogle år siden skrev jeg en *skrivebordskufferoman* om min egen barndom fra jeg var 7 til jeg var 14 år. Jeg gjorde det ikke med tanke på at den nogensinde skulle udgives, men som en psykoterapeutisk behandling af mit eget livs forløb. Da først forstod jeg min barndom og tidlige ungdom.

Da jeg senere begyndte at gå tilbage til mine tidligere liv, lærte jeg også at forstå mig selv. Mange gange her i livet har jeg spurgt mig selv hvorfor jeg sommetider gjorde dit og dat uden at der egentlig var en logisk grund til det.

Når jeg så efterhånden fik rede på alle mine tidligere liv kunne

jeg genkende nogle reaktionsmønstre, som havde fulgt med til dette liv. Jeg forstod pludselig hvorfor jeg f.eks. aldrig har drukket en øl i dette liv eller har røget. Jeg tror, at det er en aftale jeg har gjort med dem deroppe, at det ville jeg afholde mig fra, fordi det i tidligere liv havde ført til katastrofer. Vi er alle et resultat af de mange påvirkninger, som vi har været ude for i tidligere liv og som har givet vores sjæl et uudslætteligt indtryk. Disse påvirkninger følger os i alle kommende liv og det skal lære os at forstå, at hele livet og hvert eneste liv er en lang læreproces.

Vores sjæl skal gennem bitre og opdragende oplevelser forædles, så vi til sidst fremstår som fuldkomne mennesker. Dette er meningen med hele reinkarnationsforløbet og derfor skal vi komme tilbage i liv efter liv for at lære dette.

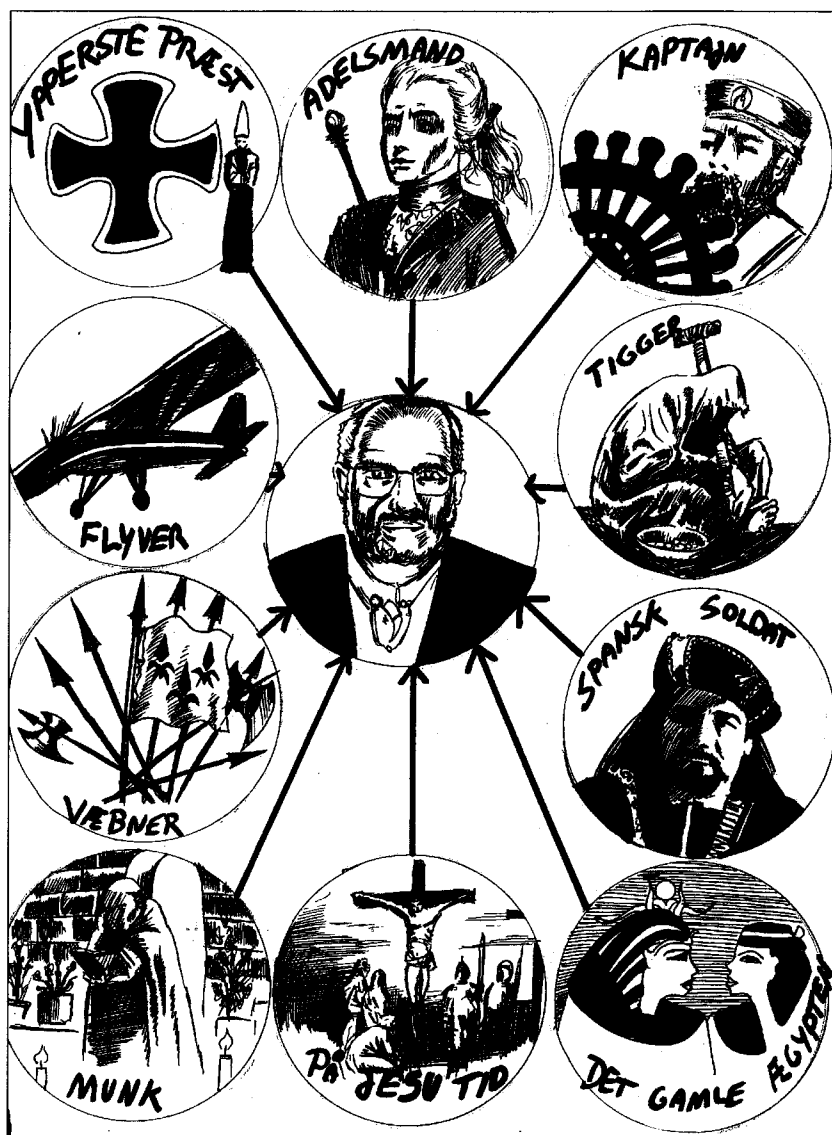
"Bliver I da alle fuldkomne som Faderen" belærer Jesus os. Jamen hvad vil det så sige at blive fuldkommen? Det var jo det Jesus kom til jorden for at lære os – Ikke at skabe en ny religion. Det var Paulus' påfund. Nej – Jesus kom for at vise os det fuldkomne menneske. Et sådant menneske, som vi alle kunne forvandles til gennem utallige liv hvis blot vi stræbte efter det. Derfor kom han med alle sine lignelser, som fortalte om mennesker, som netop ikke var fuldkomne. Men vi forstod ham ikke.

Når vi så gennem alle disse liv med alle deres kampe og fortrædeligheder engang nåede frem til vort sidste liv her på jorden, vil vi have integreret alle de bedste mandlige og alle de bedste kvindelige egenskaber i os og blevet halvt mand/halvt kvinde. Vi vil have aflagt "det dyriske menneske". Først da er evolutionen slut. Først da kan vi takke af og sige farvel til reinkarnationhjulet, som Hinduismen så malende beskriver det.

Jeg vil nu i det følgende fortælle om de sidste 15 af mine tidligere liv. Jeg har kun medtaget de liv, som jeg har fået bekræftet fra anden side, idet jeg ofte under en regression har hørt klienten sige:

"Jamen – du er jo med i det liv, Harald. Du er min bror, onkel, far eller nabo osv." Når jeg har fået en sådan positiv bekræftelse tør jeg tro på, at det liv er et, jeg virkeligt har levet.

Jeg ved ikke præcis hvornår jeg kom herved på Jorden til mit

første liv. Men jeg gætter på, at det må være omkring 14-15.000 år siden, da den første store bølge af stjernemennesker blev bedt om at lade sig inkarnere på jorden i et forsøg på at redde den højt udviklede åndelige befolkning på det store kontinent ATLANTIS.

Alle, som har læst min bog: *"Atlantis – landet med de grønne enge"* ved at jeg har haft i hvertfald en inkarnation der som ypperstepræst, men jeg tror på, at jeg har haft flere. Den inkarnation, som jeg beskriver i bogen var min sidste på dette kontinent før det gik under. Det vil sige, at vores hjælp til at frelse kontinentet desværre var forgæves.

1) Mit første liv på Jorden på Atlantis

I den første inkarnation på Atlantis var jeg en gammel vismand, som boede i en lille by på nordkysten af kontinentet. Jeg var lige kommet ned på kontinentet fra min planet Sirius, som jeg har beskrevet i min forrige bog. I denne by havde jeg en speciel funktion som vejrpøf. Det kan forklare min store interesse for natur og klimaforhold i dette liv. Jeg boede i et lille rundt tårn, som lå på torvet i den lille by. Øverst oppe var der lavet et slags vejrobservatorium. I øjenhøjde var det forsynet med 12 små glughuller, men ingen vinduer. Når solens stråler kom ind gennem et af disse glughuller ramte solstrålen et tegn, som jeg havde indridset i den modsatte væg, og ud fra dette forudsagde jeg dagens vej. Derfor var det mit arbejde så snart jeg stod op, at studere, hvordan solens stråler stod netop den dag, og så skulle jeg straks fortælle de forsamlede byboere ned på torvet hvordan jeg mente vejret ville arte sig. Jeg skulle også fortælle om det helt rigtige tidspunkt at tilså markerne på og dagen for indhøstningen af avlen. Det gjorde jeg gennem et sindrigt udformet "højtalersystem" som bestod af et langt rør ned gennem muren til tårnbygningen. Her udmundede røret i et hul i muren i øjenhøjde og når jeg så talte ned i dette rør i tårnet blev min stemme på en eller anden måde forstærket, så alle kunne høre mig. Jeg var vist ikke særlig heldig i mine forudsigelser, for jeg oplevede tit, at jeg gennem et glughul kunne se folk true ad mig nede på torvet, når jeg havde spået forkert. Derfor har jeg også medlidenhed med vore dages meteorologer, når de engang imellem rammer helt ved siden af, selv om de har langt mere forfinede redskaber til vejrfordsigelse end jeg havde dengang.

På en eller anden måde følte jeg mig indespærret på livstid, for jeg kunne ikke komme ud af tårnet, men fik al min mad og drikke hejst op i en kurv. Tit var det kun tørt brød og vand i kurven, men andre gange, når jeg havde været særlig heldig i min spådom, var kurven fyldt med lækre stegte kyllinger og rødvin. Men der var jo andre steder på kloden, hvor vi kunne inkarnere for at føre Atlantiskulturen videre. Jeg har fået at vide, at jeg også har levet i Peru, da Inkaerne herskede der, og i Kina engang. Men de inkarnationer har jeg ingen efterretninger om, så de tæller ikke med i statistikken.

2) Mit sidste liv på Atlantis

Dette liv har jeg udførligt beskrevet i min bog om Atlantis. Man kan her læse om mit liv der som ypperstepræst.

3) Mit liv i Ægypten

Mine første erindringer fra det liv er at jeg er en lille dreng på en halv snes år. Jeg bor sammen med min søster (Kate i dette liv!) hos min mor og far i en lille by, som jeg mener må have været oprindelsen til den by vi idag kalder Alexandria.

Min far er skomager og har en lille bod, hvor han hele dagen sidder og syr lædersko til folk. De kommer også ofte i hans lille bod for at få repareret sko, som de har slidt i stykker og far behandler dem alle venligt og tager ikke ret meget for sit arbejde. Derfor er vi meget fattige, og tit kniber det med at få det daglige brød og vi må alle sulte. Min mor er en stærk kvinde, som prøver at få de få skilinger, som min far tjener til at slå til, så vi ihvert fald kan få et nærende måltid om dagen. For at hjælpe min mor tager jeg ofte ud i deltaet, som ligger lige uden for byen. Det er den store livgiver Nilen, som udmunder her og den har et vældigt deltaudløb, som er meget lavvandet. Her trives mange fisk og fugle, og jeg har lært at fange disse fisk med et tveoddet spyd. Fuglene fanger jeg ved at kaste et s-formet kastetræ efter dem. Når jeg rammer en fugl falder

den i vandet og så er det med at komme hurtigt hen til den og vride halsen om på den inden den kommer til sig selv igen.

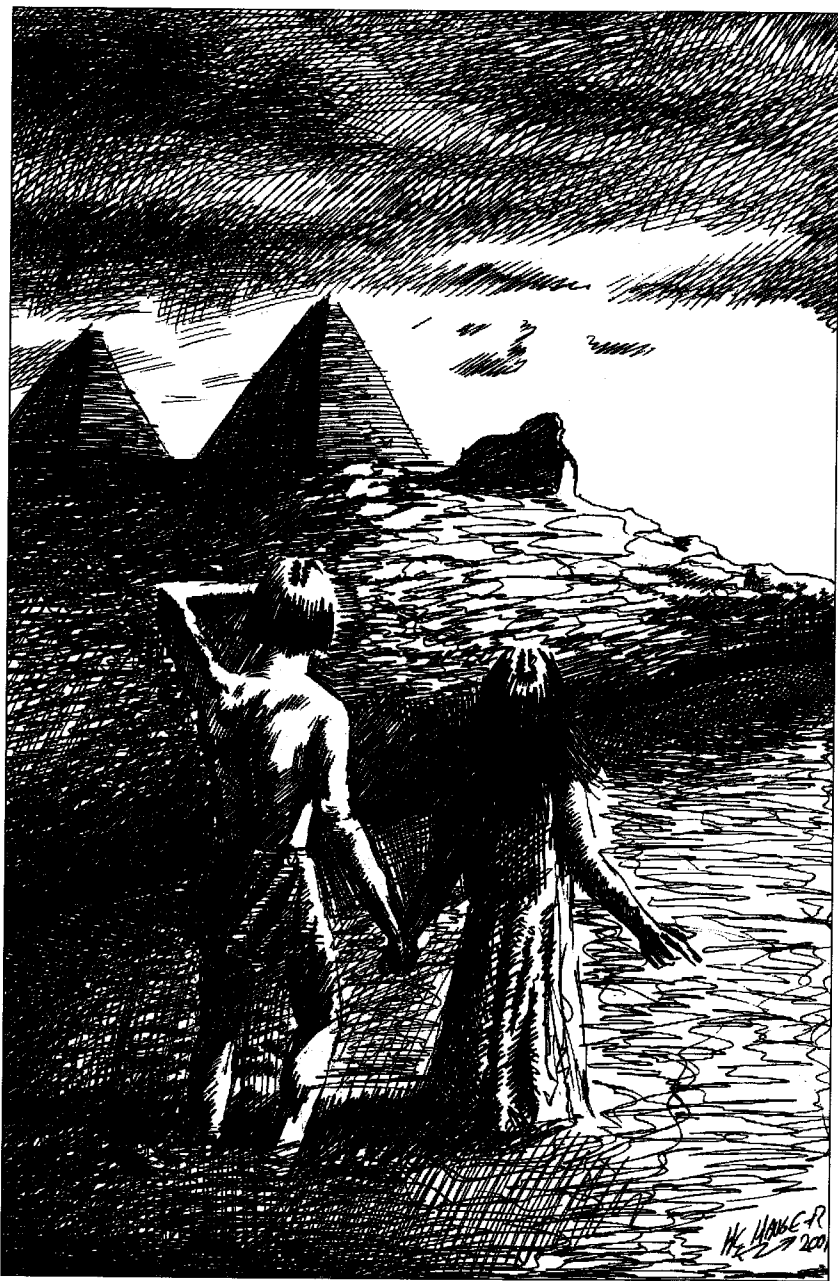
På den måde skaffer jeg tit mad på bordet ved at bruge den lille sivbåd, som jeg selv har bygget. Tit tager jeg min lillesøster Aya med ud på vandet og hun hjælper mig med at bjerge fangsten.

En dag, da vi sidder hjemme og spiser vort fattige måltid bliver døren til huset pludselig sparket op og ind vælter en horde af vildt udseende mænd. Det er sørøvere, som færdes uden for kysten for at opsnappe de store fragtbåde, som bringer varer til landet fra den store verden. Af og til må de dog ind til land og røve og plyndre, hvis de ikke har set en fragtbåd i længere tid.

De fører sig meget voldsomt frem. Da min far prøver på at væрге sit hus og sin familie slås han brutalt ned med en kølle og dør øjeblikkelig. Min mor kastes op på et bord af lederen af banden og mens jeg og min lillesøster ser til fra vort skjulested under en trappe bliver hun brutalt voldtaget og bagefter dræbt med en kniv. Heldigvis får de ikke øje på os i vort skjulested hvortil vi er flygtet rent instinktivt efter de første spark på døren. Længe ligger vi i vort skjul og venter i angst og bæven på, hvad der videre sker. Men efter at røverne har taget hvad de kan finde af mad og det var ikke meget, forsvinder de råbende og skrigende videre.

Mareridtet varer resten af dagen og da det bliver nat sniger vi os frem og lister i ly af mørket ned til havnen. Her får vi fat i min lille båd og vi padler os forsigtigt ud af havnen og langt ud i deltaet. Der har vi længe brugt en lille ø som vores tilflugtssted, og efter den voldsomme oplevelse inde i byen beslutter vi os til, at det vil vi ikke opleve en gang til. Så vi slår os permanent ned på øen, hvor vi lever resten af det liv.

Da vi bliver større tager drifterne over og vi forener os seksuelt, som var vi de eneste mennesker i hele verden. Samværet får følger og nogle måneder senere føder min søster Aya en lille dreng. Vi passer og plejer ham så godt vi kan, men klimaet er meget usundt for et lille barn, og det dør desværre fra os efter et års tid af sumpfeber. Vi får ikke flere børn, men lever sammen som mand og kone indtil vi dør i en alder af 40 år.

Mit liv i Ægypten.

Det liv fortæller mig meget om hvorfor jeg altid har holdt meget af at færdes alene i naturen. Som dreng gjorde jeg det tit, for så slap jeg for klø af min far så længe. Jeg var også spejder som dreng, og prøvede flere gange at være med i primitive lejrture, hvor vi selv skulle skaffe os føden fra naturen og skulle lave ild gennem den gamle metode med at bore med en pind i gammelt trøsket træ. Det kan faktisk godt lade sig gøre.

Nu kommer der så et spring på adskillige hundrede år. Når samfundet alligevel udviklede sig så langsomt i meget gamle dage, var der jo ikke så meget at lære ved at komme herved på jorden for tit. Efterhånden som fremskridtet skete med større og større fart var mellemtiden mellem livene også tilsvarende kortere og i de sidste hundrede år har gennemsnitstiden for opholdet i sfærerne været mellem 5 og 30 år. I dag er det ofte endnu kortere – ja faktisk så kan det gå endda meget hurtigt med at komme tilbage. Lige fra få dage til nogle måneder afhængig af om der er et ledigt foster i den kosmiske familie, som man ønsker at komme ned i, eller hvis man er død ved en ulykke eller har begået selvmord.

Her skal det pointeres, at der er to forskellige former for selvmord. For det første er det det bevidst planlagte og effektivt gennemførte selvmord. Det medfører et langt ophold i "gråzonen" indtil det antal år, som man ellers skulle have været hernede, er gennemlevet. For det andet har man det uforskyldte selvmord, som sker i vildelse, i en narkotisk rus eller ved almindelig uforsigtighed. Her kommer sjælen meget hurtigt herved igen.

4) Mit liv i det gamle Palæstina

Det næste liv, som jeg har en meget klar erindring om finder sted i det gamle Palæstina omkring år 0 – altså på Jesus tid. Jeg ser mig selv som en ung meget revolutionær mand, som kæmper en indædt kamp mod landets erobrere: Den romerske hær.

Da Jesus træder frem er jeg omkring 17-18 år og jeg ser straks i ham den hærfører, som skal føre os frem til sejren over Romerne. Vi følger ham i det skjulte og en af vore mest betroede mænd går

ind i hans discipelskare for at spionere for os. Hans navn er Simon Zelotes og han beretter for os alt hvad han hører Mesteren fortælle. Desværre bliver han selv så grebet af Jesu ord, at han nægter at spionere mere for os og tilslutter sig i stedet for hans lille skare på tolv jævne mænd. Så må vi selv deltage i hans møder med folket og på Sinai bjerget hører vi ham sige de ord, som får os til at forstå, at han ikke er vor mand og ham vi har ventet på. Han siger rent ud, at om nogen slår dig på den ene kind skal du vende den anden til og at du skal tilgive dine fjender.

Så da Jesus en dag fængsles af Romerne for at have udgivet sig for at være Guds søn og Israels konge, møder vi op på Tempelpladsen og råber og skriger "Korsfæst ham, Korsfæst ham!"

Til vor store tilfredsstillelse gør Romerne det så ude på Golgata, og vi fortsætter vores kamp mod Romerne. Det ender selvfølgelig galt. En nat, da vi kort tid efter igen overfalder en romersk kolonne lokkes vi i et baghold. I stedet for varer rummer de oksetrukne vogne en stor mængde soldater, som hurtigt og professionelt gør kål på hele vor lille skare frihedskæmpere. Jeg selv bliver dræbt ved at få jaget et spyd i min mave. For at minde mig om denne død, har jeg hele mit liv lidt af mavesmerter. Det kalder man en *Reminder*. Det skal minde mig om, hvor forkert jeg bar mig ad den gang. Samtidigt med denne oplevelse indledte jeg et karmisk skæbneforhold til Kristendommen. I flere liv senere omvendtes jeg langsomt fra liv til liv fra at bekæmpe Jesus til aktivt at kæmpe og dø for ham.

5) Mit liv som senator i Rom

I det næste liv, som foregår ca. 300 år senere er jeg nu i Rom, hvor jeg som søn af en velstående Patricer bliver valgt ind i det romerske senat. Jeg sidder i mange år og er med til at styre Imperiet og bliver en meget agtet mand. Men jeg anser den fremspirende Kristendom som en fare for Imperiet og støtter aktivt de kejsere, som slår hårdt ned på den nye religions tilhængere. I det liv er jeg gift med Kate og hun har uden mit vidende sluttet sig til de Kristne, som lever under jorden overalt i det store romerske Imperium.

Egentlig havde jeg aftjent min borgerpligt som senator og havde trukket mig tilbage til landlivets fred, da en meget fremstormende mand ved navn Diocletian bliver kejser. Han havde været min ungdomsven og da han beslutter sig til at udrydde den farlige sekt – Kristendommen – tilkalder han mig og beder mig om at stå i spidsen for denne jagt på de kristne. Jeg tager straks ind til Rom og udnævnes til at stå i spidsen for denne menneskejagt.

I mellemtiden har min kone uden mit vidende begivet sig op til et hus i Rom, hvor nogle kristne præster holder til, for at bede til Jomfru Maria om at beskytte alle kristne mod min kommende gerning og for at bede for min sjæl.

Jeg har for et par år siden besøgt Forum Romanum og da jeg efter at have kigget ind gennem en dørsprække til det gamle Senat, som altså stadig er intakt, går ned ad trappen ser jeg pludselig mig selv i rollen som denne senator og jeg føler historiens vingesus omkring mig. Desværre havde jeg dengang alt for meget held med mig og tusindvis af nykristne måtte lade livet ved at blive kastet for de vilde dyr i Collosseum. Det går op for mig, da jeg står på denne trappe, at de omkring 1000 sjæle, som jeg den dag sendte op fra Collosseum (se side 22) var en del af de sjæle, som jeg dengang sendte i døden. Derfor havde de ventet på mig for at jeg i dette liv skulle komme og forløse dem. Dermed fjernede jeg også den karmiske binding, som jeg havde til disse sjæle. Det lattede meget at se denne sammenhæng og føle karmaet blive opløst.

6) Mit liv som munk

I det næste liv havde jeg besluttet mig til at gå ind for kristendommen, fordi jeg i mellemtiden havde indset, at jeg havde kæmpet mod GUD. Nu ville jeg gøre det godt, som jeg i tidligere liv havde forbrudt, så jeg fra at være modstander nu blev forkæmper.

Jeg troede at jeg bedst kunne gøre det ved at vie mit liv til at lære at forstå denne GUD og hans budskab. Jeg lukkede mig derfor i en tidlig alder ude fra samfundet og gik i kloster et sted i Frankrig.

Mit liv som munk.

Jeg kan i dag se, at det er forkert at lukke sig ude fra andre mennesker. Det lærer man ikke noget af. I stedet for bør man netop leve blandt mennesker for at man selv kan udvikle sig. GUD lærer man aldrig helt at forstå hvor meget man end anstrenger sig. Et liv som munk eller nonne var dengang og er stadig i dag et spildt liv uden udvikling, efter min mening. Man tror at et sådant liv er GUD velbehageligt. Jeg kan nu se, at det er det ikke.

Jeg har egentlig ikke så mange erindringer fra dette liv, da det var et meget stille og begivenhedsløst liv, hvor jeg studerede Bibelen og de hellige skrifter. Alligevel tror jeg at min interesse for vinbrygning stammer fra dette liv. Da klostret lå i et mildt sydfransk klima var det jo meget naturligt at lave vin, fordi drikkevandet dengang var farligt at drikke. Men når vi blandede vin og vand, blev man ikke syg, havde vi opdaget. Der skulle også megen drikelse til, for maden bestod for det meste af saltet fisk og kød.

Måske kommer min modvilje mod lange og trættende ritualer i kirken også fra det liv. Jeg tror ikke på at GUD i særlig grad påskønner alle de mange ritualer og bønner som især den katolske kirke excellerer i. Jeg håber på at vi engang i fremtiden kan få en Gudsforståelse uden ritualer.

7) Mit liv som væbner

I det næste liv var jeg kommet til England – nærmere betegnet Wales, hvor jeg som ganske ung bondeknøs gik i tjeneste hos en ridder. Jeg giftede mig med en af hans tjenestepiger og vi fik to børn. Denne kone er min ekskone i dette liv.

På det tidspunkt var det moderne at drage på korstog til det hellige land for at befri Jerusalem fra Muhamedanerne. Som væbner måtte jeg jo følge med hvad enten jeg ville eller ej. Jeg forlod derfor kone og børn og sluttede mig til ridderens følge, hvor jeg skulle være hans personlige livvagt og bære alle hans våben undtagen hans sværd.

Heldigvis fik jeg en hest at ride på, men jeg har heller ikke i dette

Mit liv som væbner på korstogenes tid.

liv brudt mig om at ride, så ulysten stammer maske fra den lange og strabadserende tur i dette liv. Det tog flere måneder at komme frem til målet og undervejs måtte vi både døje søsygens kvaler og små fejder med lokale modstandere, som prøvede at stoppe os for at udplyndre os.

Derigennem fik jeg en ganske god oplæring i våbenbrug, som jeg i et senere liv skulle få god brug for. Vi havde næsten ingen proviant med, så vi måtte stjæle os frem ved udplyndring af lokale bønder og handlende.

Vi tog ingen hensyn til vore modstandere og slog ihjel for fode, for vi mente at alt hvad vi gjorde var velsignet af GUD. "GUD VIL DET" sagde vi til hinanden når vi slagtede lokalbefolkningen på vor vej gennem Mellemøsten, som jo var befolket af Muhamedanere. De var i vore øjne vantro og vi mente, at GUD var meget glad for at vi gjorde alt for at udrydde dem.

I virkeligheden var korstogene mest af alt store plyndringstogter, hvor vi alle berigede os i GUDS navn, og alle stjal med hænder og fødder fra deres fjender. Da vi endelig nåede frem til den hellige stad, var vi alle meget trætte af at slås og de fleste kæmpede med betændte sår og forskellige mavesygdomme. Oven i det hele udbrød der så pest blandt korstogsdeltagerne og jeg måtte også lægge mig med høj feber. Jeg overlevede ikke men døde i ensomhed langt borte fra min familie. Efter døden så jeg hvorledes min hjemvendende herre skånselsløst smed min kone og børn ud af deres lille hus nær slottet, for der skulle jo ansættes en ny væbner i mit sted. Min herre levede resten af sit liv i stor velstand på grund af sit plyndringsgods.

I den tilværelse kan man godt sige, at jeg satte mit liv ind for min tro, og selv om jeg både slog ihjel og stjal fik lidt balance i regnskabet med den GUD, som jeg i andre tidligere tilværelser havde bekæmpet.

8) Mit liv som spansk soldat

Men jeg var ikke færdig med at slås for min tro. I det næste liv var jeg soldat i Spanien lige i tiden efter at man havde opdaget Amerika i 1492. Sammen med en del præster og munke blev jeg sendt ud til den nye verden. Det var især Sydamerika som havde min konges interesse, for tidligere opdagelsesrejsende havde berettet om de store inkarigdomme af guld og ædle stene, som man havde hørt om.

Jeg fik ledelsen af en lille trop soldater, og skulle samarbejde med præsterne om at udbrede Kristendommen til de vantro – hed det sig. I virkeligheden var formålet at finde og hjembringe så meget guld og sølv, som vi kunne finde til at fylde i vor konges altid slunkne krigskasse.

Vi sejlede ned langs den sydamerikanske kyst og stødte da på en lille flod, som kom langt inde fra det store kontinent. Sammen med min lille trop soldater sejlede vi i en lille båd op ad floden, som vi straks i vor optimisme døbte "Rio del Oro" (Guldfloden).

Efter flere dages sejlads snævrede floden mere og mere ind og var tilsidst ikke bredere end en lille å. Vi sejlede meget forsigtigt frem, for vi ventede hele tiden på at få kontakt med de stedlige indfødte. Vi havde ingen anelse om de var fjendtlige eller venlige. Derfor kom det som et chok for os, at vi pludselig så begge flodens bredder vrimle med halvnøgne indfødte bevæbnet med spyd og buer. På et sted havde de væltet en træstamme ud over floden, så vi ikke kunne komme længere, og så overdængede de os med spyd og pile og dræbte næsten hele vor lille gruppe. Jeg forsvarede mig til det sidste med mit sværd, men en indfødt kriger slog mig ned bagfra med en stor kølle og jeg faldt tilsyneladende livløs om i båden smurt ind i blod.

Nogen tid efter vågnede jeg op i en lille løvhytte midt inde i urskoven. Bøjet over mig så jeg en ung kvinde bade mit sår i hovedet med en klud. Jeg lå længe syg i hendes lille hytte, hvor hun boede alene sammen med sin mor, og hun plejede og helbredte mig med plantemedicin indtil såret i mit hovede var lægt.

Efter en længere rekonvalescens, hvor jeg blev opvartet med mad og drikke, kom jeg mig langsomt. Jeg fik da at vide, at mor og datter havde fundet mig halvdød i båden og i ly af mørket slæbt mig langt ind i skoven til deres lille hytte. Denne kvinde er selvfølgelig Kate i dette liv, hvor hun igen tager sig af mit velbefindende.

Jeg bliver så forelsket i hende og taknemlig mod hende fordi hun havde reddet mit liv, at jeg besluttede mig til at lade Spanien være Spanien og bliver hos min redningskvinde. Vi får tre børn sammen og lever lykkelig til vore dages ende – så vidt jeg ved.

9) Mit liv på Hawaii

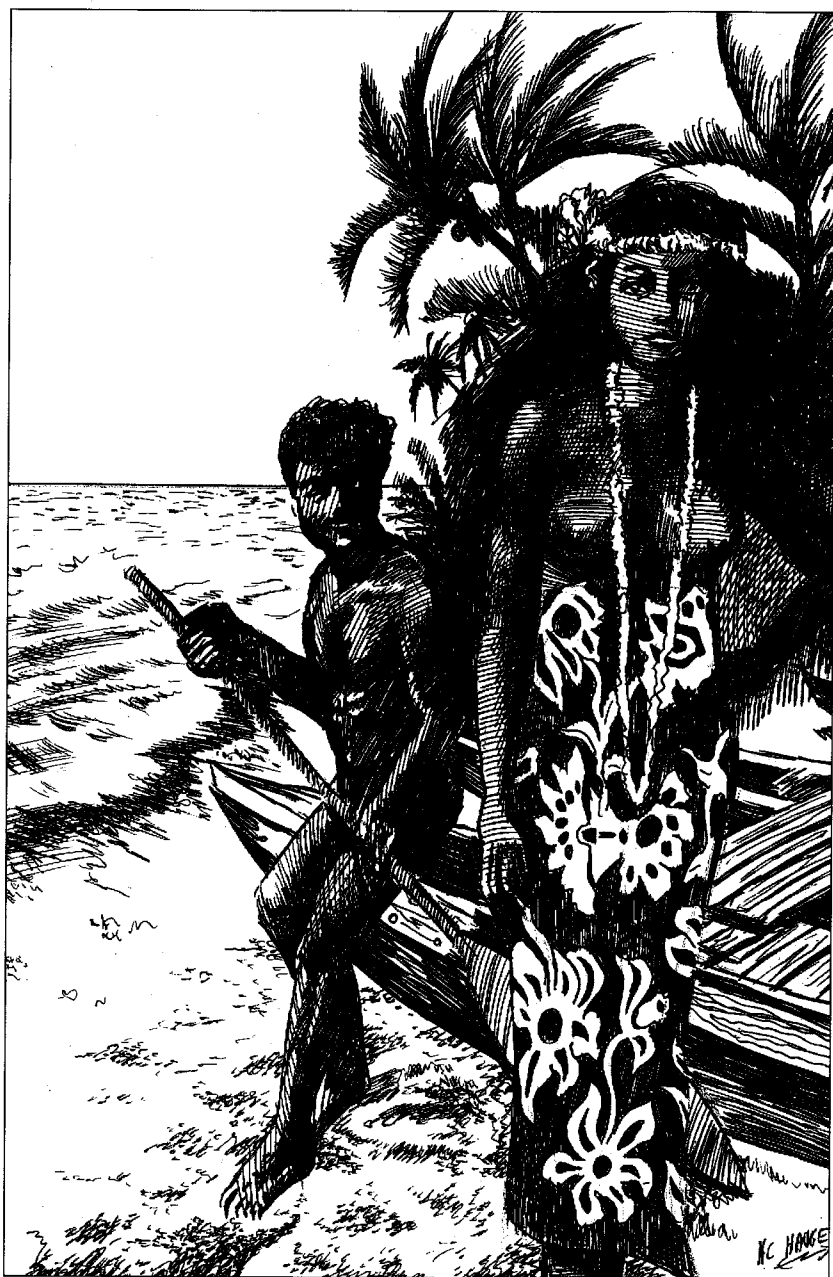
Dette liv er et, som jeg har fået fortalt af en kvinde, som midt under en regression tilbage til et liv på Hawaii, pludselig udbryder: "Jamen, Harald – du er jo med i det liv. Du er min bror!"

Jeg beder hende fortælle om det liv, og dette er hvad hun fandt frem til. Vi var børn af en fattig fisker, som hver dag tog ud i en lille katamaranbåd med udliggere for at fiske til egen husholdning og lidt til andres, hvis ellers vi fangede nok.

Min søster var meget smuk, og hun blev derfor efterstræbt af høvdingens søn, som var en rigtig voldsperson. Da hun sagde nej til hans frieri svor han at hævne sig, og det gjorde han. Først tog han min far med ud på en fisketur, og jeg så ham aldrig mere. Høvdingesønnen fortalte, at han desværre var faldet overbord, og det ikke havde været muligt at redde ham, fordi han straks var blevet dræbt af en haj.

Så måtte jeg jo tage ud med min fars båd fordi jeg nu var familiens overhovede og min mor og søster ikke skulle sulte. Høvdingesønnen fulgte efter mig i sin egen båd og da vi var langt ude fra land, så ingen kunne se os, padlede han sin båd tæt hen til min, sprang ombord og skubbede mig ud i vandet med en åre. Da jeg prøvede at komme op i båden igen slog han mig bevidstløs med sin åre og jeg druknede.

Der blev min skræk for vand og angst for at drukne grundlagt

Mit liv på Hawaii.

og i et senere liv blev det gentaget og forstærket, så jeg i dette liv har været panisk vandskræk og i hvertfald ikke kan lide at få vand op over mit hovede. Faktisk var jeg i mit nuværende liv under en ferietur til en svensk badesø lige ved at drukne og jeg var gået ned to gange før min datter Winnie og en livredder fik mig halet op.

Efter min og min fars tragiske død gav min søster op og blev ved en stor ceremoni gift med høvdingesønnen. Men hun nærrede et så stort had til ham, at hun med sine bare hænder kvalte de to børn hun fik med ham.

Derefter blev hun jaget ud i junglen på øen og måtte leve alene. Hun var begavet med healerevner (ganske som idag) og mange kom til hende i hendes ensomhed og fik hjælp mod forskellige sygdomme, da hun også var god til plantemedicin.

Høvdingesønnen fik et brat endeligt idet han en dag blev bidt af en slange, der hang ned fra et træ. Hun vidste præcis hvem denne høvdingesøn er i dag, idet hun havde truffet ham i sine unge dage, og heldigvis fik afviklet sit karma med ham i dette liv.

10) Mit liv som adelsmand

Det næste liv var et af mine mest markante liv, hvorfra jeg har de fleste bekræftelser fra folk, som jeg levede sammen med den gang, og som jeg har haft i regression i dette liv.

Det var en såkaldt hvile-inkarnation, hvor man bare kan læne sig tilbage og nyde det i fulde drag. Et sådant liv får vi alle indskudt en gang imellem, for at det ikke skal blive alt for surt med alle de læreprocesser vi ellers skal igennem. En tommerfingerregel siger, at ca. hvert syvende liv er en sådan hvileinkarnation, og man kan faktisk betragte det som en slags belønning for godt udført arbejde i de foregående liv. Til gengæld skal man altså heller ikke regne med at kunne lære noget i et sådant liv, men det er så den pris man må betale.

I det liv blev jeg født som den eneste søn af en velhavende adelsmand i det sydlige Frankrig. Vi boede på et slot, som hed Belleville,

Mit liv som adelsmand i Sydfrankrig.

og et sådant slot findes altså i den sydfranske provins Garonne. Jeg har i en bog set et billede af det og kunne straks genkende det og navnet fik jeg ovenikøbet bekræftet af en kvinde, som i det liv viste sig at have været min stedmor.

Sagen var nemlig den, at min mor døde kort tid efter min fødsel, og det meste af min barndom levede jeg alene sammen med min far og adskillige guvernanter og lærere.

Da jeg var tolv år gammel besluttede min far at gifte sig igen og som det var skik dengang i de højere kredse udsøgte han sig en datter af en meget velhavende godsejer. Pigen var kun tolv år gammel ligesom jeg selv, men dengang havde man den bekvemme opfattelse (for mændene altså) at en pige var *mandbar* når hun fyldte 12 år. Det vil sige, at man så kunne tage hende til ægte og avle børn med hende.

Den pige, som jeg før omtalte, læste navnet på slottet over porten idet hun i en karet sammen med min far vendte tilbage efter vielsen i den nærliggende kirke.

Vi blev straks meget gode venner, for hun savnede naturligvis alle sine søskende derhjemme. Alligevel skulle jeg kalde hende Mama og behandle hende med fornøden respekt som om hun var min mor. Det fik vi megen sjov ud af og vi aftalte, at til daglig, når min far var udenfor hørevidde kunne vi lege og more os som almindelige jævnaldrende børn.

Vi blev faktisk så gode venner, at da min far døde nogle år senere, da jeg var omkring 18 år, blev hun min elskerinde. Vi kunne ikke blive rigtigt gift for loven forbød ægteskab mellem en mor og hendes søn.

Jeg kunne dog ikke nøjes med hende som partner men opsøgte alt hvad der bar skorter i miles omkreds også blandt vort tyende. En sådan stuepige har jeg også mødt, og hun skammede mig i dette liv ud for min kvindejagt selvom hun sagde: "Men du var nu alligevel en flot fyr, så vi piger havde ikke noget imod det".

Desværre kunne jeg ikke holde mig til ugifte kvinder men skulle også absolut have fat i ærbare gifte koner. Det var nu ikke fordi de gjorde megen modstand, men det gjorde til gengæld deres mænd.

En dag, da jeg var ude på jagt som 37 årig gik jeg alene over en lille bro, som man kalder et spange.

Fra busk et stykke derfra skød en jaloux ægtemand mig bagfra i ryggen, så jeg faldt i vandet og druknede. Men inden det skete tog jeg efter min fars død ud på eventyr i den store verden. Mine dygtige våbenlærere havde oplært mig godt i fægtekunsten og med min adelstitel som adgangspas og min kunnen med alle slags våben kom jeg hurtigt ind i marinen som officer.

I nogle år sejlede jeg rundt i farvandene omkring Frankrig på et lille krigsskib, og jeg fik titlen: "Chasseur de Combat" hvilket skulle svare til den titel vi kender som Jagtkaptajn. I den egenskab havde jeg ansvaret for skibets forsvar og jeg udkæmpede mange dueller med sørøvere og udenlandske skibe, som vi stødte på. Min karriere fik dog en brat ende da jeg engang under et skibsslag blev ramt af en vildfarne splinter af rælingen, som var blevet ramt af en kanonkugle. De slog mig bevidstløs og jeg røg overbord og ville være druknet hvis ikke to af mandskabet, som var mine meget tro oppassere var sprunget ud efter mig og havde fået mig reddet op inden jeg fik for meget vand i lungerne.

Jeg blev kort efter ført i land, da jeg også havde pådraget mig en lungebetændelse i det kolde vand. Slaget fandt sted midt om vinteren. Mine to oppassere fik lov til at følge mig helt hjem til mit slot og jeg lå længe syg og svævede mellem liv og død. Omsider kom jeg mig dog og jeg belønnede de to oppassere med at bede dem tage varigt ophold på slottet og betragte sig som mine gæster. De kunne så passende tage sig lidt af godsets drift og økonomi, som havde lidt sørgeligt under mit årelange fravær.

De fik finanserne op at stå igen og de forblev mine trofaste venner til min alt for tidlige død. Efter min begravelse hævnede de sig på min banemand ved at afbrænde hans gods uden at det blev opdaget hvem der var gerningsmændene. Jeg har truffet begge disse to mænd i dette liv dog hver for sig, og jeg har betalt min taknemlighedsgæld tilbage til dem.

Og hvad kunne jeg så lære af det liv?

Jo – i dette liv har jeg været forelsket i mange kvinder, men jeg

har altid holdt mig langt væk fra gifte kvinder. Så noget lærte og huskede min sjæl dog.

Jeg har dog nok også været lidt for højrøvet i det liv og ikke haft megen interesse og respekt for de lavere rangklasser. Det var jo den fejl de adelige gjorde, der førte til den franske revolution, som man nok husker fra historiebøgerne. Derfor skulle jeg i det næste liv prøve selv at være det laveste lave i et samfund og det vil jeg nu fortælle om i det næste afsnit .

11) Mit liv som tigger

Jeg ved ikke hvorfor jeg endte som en ussel tigger i Paris i dette liv. Men at jeg har levet i Paris og kendt den som min egen bukse-lomme er ganske vist.

For nogle år siden var jeg med min daværende kone og børn en tur til byernes by. Vi var naturligvis rundt og kigge på de sædvanlige turiststeder. En aften besluttede jeg mig dog til at gå en lille aftenur alene mens kone og børn hvilede ud på hotellet. Vi boede på et lille hotel midt i det gamle latinerkvarter, som er et af byens ældste kvarterer. Jeg kan endda huske at hotellet hed Sct. George. Jeg havde besluttet mig til at finde op til Place Pigalle, hvor bl.a. værts-*huset Moulin Rouge* kendt fra filmen af samme navn, ligger.

Uden i forvejen at have besluttet mig for en bestemt rute gik jeg blotafsted på må og få uden at have noget bykort at orientere mig efter. Og med et stod jeg lige uden for Moulin Rouge (Røde mølle) Det var nu alt for dyrt for mig, så jeg slentrede bare lidt rundt og kiggede på aftenlivet, og da jeg synes at jeg havde kigget længe nok, besluttede jeg mig til at finde tilbage til hotellet igen. Denne gang gik jeg en helt anden vej, men pludselig så jeg op og opdagede at jeg igen stod lige foran mit hotel. Det kalder jeg et gedigent bevis på, at her har jeg engang levet før. Man kalder det et "Dèjavù".

Jeg husker egentlig ikke noget om hvad der havde ført mig ned på det sociale niveau, men jeg så mig selv i laset og beskidt tøj og sandsynligvis konstant beruset ligge under broen Pont Neuf. Om

dagen tiggede jeg småmønter af forbipasserende og ellers levede jeg nok lidt af fup og plattenslageri. En dag traf jeg en smuk prostitueret i dette miljø. Jeg blev forelsket i hende og vi levede sammen i nogle år. Det vil sige – hun passede sit job om natten og hyggede sig sammen med mig om dagen under broen. Det blev hun imidlertid gravid af og vi fik et par tvillinge-piger sammen. Men der stod jeg af. Jeg vidste at jeg ikke kunne byde dem et ordentlig liv og en nat stak jeg af fra hende og hendes nyfødte børn og drog ud på landet, hvor jeg så levede som landbrugsmedhjælper, når jeg engang imellem var ædru. Herude skulle man nemlig bestille noget for føden hvor nødtigt jeg end ville. Men leve ville man jo så jeg måtte igang med min hakke, min skovl og min spade engang imellem for ikke at dø af sult.

Jeg så aldrig min samlever og hendes børn mere før i dette liv, hvor jeg blev gift med hende og vi fik de samme to børn. Men Karmaloven siger: *Hvad du gør mod andre skal blive gjort mod dig selv.*

Nu var det så hendes tur til at skippe mig og det har hun nu gjort i snart 40 år. Sådan kan det gå. Vi skal imidlertid havde afsluttet vort karma i dette liv, for ellers skal jeg rende ind i hende i det næste liv.

Jeg blev ikke så gammel i det liv. I to tilværelser lige efter hinanden havde jeg nu prøvet både at være højt oppe i samfundet og helt nede på bunden. Det er alle menneskers lod at prøve det i rækken af deres inkarnationer for at man kan lære noget af begge liv.

12) Mit liv som døgenigt

Mit næste liv foregik i Tyskland, hvor jeg blev født som eneste søn af en velhavende købmand ved navn Peter Hansen. Han var oprindelig dansker fra København, men han drog på valsen som diskenspringersvend og havnede iden store by Köln. Her fik han plads hos en storkøbmand som boede på et torv i byen med adressen Ganzenstrasse 23. Efter nogle år bag disken blev han forelsket i sin principals smukke unge datter, og selv om faderen ikke var

rigtig tilfreds med det giftermål sagde han dog ja, da han ikke kunne stå for sin datters bønner.

Efter faderens død nogle år senere arvede han så den store købmandsgård og fik efterhånden stor magt i byen. Det blev kun til det ene barn – en søn, som blev forkælet op over begge øren især af moderen. Denne søn var altså mig, som efter et liv som tigger nu igen var kommet op i samfundet, selv om det ikke var lige så flot som adelslivet. Min far ejede nogle store handelskibe, som lå i Hamburg havn og dem sendte han ud til Østen efter silkeklæde, porcelæn og kostbare krydderier. Han solgte det han kunne i sin butik, men det meste solgte han videre til andre købmænd rundt om i landet, så han blev efterhånden meget rig.

Jeg undgik behændigt at få en uddannelse, for det behøvede jeg jo ikke, som min mor sagde, for jeg skulle jo arve hele herligheden alene engang.

Derfor fik jeg lov til at sejle ud med min fars skibe som almindelig passager selv om jeg fik rang af superintendent, hvilket betyder reders repræsentant med penge til at købe en last for i Østen.

Det var et sandt driverliv og det fik jeg det meste af mit liv til at gå med. En dag blev min far alvorligt syg af et hjertetilfælde og jeg måtte blive hjemme og støtte ham og sætte mig ind i købmandsgårdens drift.

Som noget af det første giftede jeg mig med byens smukkeste pige, som var af adelig afstamning (fint skulle det jo være) og med hende fik jeg tre børn. Hun hed Adelheid von Wirtshof, og hende har jeg også truffet i dette liv.

Vi befandt os i slutningen af 1700-tallet og dønningerne fra den store franske revolution i nabolandet bredte sig også til de større byer i Tyskland, herunder også til Köln. Nedenfor min forretning samledes således en dag en større menneskeskare af hvad jeg betragtede som byens udskud. De råbte og skreg op mod mig, som i mellemtiden var blevet borgmester i byen, at de også ville have frihed, lighed og broderskab.

Jeg hånede dem ved at stille mig hen til et vindue på første sal med udsigt til torvet og stak meget uhøfligt min bagdel ud af vin-

duet og slog mine frakkeskøder op. Det blev for meget for en ung revolutionær nede på torvet. Han havde taget et gevær med og med det skød han mig i ryggen, så jeg faldt baglæns ned på stenbroen på torvet og udåndede.

Igen trådte karmaloven i kraft. I dette liv har jeg i femogtyve år haft en infernalsk smerte i min ryg ned mod venstre hofte. Mange læger prøvede på at fjerne disse smerter og selv om jeg også prøvede at gå til en kiropraktor hjalp intet. Indtil jeg en dag i en regression så hvorfor jeg havde fået denne *reminder* i min ryg.

Da jeg havde indset at smerten var en karmisk erindring og en påmindelse om ikke at gøre noget sådant igen, forsvandt smerterne fra den ene dag til den anden og har aldrig siden vist sig. Det lærte mig altså ikke at håne andre mennesker for deres indstilling og tro, og det har hjulpet mig til et meget tolerant menneskesyn.

13) Mit liv som præst

Endnu engang skulle jeg have et liv som forkæmper for den Kristus som jeg engang havde ønsket op på korset.

Denne gang blev jeg født et sted i midtsverige ikke så langt fra Stockholm. Jeg blev protestantisk præst ved en lille sognekirke, og jeg viede hele mit liv til at lære bibelen udenad og lære at forstå den til bunds.

Det førte så med sig, at jeg begyndte at bruge min logiske sans og ved at sammenligne skriftstederne og påstandene i Bibelen gik det efterhånden op for mig, at nogen havde fiflet lidt rigeligt med denne bog. Jo mere jeg studerede jo flere misopfattelser og mis-tolkninger fandt jeg. Jeg gik i mange år stille med min tvivl om Biblens autensitet, men en skønne dag kunne jeg ikke holde mund længere og begyndte i min kirke at fortælle om min tvivl om at alt det der stod i Bibelen nu også var sandt. Det kan man naturligvis ikke gøre uden at vække opsigt og det kom da også min biskop for øre. Jeg måtte stå skoleret for ham og fortælle om det nu også var sandt hvad man havde sagt til ham om min tvivl. Jeg kunne jo ikke

Mit liv som præst i Sverige.

benægte det, for dertil var der for mange vidner. I første omgang fik jeg blot en løftet pegefinger. Det stoppede mig imidlertid ikke, for jeg var overbevist om, at jeg havde ret. Stædig var jeg også i det liv.

Så det måtte naturligvis gå som det gik. Jeg blev fradømt kjole og krave og måtte aldrig mere prædike i en kirke. Det skulle biskoppen nu ikke bestemme alene, for jeg lavede en lille hemmelig gruppe, som mødtes efter mørkets frembrud i de små bondelader ude på landet. Her prædikede jeg videre for en voksende skare af tilhængere.

En skønne dag kom ordensmagten dog og hentede mig og satte mig i fængsel med den begrundelse at jeg var en trussel mod den offentlige ro og orden, og først da jeg lovede at emigrere til Amerika fik jeg lov til at slippe.

Her døde jeg efter nogle år alene og uden venner, men jeg holdt til det sidste fast på min overbevisning. Men Amerika var dengang som idag et land hvor man frit kunne praktisere sin egen tro, og det nød jeg godt af.

14) Mit liv som kaptajn og skibsreder

Derfor besluttede jeg mig efter det liv at genfødes i USA og jeg kom da til verden engang midt i 18-hundredetallet som søn af en farmer ude på den store amerikanske prærie i Wyoming. Min fødsel kostede min stakkels mor livet og min far bebrejdede mig sidenhen sin kones død. Han var en hård mand (han var også min far i dette liv!) og han opdrog mig med daglige tæsk.

Da jeg blev 12 år gammel havde jeg fået klø nok, så jeg stak af hjemmefra og løb igennem flere dage og nætter mod øst indtil jeg kom ud til kysten hvor der lå en lille havn.

Da jeg gik nede ved havnen fik jeg øje på en lille tremastet skonert, som var ved at laste handelsvarer, der skulle sejles over til Europa. Jeg gik frejdigt ombord og præsenterede mig for kaptajnen og spurgte om jeg kunne blive skibsdreng. Da han netop havde mistet en skibsdreng, som var rømmet fra skibet, antog han

uden videre mig og samme aften sejlede vi ud af havnen med kurs mod Europa.

Det blev en forfærdelig tur over Atlanten. Jeg blev meget søsyg og brækkede mig i et væk, men efter nogen tid vænnede jeg mig til det evigt vuggende dæk og opdagede at jeg godt kunne lide sølivet. Selv om mandstugten ombord var hård og der faldt mange lussinger og anden afstraffelse, fandt jeg større og større behag i at være udenfor min fars lange straffende arm og herregud – klø var jeg jo så vant til.

Jeg blev på søen og efter nogle år som fortopsgast fik jeg af en ny venlig kaptajn lov til at lære at blive styrmand. Det klarede jeg fint og avancerede efterhånden til kaptajn. Men min rå og brutale opvækst havde sat sig sine spor i mit sind og jeg gav nu alle de tæsk, jeg selv havde fået videre til mit mandskab. Ikke alene tugtede jeg dem med den nihalede kat, men jeg undte dem næsten heller ikke føden og kosten ombord for den bestod oftest af tørre beskojtere med maddiker i og råddent vand. Selv sørgede jeg for at have mit eget forråd af gode vine og lækker mad.

Jeg lagde mig et stort sort fuldskæg til og mit mandskab kaldte mig derfor "Kaptajn Black-beard" efter en berømt sørøverkaptajn fra den samme tid. Da jeg på et tidspunkt afleverede en last i London, fik jeg i en lille havneknejs øje på en dejlig pige, som gik og serverede øl for gæsterne.

Jeg trak hende ned på mit skød og friede til hende og til min overraskelse sagde hun ja. Hun må jo have set noget godt i mig bag den barske maske. Hun var alene i verden, så jeg skulle ikke spørge nogen svigerfar om forlov, og derfor blev vi gift i en lille kirke nede i havnekvarteret kort efter. Ved hjælp af de penge jeg igennem årene havde fået lagt til side ved at lave lidt privat handel ved siden af, købte jeg mig ind i en lille skibsprovianteringshandel ikke så langt fra havnen. Jeg ville have det således at jeg hver morgen kunne gå ned til havnen og indsnuse havluften igen.

Vi fik tre børn og jeg investerede mine penge så godt, at jeg efter et par år kunne købe et godt lille handelskib, som var på tvangsauktion. Et par år senere købte jeg endnu et og således havde jeg

inden ti år en lille flåde på fem fragtskibe, som sejlede over hele verden.

Jeg blev derved ret velhavende og kunne have levet resten af mine dage i stor behagelighed på land. Men havet trak i mig og skønt min kone tiggede og bad mig tog jeg alligevel som en ældre mand med ud på en tur med et af mine skibe for endnu engang at føle et rullende dæk under mine fødder.

Vi sejlede over til Baltimore på den amerikanske østkyst og indtog en last af grønne appelsiner (for at de ikke skulle overmodnes og rådne undervejs.) Desuden en stor ladning bomuld fra Sydstarterne og endelig en ladning hamp til at fremstille reb af.

Alt dette ved jeg så nøje, for dette liv var det første liv jeg kom tilbage til hos Rud Grant. Han bad mig nemlig gå ned i lasten og se hvad vi havde med. Navnet på skibet var "The good Hope" (Det gode håb). Vi havde kurs mod København men nåede ikke længere end til den engelske kanal, hvor vi havnede midt i en voldsom orkan, som fik mange skibe til at gå under. Jeg fik også en dato som jeg husker som den 17. april 1896. Ved at skrive til det engelske marinemisterium fik jeg oplyst, at der ganske rigtigt havde været en sådan stor orkan netop den dag og at et utal skibe var gået under uden for den hollandske kyst. Men man kunne ikke oplyse mig om der blandt disse skibe også var et ved navn "The good Hope". Jeg erindrer endnu den grimme oplevelse jeg havde i det oprørte hav, hvor jeg druknede uden at nogen kunne hjælpe mig. Jeg har båndet endnu og jeg kan høre min fortvivlede stemme råbe: "Åh – GUD – jeg drukner og det er min skyld alt sammen." Jeg vidste godt at jeg ikke havde vedligeholdt mit skib så godt, fordi pæleorm havde gnavet kølen helt itu. Jeg døde med bevidstheden om, at 169 søfolk døde ved forliset og at det var min skyld.

Denne oplevelse har prentet sig i mit sind og forstærket min vandskræk, som jeg først havde erhvervet mig i livet som fisker på Hawaii. Jeg tror aldrig at jeg slipper helt af med den i dette liv.

Også i London har jeg oplevet et "Déjavù" ved at gå alene i Londons dokker under et af mine mange besøg i denne by, som altid har fascineret mig. Jeg har også forklaringen på min optagethed af

gamle romaner om livet til søs i sejskibenes tid. Jeg har læst Hornblowerbøgerne utallige gange og jeg har mange lignende romaner fra Napoleonskrigenes tid stående i min bogreol. Engang imellem tager jeg dem frem igen og sluger dem fra ende til anden og er fuldstændigt væk for omverdenen mens det står på.

Hvad jeg lærte af det liv? Jo – noget om ikke at misbruge min magt. En clairvoyant har engang sagt til mig, at jeg aldrig i mit nuværende liv ville få lov til at herske over andre mennesker. Og det har jeg så heller ikke fået lov til. Jeg skulle lære at lede dem med kærlighed.

15) Mit liv som amerikansk flyver

Vi er nu nået til mit sidste liv før dette. Det blev desværre et kort liv, men det var nu nok min egen skyld.

Jeg var i det liv søn af en mindre handelsmand i en lille by i Minnesota. Vi var flere børn i familien og jeg vidste, at jeg ikke kunne arve min fars forretning, så allerede som 14 årig kom jeg efter eget ønske ind på en officerkadetskole for at blive professionel soldat. Som attenårig kom jeg på militær akademiet West Point og blev som tyveårig udnævnt til løjtnant. Allerede fra mine unge år havde jeg været fascineret af det nyopdukkede værn: Flyvekorpsen. Her prøvede jeg at få en uddannelse som militærpilot, men det var endnu kun i sin vorden og der var ikke uddannelsesfaciliteter nok. Derfor så jeg mig om efter et andet sted i verden hvor jeg kunne få den eftertragtede uddannelse, og jeg hørte da om England, som på det tidspunkt var dybt involveret i 1. Verdenskrig. De havde et stort flyverkorps, og jeg søgte udenom mine overordnede ind på deres "Royal Flyingschool". Da de havde desperat brug for piloter, kom jeg straks ind i korpsen og blev sendt til en flyveskole i det nordlige Skotland.

Efter en alt for kort uddannelse blev jeg sendt over til fronten i Frankrig sammen med et biplanfly af typen Sopwith Camel. Jeg kom til at deltage i Somme-offensiven i foråret 1917.

Efter kun 14 dage ved fronten stødte jeg en dag mens jeg fløj en luftrekognonceringstur ind i det berygtede tyske flyver-es Baron von Richthoven – også kaldet *Den røde baron*. Han hævdede at have skudt 65 allierede fly ned alene mand, og jeg blev desværre en af dem. Da jeg ikke havde hans store erfaring i luftkrig var jeg på forhånd dødsdømt. Jeg styrtede ned i et flammehav og døde straks ved sammenstødet med jorden. Da var jeg kun blevet 21 år.

Det liv lærte mig ikke at være alt for eventyrlysten, men det lærte mig også at holde af at flyve. Flyvning er min foretrukne rejseform idag og jeg kan straks vi letter fornemme følelsen af selv at styre et fly, og jeg kan aldrig blive træt af at studere jorden fra oven ud gennem flyvinduet. Desværre er jeg for gammel til selv at få et flyvercertifikat, men det har altid været min store drøm. Sådan kan man altså se, hvordan tidligere liv stadig kan have indflydelse på det liv vi nu lever.

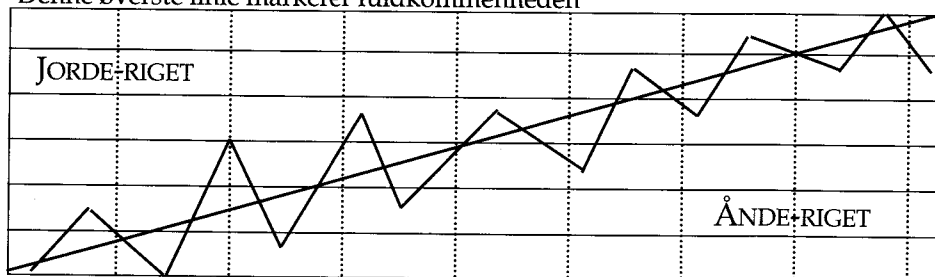
Dette var så beretningerne om mine 15 tidligere liv. Når de mange gange er så detaljerede er det fordi jeg gerne selv vil have en vis form for vished om rigtigheden af disse liv. Men egentlige beviser har jeg aldrig haft brug for, for det der betyder noget er om man kan mærke indeni sig selv om det nu også kan være rigtigt. Det har jeg som sagt ikke været i tvivl om for netop disse 15 livs vedkommende. Måske vil der komme endnu flere erindringer frem i de kommende år om andre tidligere liv, men de liv jeg her har fortalt om har givet mig tilstrækkelige informationer om min egen udvikling til det menneske jeg er idag.

Derfor hjælper jeg også gerne andre til den samme store AHA-oplevelse og jeg fortsætter med at lave regressionsterapi så længe jeg kan holde til det.

Et af de liv jeg har fortalt om – nemlig livet som præst i Sverige – har dog givet anledning til, at jeg har genoptaget min kritiske holdning til Bibelen og til alle religioner i det hele taget. Det vil jeg gerne uddybe i det næste kapitel.

Sjælens udvikling gennem mange liv

Denne øverste linie markerer fuldkommenheden

Skalaen viser sjælens udvikling gennem mange inkarnationer. X markerer det tidspunkt sjælen første gang inkarnerede på jorden. Toppene i de forskellige liv viser, hvilken åndelig udvikling vi nåede i det liv. Toppene under den skrå linie viser vor tid i ånderiget mellem livene. Efter sidste liv forbliver vi i ånderiget. Som det ses af den stadigt stigende udviklingslinje ender sjælen til sidst med at være fuldkommen efter at have levet et utal af liv. Så behøver den ikke længere at inkarnere på jorden, fordi den har lært det, den skulle.

Mine egne tidligere liv

NR:	ÅRHUNDREDE	STED:	LIV SOM:
1	15.000 bc.	Atlantis	Vejrprofet
2	11.500 bc	Atlantis	Ypperstepræst
3	6.000 bc	Ægypten	Ung mand
4	0	Palæstina	Frihedskæmper
5	300 AC	Rom	Senator
6	800 AC	Frankrig	Munk
7	1.200	England	Væbner
8	1.400	Spanien	Soldat
9	1.500	Hawaii	Fisker
10	1.600	Frankrig	Adelsmand
11	1.700	Frankrig	Tigger
12	1.700	Tyskland	Købmandssøn
13	1.800	Sverige	Præst
14	1.800	USA/England	Kaptajn/reder
15	1.900	USA/England	Soldat/flyver

Alle religioner står for fald

– en åndelig nødvendighed!

Når et menneske tilslutter sig en eller anden religion forestiller de sig, at de ved at gøre det har markeret deres åndelige ståsted i tilværelsen for tid og evighed.

Det er så hvad de tror. I virkeligheden er de frivilligt gået ind i et åndeligt fængsel og har smidt nøglen væk. Med andre ord har de bedraget sig selv. I dette åndelige fængsel, som de altså ikke selv opfatter som et fængsel, får de tilfredsstillet deres basale behov for tryghed og faste rammer. De føler sig beskyttet mod alle verdens virkelige eller indbildte farer, og de finder en stor trøst i, at religionen gør en ellers kaotisk verden mere overskuelig.

Oven i købet får de så gratis forladelse for alle deres synder gennem en præst, som fortæller dem, at han er det guddommeliges jordiske repræsentant med ret til at tilgive på Guds vegne.

Men Gud kan kun tilgive dem de synder de har begået mod GUD. De synder, de har begået mod andre mennesker, skal de have tilgivelse for af de mennesker som de har syndet imod.

I et fængsel er man også fri for at tænke selv. Andre har tænkt for en og skulle der være noget de var i tvivl om, kan fængslets ledere (præsterne) hurtigt henvise til skiftsteder i de forskellige religioners hellige bøger, som allerede for flere tusind år siden fastslog hvad der var rigtigt og hvad der var forkert. Det har man så at rette sig efter. Det kan ikke nytte noget at fremkomme med formodninger om at samfundet og menneskene i samfundet måske kunne have ændret sig en hel del i de forløbne tusinder af år.

GUD gav os – ifølge legenden – de religiøse "10 bud", som skulle være en gældende lov for tid og evighed selv om enhver ved, at de blot engang blev skabt som nogle leveregler for en lille skare omstrejfende nomader i den arabiske ørken.

Da Jesus kom til jorden sagde han også rent ud, at hele loven kunne kortes ned til et enkelt letforståeligt bud: *Du skal elske Herren din GUD og din næste som dig selv*. Men dette bud kan slet ikke praktiseres i et fængsel men kun ude blandt frie mennesker, som har muligheden for at efterleve det.

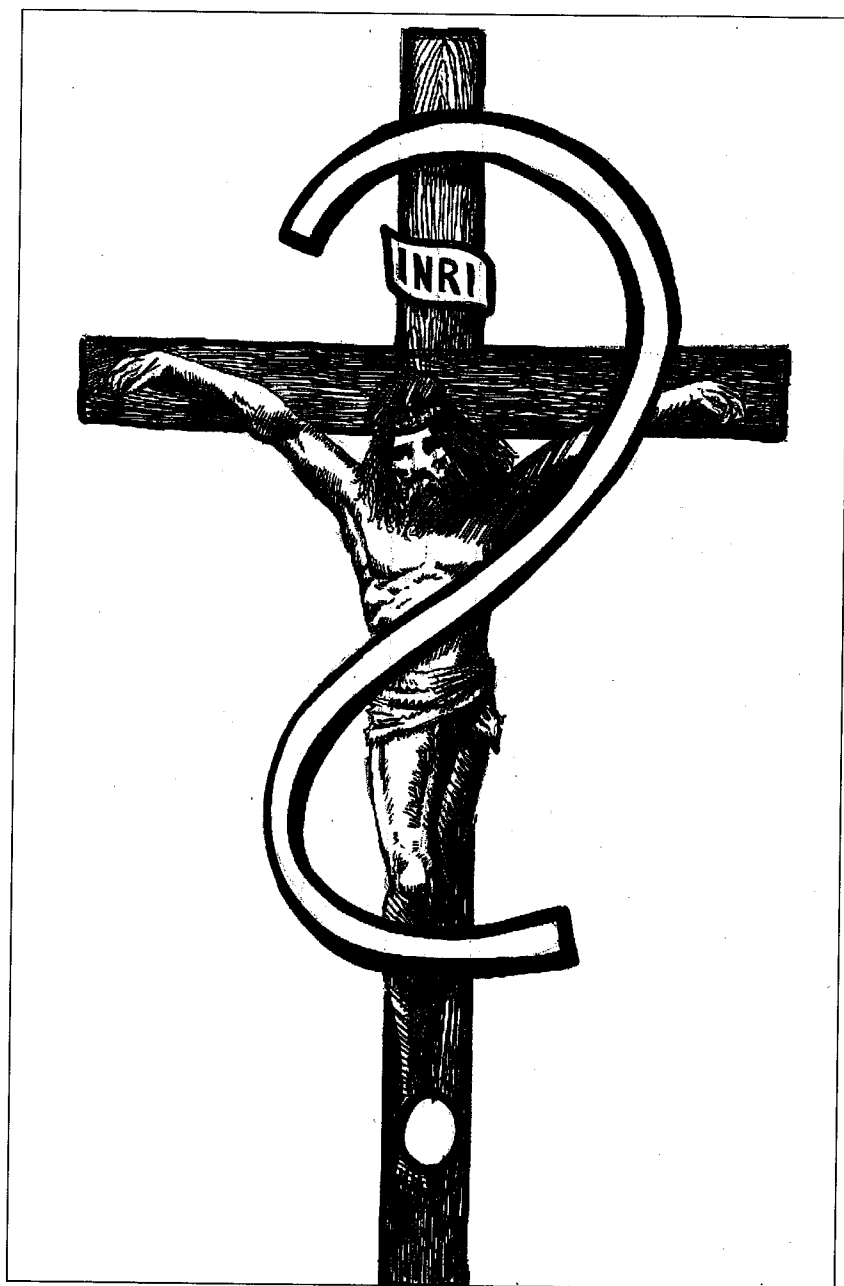
Ingen kan tvinge mennesket til at overholde dette bud, fordi vi alle stadig har den frie vilje, men der er ingen tvivl om, at Verden ville være et langt behageligere sted at leve i, hvis vi ville efterleve det. Det giver en vis tryghed i tilværelsen at underkaste sig en bestemt religion og ukritisk tro på alt hvad denne religion siger om menneskelivet og forholdet til GUD. Man bilder blot folk ind, at reglerne er givet direkte af GUD, Allah, Buddha eller Krisna, at de er evigt uforanderlige og at de gælder for tid og evighed. Man må simpelthen ikke forandre noget som helst, for det vil være en fornærmelse mod guddommen. I virkeligheden er mange af disse regler og religiøse love opfundet af mennesker.

Engang imellem tillader GUD dog, at en avatar eller en opstegen mester får lov til at komme ned på Jorden igen for at genopvække eller revidere visse religiøse opfattelser. En sådan person kaldes en profet eller en religionsstifter. Han overleverer visse få leveregler og religiøse opfattelser tilpasset den kultur og den geografisk placerede civilisation, som han er kommet ned i.

Mange af disse profeter har formidlet nogenlunde det samme budskab, men de har haft forskellige navne: *Krisna*, som grundlagde den hinduistiske tro, *Buddha*, som grundlagde buddhismen, *Moses*, som grundlagde jødedommen, *Kristus*, som grundlagde kristendommen, og endelig *Muhammed*, som grundlagde den islamiske tro.

Ind imellem har der så været inkarneret korrektører, som næsten altid forgæves har prøvet at ændre en religion, som var faret vild. En sådan var *Martin Luther*. Han gjorde en prisværdig indsats, men for også selv vild og tillod gamle vildfarelser – som f. eks. fornægtelsen af reinkarnation – at blive videreført.

Når en profet er død, prøver hans tilhængere at nedskrive og videreudforme profetens ord og det bliver desværre til en masse

Døde Jesus på korset?

vildfarelser, fordi de ikke er så åndeligt udviklede som deres mester. Jo flere generationer der er gået, jo flere fortolkninger kommer der til. Til sidst er det næsten umuligt at skelne mellem hvad der er det oprindelige og hvad der sidenhen er tilføjet.

Til slut når man i alle religioner til det punkt, hvor dumstædige fastholden ved forældede opfattelser ikke mere passer til det samfund hvori det praktiseres. Så bøder man på det ved at oprette frikirker og sekter med hver deres egen private menneskeskabte opfattelse. Men også disse sekter når en dag til et punkt, hvor de ikke længere passer til det stadigt udviklede samfund og så må man til at skabe en ny sekt og sådan bliver det ved og ved. I stedet for burde man nulstille alle religioner og begynde helt forfra. Ellers vil man igen og igen komme frem til forkerte opfattelser. Vi er nemlig nået til det tidspunkt i den jordiske civilisation ved indgangen til det tredje årtusind, hvor vi må sætte alle kræfter ind på at finde frem til en helt ny gudsforståelse. Denne gang må den religiøse opfattelse ikke være begrænset af geografiske afstande og forskellige kulturopfattelser. Den nye Gudsforståelse må kunne accepteres af alle Jordens mennesker. Det skulle da være muligt i en tid, hvor vi f.eks. gennem Internettet, fjernsynet og den stadigt stigende strøm af flygtninge, der bevæger sig over landegrænserne har opnået så tæt kontakt med hinanden, at en ny fælles kulturel og åndelig indstilling må kunne globaliseres.

Den nye globale opfattelse af GUD skal kunne fortælle alle mennesker uanset hvor de bor i verden, hvem GUD er og hvad han vil med os. Gennem letfattelige få leveregler vil det skabe orden ud af kaos, fred ud af ufred og næstekærlighed ud af vrede og modstand mod anderledes tænkende. Dermed vil den med et slag fjerne alle krige opstået af religiøse modsætninger og fanatisme. Når alles opfattelse er den samme og alle lever efter de samme grundregler vil vi kunne få et fremtidssamfund, hvor vi kan leve i fred med hinanden i tusind år. Jeg ved den tilstand vil komme en dag. Men jeg ved ikke hvornår. Jeg vil gerne forsætte med at begrunde min opposition mod den religion, som jeg mener, at jeg har lidt forstand på – nemlig Kristendommen. Godt nok er jeg ikke indoktri-

neret gennem en teologisk uddannelse, men som lægmand har man jo også lov til at fremsætte sine meninger om den bog, som nu alt for længe har været det eneste skrift, som vi har grundet vor Gudsforståelse på i vor del af verden – nemlig Bibelen.

En af mine venner har den forunderlige evne, at han uden at ane noget om hvad en bog handler om, kan "fornemme" dens sandhedsværdi ved blot at lægge sin hånd på bogen. Da jeg bad ham om at værdifastsætte i procent troværdigheden af indholdet i *Den hellige bog*, kom han hurtigt til det resultat, at kun 30% af bogens indhold var troværdigt. Resten var tildigtet menneskeværk. Det undrede mig overhovedet ikke. Da jeg bagefter bad ham om at værdievaluere bogen *Urevangeliet* (se litteraturfortegnelsen) kom han til det heller ikke overraskende resultat, at dens sandhedsværdi lå helt oppe på 85%! Da jeg også i det følgende citerer bogen *Vandrer mod Lyset* (også nævnt i litteraturfortegnelsen) lå den på 80%. Så alene disse to temmelig upåagtede bøger indeholder en større sandhed om Gud end Bibelen selv. Tankevækkende – ikke sandt? Derfor vil jeg nu sammenholde de to nævnte bøgers ud-sagn med Bibelens og se hvad der er sandt og hvad der er tildigtet. Jeg vil her anføre nogle af de alvorlige fejl og misforståelser, som man ikke har villet råde bod på, skønt de er påpeget af adskillige lærde teologer gennem tiderne.

Man har indført *det 11. bud* som lyder således:

Alting skal blive ved med være som det altid har været.

Bogen *Vandrer mod lyset* anfører, at følgende beretninger i det Ny Testamente er tilføjede og fuldstændigt usandfærdige:

Citat begyndt:

- 1) *Vandets forvandling til vin* (Johs. 2 v.6-10)
- 2) *De værkbrudnes helbredelse* (Matt. 8 v.5-13 og 9.v.2-7)
- 3) *De blindfødte, der bliver seende* (Matt. 9. v.27-30, 20. v. 29-34)
- 4) *Lazarus' opvækkelse fra de døde* (Johs. 11 v. 1-46)
- 5) *De spedalskes helbredelse* (Matt. 8 v. 2-4)

Alle disse beretninger er fremkommet efter Jesu død opdigtet af fanatisk troende mennesker – disciple af Jesus eller Apostlene – for at bevise Jesus

guddommelige oprindelse. Efterhånden som årene gik, voksede de i overdrivelse og usandsynlighed, indtil de antog den form, hvori de kendes fra evangelierne.

Men flere af de største trossætninger og ritualer er også forfalskede. De ord, som tillægges Jesus i Evangeliet om dåben er aldrig udtalt af ham. Som sakramental handling har dåben ingen betydning, idet GUD på ingen måde giver de mennesker, der døbes nogen fordel eller rettigheder frem for andre. Man kan altså ikke skaffe sig en adgangsbillet til himlen ved at lade sig døbe. GUD ser kun på dette ene: Om mennesket i ånd og sandhed lever sit jordeliv i nøje overensstemmelse med sin samvittighed. Kun derpå dømmer GUD den enkelte.

Indtoget i Jerusalem er også kun en legende dannet over en tildragelse et par år tidligere, hvor Jesus, da han kom vandrende ind til Jerusalem for at fejre "De usyrede brøds højtid" snublede over en sten. Da foden smertede så meget, at han ikke kunne støtte på den, bad han de apostle, der ledsagede ham, om at skaffe et æsel. (citaterne slut)

Endvidere påpeger bogen, at Jesus aldrig har opfordret sine disciple til at døbe de omvendte. På Jesu tid var verden meget lille, og han anede ikke, at der fandtes så mange laverestående mennesker rundt om på andre kontinenter, blandt hvilke Kristendommen lige siden er forsøgt indført. De få gode resultater, som der er kommet ud af hedningemissionen reffærdiggør ikke de mange menneskeliv, som i tidens løb er ofret på missionens alter. Jesus har aldrig ønsket dette, da han var et meget tolerant menneske, som ikke på nogen måde ville påtvinge andre mennesker sin opfattelse.

Han kom ikke herved for at stifte en religion. Dette fandt Paulus på. Missionsgerningen for Kristendommen er også en hån mod andre og mere udviklede religioner. Vi kristne bilder os ind at vi alene har *den rigtige tro*. Det samme gør de andre religioner. Der findes ingen endelig tro. Alle religioner er og har altid været tilpasset det åndelige stade og den bestemte kultur, hvori disse religioner er opstået. Jesus selv afpassede sin belæring om Gud efter det publikum han havde foran sig. Til almindelige mennesker sagde han et og tydeliggjorde det gennem sine mange lignelser og

Verden, som man opfattede den på Jesu tid.

til sine disciple sagde han under private forhold noget andet. For at vende tilbage til en anden bog, som jeg også har sat megen pris på under min åndelige vækstperiode, så vil jeg her også citere *Ur-evangeliet*, som er oversat af den danske forfatter Klaus Berger fra engelsk. Denne bog er igen en oversættelse af et gammelt aramæisk skrift, som er på alder med Dødehavsrullerne, men som blev gemt på det tibetanske kloster Teh omkring år 500 af et medlem af Essæersamfundet, som Jesu forældre Josef og Maria jo var medlemmer af. Måske blev bogen gemt væk, fordi man har anet, at der et halvt hundrede år senere blev indført forbud i den kristne

kirke mod at tro på reinkarnation. Denne bog indeholder flere opsigtsvækkende oplysninger.

Lad starte med begyndelsen. For det første blev Jesus fødsel aldrig bebudet af englen Gabriel. Han var en alt for lysende energi, som ikke ville kunne blive opfattet som et almindeligt menneske bare med vinger på. Han er jo ærkeengel og ville fuldstændigt have blændet Maria, så hun ikke ville have set andet end et mægtigt lys. Dette fænomen er klart tilføjet for at knytte forbindelsen op til GUD. Men hun kunne godt have fået visionen i drømme. Ydermere blev han ikke født ved en "ubesmittet jomfrufødsel", men som et resultat af et ganske almindeligt samleje mellem en mand og hans kæreste. Bagefter har man haft så travlt med at gøre Jesus guddommelig, at man ikke har villet profanere ham med at han var resultatet af et ganske almindeligt menneskelig sexsamvær. Kunstig befrugtning er altså først blevet en tilgængelig teknik i vore dage. Maria var heller ikke jomfru i vor forstand. En jomfru var blot i essæersamfundet betegnelsen på en ung ugift kvinde. Jesus blev heller ikke født i Bethlehem, men i Nazareth, hvor hans forældre boede. Han er iøvrigt ifølge en kanalisering født d. 9. marts år -5. Altså fem år før vor tidsregning. Dermed kan vi også fastslå, at han var født i Fiskens tegn, og det harmonerer jo godt med, at han indledte Fiskens tidsalder, som kom til at vare i 2000 år.

Beretningen om de hellige tre konger samt flugten til Ægypten er også opdigtede legender. Ved Jesu dåb i Jordanfloden af Johannes blev der ingen due sendt ned fra Himlen og det var Johannes selv, som udråbte ordene: "Se – dette er Guds søn, osv."

Som attenårig blev Jesus som alle unge jøder på den tid, gift med en ung kvinde ved navn Miriam, med hvem han levede i 6 år før hun døde. Derefter tog han ud på en længere rejse til Indien og Tibet, hvor han lærte healing og lyttede til gammel visdom fra store mestre. Igennem 7 år lærte han fuglenes sprog og lærte at kende træernes, urternes og blomsternes lægekraft og ædelstenenes hemmeligheder. Han lærte også astrologi. Han besøgte mange templer og talte med deres præster og helbredte de syge, mens han rejste gennem disse lande.

I klostret Teh i Tibet står der på en portsøjle på aramæisk ordene: "Issa (Jesus) var her".

Jesus havde lært og læse og skrive i templet, da han var dreng. Derfor er det da også mærkeligt at han ikke har efterladt sig andet skriftligt end disse få ord på en portsøjle i Tibet

Jesus har ikke selv udtalt sig til fordel for reinkarnationslæren, men han har heller aldrig udtalt sig imod den. Måske fordi han ikke drømte om at nogen kunne tvivle på noget som var almindelig anerkendt viden på hans tid. Til gengæld har han mange steder omtalt karma-loven. Følgende eksempler viser det.

Matt, 7. v. 2: "... den dom I dømmer med, skal I selv dømmes med, og det mål I måler med, skal I selv få tilmålt."

Lukas 6. v. 36-37: "Tilgiv, så skal I få tilgivelse. Giv, så skal der gives Jer" og endelig: Matt. 6, v. 14-15: "... tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil Jeres himmelske Fader også tilgive Jer. Men tilgiver I ikke mennesker, vil Jeres Fader heller ikke tilgive Jeres overtrædelser". Der kunne angives flere skriftsteder, men dette må række.

Disse skriftsteder svarer til det vi i andre åndelige bøger læser som: *Det du sender ud kommer tilbage til dig selv.*

Efter at Jesus var trådt frem og var begyndt at forkynde, kom der en nat en kvinde til Jesus for at bekende sine synder. Hun var det vi idag ville kalde en *luksusluder*. Han strakte sin hånd frem mod hende og helbredte hende og han drev derefter syv onde ånder ud af hende. Hun var altså besat af flere ånder på samme tid. Jesus sagde bagefter til hende: "*Gå bort og synd ikke mere*". Denne kvinde var Maria fra Magdala i Galilæa. Det er hende, som senere af en munk under en bibeloverskrivning blev kaldt Maria Magdalena. Hun opgav sit erhverv og fulgte ham og FORSØRGEDE Jesus af sin formue alle de dage han havde sin præstegerning i Israel. Dette kunne man ikke have stående i den hellige bog, så det blev strøget som aldeles upassende for en søn af GUD, at han blev for-
sørget af en prostituerets formue.

Jeg kunne blive ved i lang tid endnu, men dette er et sammen-
drag af nogle af de forfalskninger, som desværre udgør 70% af vores bibel i dag.

Bibelen er som et løg. Man piller skal efter skal af og det der er tilbage er til at græde over. Vi kan ikke bruge den mere. Noget nyt skal til og det er jeg sikker på vil fremkomme i de kommende år. Det vil begynde at tage fart allerede i år 2005 og efter syv år i 2012 vil dette krævende arbejde være færdig. Mange grupper rundt om i verden er igang med dette nødvendige arbejde. Vi skal ikke have en ny religion, men en ny Gudsforståelse. Jeg ved dog godt, at det vil tage mange år før alle gamle religioner og vrangopfattelser vil være udryddet på Jorden, men jeg tror, at vi om 100 år er nået så langt frem i åndelig udvikling, at flertallet vil forlade deres gamle misopfattelser, som i alle lande i Verden kun har ført til åndelig fattigdom, undertrykkelse og utallige krige.

En af de ting, som vi skal have med i en ny Gudsopfattelse er genindførslen af troen på reinkarnation.

I år 553 blev der afholdt et kirkemøde i Konstanz indkaldt af den østromerske kejser Justinian. På den tid var den katolske kirke allerede opdelt i henholdsvis den østromerske og den vestromerske kirke. I Rom hed Paven Vigilius, og han var faktisk i 6 år fange hos Justinian, som prøvede at presse ham til at undsige reinkarnationstroen og en hel del andre "vrangopfattelser", som havde bredt sig indenfor de to kirker.

Da mødet kom i stand mødte kun 6 kardinaler fra den vestromerske kirke hvorimod der var hele 159 fra den østromerske kirke.

Denne amputerede forsamling vedtog derfor med overvældende flertal en række dekreter, som Justinian ville have gennemført, bl.a. dogmet om, at vi har kun dette ene usle liv her på jorden til at blive frelst i. Da vi ikke kunne gøre det alene uden kirkens medvirken fik præsterne en enorm magt over menneskene. Den udnyttede de senere hen til at skaffe sig uanede pengemidler. Den gamle kirkefader Orogines, (ca. 182-254 e. Kr.), som prøvede at forene kristendommen og græsk filosofi i en gnostisk retning, havde påstået, at sjælen kunne genfødes igen og igen i nye kroppe og på den måde selv gennem stadige forbedringer efterhånden udvikle sig til det fuldkomne menneske. Dogmet om reinkarnationens

afskaffelse er heller aldrig blevet lovligt vedtaget på et efterfølgende kirkemøde, således som reglerne foreskrev. Justinians dekret fik lov til at bestå uantastet lige indtil vore dage.

Nu har jeg mest beskæftiget mig med grundene til, at kristendommen må og skal nedlægges som vranglære. Men også andre religioner står overfor en nødvendig nedlæggelse. Jeg skal forklare hvorfor jeg mener det.

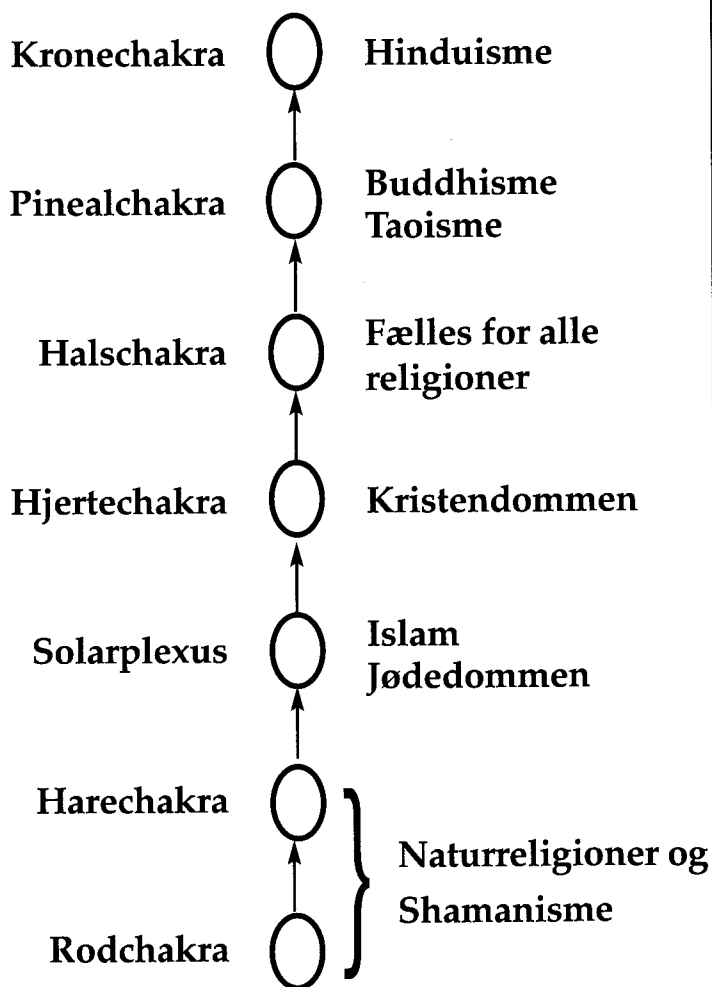
Buddhismen, fordi man især i den tibetanske form har indført en slags samfunds pligt til at gå i kloster en del af livet. Der er altså en god grund til, at kineserne har ødelagt over 30.000 tibetanske klostre. Vi burde egentlig takke dem for at hjælpe os til denne nødvendige reformation.

I hinduismen, som nok er den mest åndeligt udviklede (jævnfør skemaet på forrige side), er der også mange ting, som trænger til en revision. Her er problemet alle de mange små mindre guder, som man har indført i denne tro.

Islam er et godt eksempel på det jeg i indledningen kalder fængselslignende forhold. Her er det bl.a. kravet om at enhver troende muslim hver dag SKAL vende sig mod Mekka og knæle og aflire nogen mekaniske bønner. Islam er også det stærkeste eksempel på religiøs fanatisme udledt af præsters vranglære og private fortolkninger. Den er den mest intolerante religion, hvor man udsteder dødstrusler mod mennesker, som man tror krænker Allah, og hvor kvinder er andenklassens mennesker. Deres fanatiske tro på at de altid har ret i deres religionsopfattelse, er i virkeligheden det bedste bevis på hvor underudviklede de er. Allah (eller GUD) har aldrig nogensinde tilladt at man fører *Hellig krig* mod hverken virkelige eller indbildte fjender. De, som dræbes i en sådan konflikt, kommer IKKE direkte ind i himlen. Så det som Osama Bin Laden bilder folk ind er direkte løgn.

Til slut vil jeg gerne på næste side vise hvorledes chakresystemet kan bruges til at vise de forskellige religioners åndelige stade.

Religionernes tilhørsforhold til chakraene

To visioner modtaget af Charly og Harald

Følgende vision er modtaget i efteråret 2000 af en af mine gode venner Charly, der bor i det sydlige Jylland. Han er født i Tyskland, men gift med en dansk kvinde ved navn Pia. Visionen er modtaget af Charly kort efter hans storebror var død, og han følte en varm, dyb kærlighed gennemstrømme sig en tidlig morgen. Han stod straks op og skrev denne tekst på tysk. Bagefter oversatte Pia den til dansk så nøjagtig som muligt. Teksten er af mig lettere redigeret efter aftale med Charly. Han følte selv, at denne meddelelse fra det hinsides kom for at trøste ham i sorgen over at have mistet broderen. Det skal lige tilføjes at Charly selv er en meget jordbunden person uden nogen forudgående kendskab til det åndelige, så det er ikke noget han kan have læst sig til. Jeg har medtaget denne vision her, da den på alle måder understøtter min hidtidige opfattelse og alligevel lærer mig noget nyt.

Livets cirkel

Verdensrummet og alt omkring os er fuldt af sjæle. Disse sjæle venter på at en ægbefrugtning skal finde sted for at kunne tage en menneskelig værtskrop i besiddelse og dermed besjæle den.

Disse sjæle bevæger sig gennem verdensrummet i deres søgen efter mulige værter, som kunne være i denne eller andre verdener. For at kunne leve i en anden verden (en anden planet) skal sjælen ofte i skole, bl. a. her på Jorden. Der tages megen hensyn til at sjælene kan komme ned til/tilbage til deres egen familie. Derfor sker det ofte, at folk f.eks. får deres bedstefar som deres barnebarn osv.

Er sjælen fri (uden fysisk krop) kan den huske alle de tidligere

liv, som den har levet. Tager sjælen atter en værtskrop i besiddelse, bliver hukommelsen tilsidesat, for ikke at skade værtskroppen pga. for store krav, og for at den nye læretid kan blive så upåvirket som muligt. Tager sjælen for megen viden og erfaring med i den nye værtskrop, tager styringssystemet : hjernen så stor skade, at resten af levetiden i denne værtskrop vil foregå som hjerneskadet, så man kommer til at leve som en grøntsag.

Bliver der stillet for store krav til værtskroppen, f.eks. sygdom, ulykke eller lign., har sjælen mulighed for at afbryde læretiden. Værtskroppen vil så dø ved at livet ganske langsomt ebber ud. Kan værtskroppen stadig fungere måske med et par indskrænkninger som f.eks. et mindre handicap, kan sjælen efter aftale med forvaltningen i LYSET atter tage kroppen i besiddelse og tilendebringe læretiden med alle de konsekvenser der følger deraf og så lære af det.

Da sjælene på deres rejse gennem verdensrummet for at finde en egnet planet fandt Jorden levede dinosaurerne her. De forsøgte længe at besjæle disse dinosaurer, men det lykkedes aldrig, da deres bevægelighed og kommunikation var meget indskrænket, og det var ikke lige det sjælene søgte.

Gennem lang tids forsøg og manipulationer af andre livsformer samt med lidt hjælp fra væsener udenfor jorden – de såkaldte stjernemennesker, opstod endelig det væsen, som vi kalder mennesket. Dette menneske viste sig at være det bedst egnede til at kunne befolke Jorden. Den oprindelige urbefolkning, som nedstammede fra aberne, var de såkaldte Neandertalere, men de var langt bagud i udvikling, så de egnede sig ikke til at blive besjælede.

Ca. 2/3 af hjernen er et opbevaringssted. Her opbevares sjæle-nes hukommelse og minder fra tidligere liv. Bliver dette opbevaringssted åbnet bare en lille smule, kan sjælene delvist huske andre reinkarnationer. Skulle den totale erindring pludselig komme frem betyder det blot at sjælen er blevet fri, og at værtskroppen er rede til at dø. Det er ensbetydende med at vor søgen efter svar i grunden er vor søgen efter den jordiske død. Værtskroppen har intet med det at gøre. Den er blot en engangskrop, som går til, når

sjælen forlader den. Det vil altså sige, at hvis alle sjæle pludselig skulle beslutte sig for at trække sig tilbage på en gang ville det betyde undergangen for vores art. Mennesket forandrer sig kun efter den naturlige udvikling i dets omverden. Mange sjæle er så fikseret på deres værtskrop og dens velbefindende, at de først meget sent som ældre delvist husker – bevidst eller ubevidst – at meningen med livet er individets evige søgen efter svar. Tit er det usædvanlige oplevelser – de såkaldte "déjavù" – som er udløseren for sådanne erindringer.

Enhver sjæl skal passe og pleje sin værtskrop så godt som muligt for at det længst muligt kan gennemgå læretiden her på Jorden. Da den før omtalte søgen efter en leveværdig planet – nemlig Jorden – har varet i millioner af menneskeår skulle vi hellere gøre os god umage for at passe lidt bedre på den planet vi bor på. Hvis vi nemlig gør denne planet ubeboelig for vore værtskroppe – f.eks. gennem udløsningen af en atomkrig – vil der atter komme til at gå meget lang tid før vi kan finde en anden egnet planet.

Vores sjæl kan have meget stor "hjemve" efter den planet hvorfra vi oprindelig kom. Sjælen ved nemlig godt at den kun er gæst på denne jord. Derfor kan mange sjæle ønske at begå selvmord ved at ødelægge sin værtskrop. Det tages meget ilde op i "bestyrelsen" = LYSET, og sjælen rykker helt ned bagerst i rækken af sjæle, som venter på at få en værtskrop. (Det var nyt for mig) Sjælen får derfor lov til at kede sig i meget lang tid efter jordisk målestok. Derfor er det for de opstegne sjæle efter en naturlig død en meget skøn oplevelse at blive befriet for sin udslidte krop og leve i lyset.

Angående fænomenet rumvæsener (Aliens) så er det besøg af sjæle fra andre verdener, som har udviklet deres værtskrop på deres planet så meget, at de er i stand til at rejse rundt i Verdensrummet. Disse Aliens vækker megen angst hos enkelte mennesker. Der er fordi de som diskarnerede aldrig selv har prøvet at være Aliens under deres besøg på andre planeter. Da andre sjæle fra andre planeter har haft meget længere tid til at udvikle sig i, (målt i jordtid) har de jordbundne sjæle kun haft den oplevelse, som har ligget ideres egen udvikling her på jorden, og den har jo været noget kortere.

På andre planeter interesserer man sig ikke så meget for levestandarder og forplantning som vi gør her på Jorden. Men den gode oplevelse vi har gennem kærligheden og det deraf følgende sexliv er medvirkende til, at Jorden er blevet så overbefolket, fordi vi gerne vil bevare Jorden med alle dens beboere så længe som muligt. Vore sjæle er godt nok udødelige, men vores livsform her på Jorden er temmelig kedelig målt efter Universets målestok. Det er derfor, at vi får lov til at have den sjov vi nu kan finde på.

Gamle eller unge sjæle er en forkert betegnelse for os. Vi kan kun tale om mere eller mindre erfarne.

Dette var alt, hvad Charly fik at vide i sin vision. Han vil gerne i kontakt med andre, som har haft lignende oplevelser.
Ring til Tlf. 74754020

Herefter følger min egen vision om en gammel hemmelighed, der nu skal afsløres!

Først et lille forord:

I foråret 2000 var Kate og jeg en lille tur i Israel. Pludselig stod der en dag i avisen, at man kunne komme meget billigt til Eilath i det sydlige Israel med et lokalt rejseselskab.

Vi meldte os straks og blev efter ankomsten til den lille havneby helt nede i Akababugten indlogeret på et mellemklassehotel. En af dagene i den følgende uge tog vi på en to-dages tur til Jerusalem. Den syntes vi at vi simpelthen måtte opleve, når vi nu var i landet. Turen foregik pr bus og det tog ca. 10 timer inden vi nåede frem. Undervejs gjorde vi selvfølgelig ophold ved Masada-fæstningen hvor 700 jøder begik selvmord i år 70, da de ikke længere kunne klare sig over for den romerske hærs kampvante tropper. Bagefter gjorde vi også et lille ophold ved Det døde hav, hvor Kate var ude at bade i det salte vand. Det var en meget særpræget oplevelse.

Endelig kom vi så til Jerusalem, hvor vi efter en lille rundtur i

byen pr bus gik til ro på en rigtigt godt hotel. Næste dag skulle vi så ud på den traditionelle travetur op til tempelpladsen. Her lå to store muslimske moskeer. El Aksa, hvor der ikke var adgang for kristne og Klippemoskeen, hvor vi blev budt indenfor. Da jeg selvfølgelig straks undersøgte stedet for vildfarne sjæle, blev jeg overrasket over at blive kontaktet af en gammel islamisk Imam. Han fortalte mig, at der nede i moskeens kælder var ikke mindre en seks imamer, som gerne ville op sammen med ham.

Da jeg gik igang med at sende dem op ad trappen til porten, blev jeg afbrudt af en meget vred mosketjener, som formanende råbte til mig: "NO PRAYING !" (ingen bønnebedning). Igen et typisk intolerant træk hos disse Muhamedanere, at man ikke ville tillade andre trosretninger at tale med deres Gud, hvor det nu passede dem. Jeg svarede ham: "I am not praying" og fortsatte bare indtil alle imamerne var kommet op. Da jeg undervejs nysgerrigt spurgte dem, hvorfor de først nu ville op, svarede talsmanden at det nu snart var slut med islams tilstedeværelse på tempelpladsen, og at de nu ville forlade den synkende skude mens tid var. Det var da en interessant udtalelse. Senere skulle vi så gå den traditionelle tur ad "Via Dolorosa" = smertens vej. Det var den vej, som Jesus ifølge bibelen gik på vej ud til Golgatha for at blive korsfæstet.

Vi fik imidlertid at vide, at det ikke var den originale Via Dolorosa vi gik ad, idet den efter Jerusalems ødelæggelse i år 70 var blevet bygget ovenpå murbrokkerne, og at den rigtige vej befandt sig 7 m neden under os. Det tog ligesom lidt af duften af oplevelsen. Undervejs er der markeret 12 såkaldte "stationer", hvor Jesus standsede op i følge legenderne. De to sidste stationer var den sten, hvorpå Jesus blev lagt efter nedtagelsen af korset, og Begravelseskirken. Stenen var helt slidt blank af de millioner af mennesker, som i tidens løb havde kysset den.

Jeg nøjedes med at berøre den, og forventede at føle et eller andet. Men der var absolut intet at føle. Det var bare en ganske almindelig sten. Så kom vi til den sidste station: Begravelseskirken, som efter sigende skulle være bygget over den klippegrav, hvori Jesus blev lagt. Den var aflukket pga. en gudstjeneste, men jeg gik

igen hen til ydermuren og berørte den. Igen absolut ingen reaktion. Jeg talte med Kate om det, og hun efterprøvede min test, og måtte også meddele, at hun intet følte ved at røre ved dette Kristendommens allerhelligste sted. Der var et eller andet galt, men hvad?

Svaret kom, da vi efter hjemturen igen lå i vores senge på hotellet i Eilath. Midt om natten blev jeg vækket af en krillerhoste, som tvang mig til at sætte mig op i sengen for at hoste af. Da fik jeg i det dunkle nattemørke øje på en lysende skikkelse for enden af min seng. Jeg havde opfattelsen af, at det var Jomfru Maria. Hun kom for at afsløre en godt gemt hemmelighed for mig.

„Det jeg nu vil fortælle dig“ sagde hun ”er noget, som vi har fortalt mange andre i den sidste tid. Men ingen vil offentliggøre det, da de er bange for fanatiske kristnes reaktioner, når de får det at høre. Denne hemmelighed er så stor, at Peterskirkens søjler vil vakle, hvis det bliver almindelig kendt. Tør du fortælle andre det, som du nu vil få at høre?”

Jeg svarede naturligvis ja, og hun fortsatte da: ”Du har fornemmet i går i Jerusalem at der var noget, der ikke stemte. Din fornemmelse var helt rigtig. Der er noget galt, og der har nu i næsten 2000 år været noget galt. Den beretning i Det nye testamente, som hele kristendommens grundlag hviler på er et falskneri, som er blevet udbredt for at holde på magten over menneskene.

Haralds vision

Hør nu godt efter :

„Sandheden er, at Jesus slet ikke døde på korset!”

Her er den rigtige forklaring: Efter at Jesus var blevet tortureret og pisket til blods, blev han næsten livløs og i koma smidt ind i et fængsel, hvor alle dødsdømte fanger, som skulle henrettes den næste dag, befandt sig

Midt om natten lukkede tre af Jesu disciple, Peter, Jacob (Jesu bror) og Simon Zelotes sig ind i fængslet efter at de om aftenen

havde bestukket de romerske soldater, som stod på vagt ved fængslet, til at vende ryggen til.

Inde i fængselscellen befandt sig flere dømte, deriblandt en græker, som hed Christoforus. Han lignede Jesus til forveksling, så mens han også var halvt bevidstløs, tog de Jesu tornekrone og satte den på hans hovede. Bagefter tog de hans lændeklæde og byttede det ud med Jesus' klæde. Så bar de forsigtigt Jesus imellem sig og i ly af nattemørket slap de ud af fængslet. Uden for porten havde de et æsel, som de lagde Jesus på, og de transporterede ham derefter ud til Lazarus' hus, hvor hans to søstre Martha og Maria tog sig af ham og plejede ham.

Først på trediedagen vågnede han op, og da han så hvor han var, blev han meget vred, og bebrejdede disciplene, hvad de havde gjort. "I har forrådt mig" tordnede han. "Jeg var jo parat til at dø. Hvorfor lod I mig ikke bare dø?"

Disciplene beroligede ham og bad ham hvile sig, og derefter sendte de bud til Jesu mor og de andre kvinder, som havde fulgt ham, og bad dem komme ud til Lazarus' hus. Da de kom, blev de meget overraskede over at finde Jesus i live, men de måtte love højt og helligt, at dette skulle være en hemmelighed – også for resten af disciplene. Ellers ville Romerne og tempelpræsterne hurtigt finde Jesus igen og måske mere effektivt få ham aflivet.

Så Jesus og hans nærmeste, som var indviede i hemmeligheden, spillede komedie i de næste 40 dage indtil Jesus mente, at tiden var inde til at forlade disciplene. De skulle først forberedes og indvies i deres fremtidige gerning, som skulle bestå i af udbrede kærlighedsbudskabet i de nærliggende lande rundt omkring Middelhavet, men selvfølgelig ikke i resten af den øvrige del af verden, som Jesus og hans samtidige slet ikke vidste eksisterede.

Jesus kaldte ikke selv sit budskab for "kristendommen". Det ord og dets indhold og hele kirkehierakiet blev først opfundet af Paulus langt senere.

Efter "Pinseunderet" mente Jesus at tiden var inde til at han kunne forlade scenen, og sammen med sin elskede Maria fra Magdala tog han i al hemmelighed ned til en lille havneby og gik om-

bord i et lille skib, hvor han mod en god betaling blev sejlet over til Middelhavet til Sydfrankrig, hvor han gik i land.

Her rejste han et stykke ind i landet og bosatte sig i en lille stille landsby og genoptog sit gamle arbejde som tømrer, som hans far jo havde oplært ham i. Han førte meget lav profil og afholdt sig omhyggeligt fra at gøre opmærksom på sig selv.

Han levede nu i ca. 15 år mere indtil han som 48-årig døde stille og roligt. Med Maria fik han 3 børn, som senere hen skulle blive stamfædre og mødre til den befolkningsgruppe, som man kaldte Kartharerne, og som videreførte Jesu lære – deriblandt også reinkarnationlæren.

Næsten 1.000 år senere blev de forfulgt af den romerske kirke som kættere netop pga af reinkarnationslæren. Over 700 af dem - mænd, kvinder og børn blev brændt på bålet på grund af dette. *Dette var englens ord.*

For at huske helt præcis hvad det var englen havde fortalt mig, bad jeg straks om morgenen Kate om at nedskrive efter mit diktat den helt friske oplevelse, for at den ikke skulle forplumres af en dårlig hukommelse, således som det skete, da evangelierne blev skrevet. Det kunne være denne hemmelighed, som findes i de kendte Dødehavsruller, som ligger godt begravet dybt nede i Vatikanets kældre under Peterspladsen.

En dag i nær fremtid skal den store hemmelighed åbenbares, at Jesus ikke døde på korset for vore synders skyld og at vi derfor skulle være fritaget for at skulle stå til ansvar for vore synder, når vi dør. Men så melder sig jo spørgsmålet: Hvad med alle de millioner af mennesker, der har levet før Jesus – skal de ikke også have del i den store syndsforladelse?

Nej – mener kirken, for da havde Jesus jo ikke været hernede på Jorden endnu og givet os den fritagelse pga af sin død på korset. Så pyt med dem. De må klare sig selv.

Alle disse mange mærkværdige teser og påstande og dogmer har forplumret Jesu rene lære: *Du skal elske Herren din GUD og din næste som dig selv.*

Kort tid efter hjemkomsten til Danmark opsøgte jeg en meget kendt engelsk clair-voyant for om han kunne be- eller afkræfte min historie. Han får sine oplysninger via en kontakt med de opstegne mestre, og de bekræftede, at mine oplysninger var rigtige. På et direkte spørgsmål om det var sandt at Jesus slet ikke døde på korset svarede han: "Jeg ser et tomt kors og en tom grav!"

Det tager jeg som en bekræftelse på at min vision er rigtig.

Jeg er også sikker på, at Dødehavsrullerne, når de en dag bliver offentliggjort, vil bekræfte min påstand, men hvornår det sker ved ingen. Men uanset hvad er jeg overbevidst om, at sandheden en dag ville komme frem i lyset, og det bliver enden på 2.000 års slavebinding af den menneskelige ånd i en menneskeskabt religiøs konstruktion, som har ført til uendelige lidelser for menneskeheden i stedet for den næstekærlighed, som Jesus kom til Jorden for at udbrede.

Hvornår vil menneskene begynde at efterleve hans enkle lære?

Svaret blæser i vinden.

Dette var så min fjerde bog. Jeg håber, at de læsere, som har holdt ud til enden, har fået noget at tænke over. Det har i hvertfald været min hensigt.

Om de så tror på alt, hvad jeg har skrevet i denne bog, er ikke så vigtigt for mig. Jeg ved godt, at jeg – ligesom alle andre skribenter – kun har fået fat i en lille del af sandheden, og at der stadig er meget skjult "under tæppet".

Du skal have lov til at beholde din egen tro ligesom jeg håber, at du tilstår mig den samme ret.

Det fører ikke til noget at slås om, hvem der har en rigtig eller en forkert opfattelse. Det kan kun tiden vise og afgøre.

Nisset sommeren 2001.

Harald G. Jensen

Litteraturhenvisninger

- Agerskov, Michael: *Vandrer mod lyset*, Vandrer mod Lysets forlag, 10. oplag. Kbh. 1994.
- Benzon, Gorm: *Spøgelser og sagn fra danske slotte og herregårde"* Askholms forlag, 1999.
- Berger, Klaus E.: *Sandheden, som folk ikke måtte kende*, Forlaget IKAN 1988.
- Berger, Klaus E.: *Urevangeliet*, Forlaget IKAN, 2. oplag 1994.
- Bibelen, Det Kgl. Vaisenhus Forlag. Kbh. 1855.
- Frederiksen, Jens Kristian: *Naturens Bevidstheder og hjælpere*, Ca'Luna Bogforlag 2000.
- Grevelund, E.O.: *Lad de døde begrave de døde*, Borgens Forlag 2000.
- Hein, Piet : *Kumbels lyre*, 166 gruk, 1950.
- Hjemmets Leksikon, Egmont H. Pedersens Forlag, Gutenberghus. 1953.
- Jensen, Harald G.: *Atlantis, landet med de grønne enge*, Forlaget ANGEL, 2. udgave. 2000.
- Jensen, Harald G.: *Hjælp – det spøger!!*, Forlaget ANGEL, 1998.
- Jensen, Harald G.: *Den usynlige virkelighed*, Forlaget ANGEL 1999.
- Kirkegaard, Karl Aage: *Reinkarnation er forenelig med kristendom*, Visdomsbøgerne, Sct. Ansgars Forlag, København 1999.
- Kübler-Ross, Elisabeth: *Døden og den døende*, Gyldendal 1973.
- Leadbetter, C.V.: *"Astralplanet"*, TS. forlaget 1982.
- Lorentsen, Asger: *Reinkarnation i forskning og terapi*, Borgen 1982.
- Lorentsen, Asger: *Spirituelle impulser*, Borgen 2000.
- Moody, Raimond: *Livet efter livet*, København 1980.
- Nordby, Andreas: *Hver mand sin Gud, Kristendommen – religion eller værktøj til åndelig udvikling? om Thomasevangeliet*, Ca'Luna Bogforlag, 2001.
- Ostenfeld-Rosenthal, Steen: *Kirken har aldrig fordømt troen på reinkarnation*, Sct. Ansgars Forlag, København 1996.
- Standfeld, D.E: *Engle til alle tider*, Forlaget Rowena, 1998.

Denne bog fortsætter, hvor de tidligere udgivelser slap. Bogen er således en fortsættelse af: "Hjælp – det spøger!" og "Den usynlige virkelighed".

De nyeste spøgelseshistorier fra nær og fjern fortælles, så man næsten får fornemmelsen af at have været tilstede. Vi hører om alle de mange gange, forfatteren har taget ud og hjulpet folk med at sende deres spøgelser over "på den anden side". Om alle de spøgelser som bestemt ikke havde lyst til at "gå op ad trappen" og omvendt om de mange andre som bad om at blive hjulpet.

På en levende og inspirerende måde fortæller forfatteren om, hvad det vil sige at være clairvoyant, om de mange forskellige måder at kunne "se" på. Den beskriver alle de erfaringer forfatteren har gjort med forskellige terapiformer, såsom sjæle- og traumeterapi samt åndeuddrivelser.

Desuden fortæller forfatteren om 15 af sine egne tidligere liv, hvor han prøver at finde den "røde tråd" i de mange foregående liv, hvad det var han skulle lære, hvilke erfaringer han har taget med til dette liv.

Endvidere om forfatterens opgør med alle verdens forskellige religioner, som han mener nu står for fald. Til sidst er der to meget spændende visioner – dels fra en god ven og dels fra en oplevelse forfatteren havde i Israel.

Alt i alt en bog man må læse, hvis man vil følge med i den åndelige udvikling i Danmark.

Pris: kr. 140,- inkl. moms

ISBN 87 986470-4-0